

A

*Balassa Bálint Gazdasági
Szakközépiskola és Szakiskola
centenáriumai évkönyve
2011/2012. tanév*

*Esztergom
2012*

A

*Balassa Bálint Gazdasági
Szakközépiskola és Szakiskola
centenáriumai évkönyve
2011/2012. tanév*

*Esztergom
2012*

A Balassa Bálint Gazdasági Szakközépiskola és Szakiskola
centenáriumai évkönyve
2011/2012. tanév

Szerkesztette

Császár Renáta
Kondrád Gábor

Belső borító fotó: Juhász Katalin, Kati Fotó Esztergom

Felelős Kiadó

Meszes Balázs
igazgató

ISBN.....

Készült

.....

Esztergom
2012. február

Tartalom

Igazgatói köszöntő	7
Köszöntők	9
Névadónk	15
Az iskola bemutatása	21
Iskolatörténet	23
Tanári visszaemlékezések	51
Régi diákok az iskoláról	65
Riportok	73
Iskolánk tanárai és alkalmazottai	101
Iskolánk tanulói	115
Mai diákok az iskoláról – miért jó Balassásnak lenni?	151
Iskolai élet	161
Testvériskolai kapcsolatok	189
Osztályképek	195
Az iskola alkalmazotti közössége	109

Köszöntő

Bizonyára a Kedves Olvasó is úgy van vele, mint én, hogy amikor kezembe veszem egy iskola évkönyvét, tudom, hogy abban tablókat, osztálykirándulásokról készült mosolygós képeket és visszaemlékezéseket találok. Így van ez a mi 100 éves iskolánkról szóló évkönyvünkkel is.

Ezek az írások, azonban emlékek is, melyek megpróbálják az elmúlt 100 esztendőt élénk varázsolni.

Olvasásuk közben, akik részesei voltak ennek a 100 évnek, bizonyára jó érzéssel és büszkeséggel gondolnak vissza azokra az évekre. Akik pedig nem lehettek részesei az eseményeknek e könyv által válhatnak azzá.

Miről is szól ez a könyv?

Szól az iskola 100 éves történetéről, szól az egykori és mostani tanárainkról, diákjainkról, mindarról, amit egy közösség szeretne megmutatni magáról és meg kíván örökíteni a jövő számára. Ezért ez az évkönyv emlékkönyv is egyben.

Kívánom, hogy aki e könyvünket kezébe veszi, és jó szívvel olvassa, találja meg azt a rendező elvet, melyet az összetartozás jellemez, az együtt töltött idő szeretete vezényel, ahogy *Chiara Lubich* írja: „Semmi sem rendezettebb, mint az, amit a szeretet rendez el, és semmi sem szabadabb, mint amit a szeretet köt össze.”

Gondtalan, lélekemelő emlékezést kívánok minden Kedves Olvasónak.

Esztergom, 2011. december 12.

Meszes Balázs
igazgató

KÖSZÖNTŐK

Köszöntő

Megtiszteltetés, hogy a Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola centenáriumi évkönyvébe köszöntőt írhatok.

Az emlékezés, a köszöntés a múltról beszél a jelenben, de valójában a jövőnek szól. Most is így van. Miközben visszatekintünk arra, hogy az 1911-12-es tanévben, Esztergomban megindult közgazdasági oktatást az ország felívelő gazdasága indokolta, és, hogy a város akkor megyeszékhely, gazdasági, kereskedelmi, társadalmi, egyházi és kulturális központ

volt, sőt olyan takarékpénztár is működött, ahonnan kezdetben még az oktatók egy része is kikerülhetett, napjainkban jövőnkre gondolunk. Arra, hogy képesek leszünk-e új lendületet adni a gazdaságnak, új iskolákat teremteni itt Esztergomban, s az Országban mindenütt.

Félévszázada már annak is, hogy az iskola Berzeviczy Gergelynek tiszteleg nevével, annak a világra nyitott férfiúnak, aki a kereskedelemről és iparról kétszáz éve olyan könyvet írt, ami Adam Smith közgazdasági elméleteinek hatását mutatta. Örök kérdés, hogy mikor válik egy oktatási létesítmény *iskolává*. Úgy vélem a válasz is adott: akkor, ha az intézménnyé válik, mert képes az értékeket őrző megújulásra. A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola történetét olvasva, s tudva azt, hogy kik tanítottak és kik tanultak itt, jól látható az az értékőrzés és az a fejlődési ív, ami a mai, jubileumát méltán büszkén ünneplő, a szó igazi értelmében vett, egy életre szóló emberi közösségeket teremtő, sikeres emberek sorának pályáját elindító *Iskoláig* vezetett. Ahol ma a közgazdasági szakképzés a kötelező érettségi tárgyak mellett olyan korszerű szakmai tudást, gyakorlati ismeretanyagot biztosít, amivel a tanulók a vállalkozói, pénzügyi szférában, korszerű információtechnológiai ismeretekkel is felvértezve sikeresen boldogulhatnak.

A tudáshoz az egyéni képességeken, érdeklődésen, szorgalmon, indíttatáson túl olyan tanárok is kellenek, akik meghaladva a pusztá ismeretátadás igényét, emberként is példát mutatnak. Életre keltik diákjaik legkiválóbbjaiban azt a könyvekből nem tanulható kisugárzást, ami majd egyszer őket is képessé teszi, hogy az újabb generációk tanárai lehessenek, bárhova is emeli, sodorja őket az élet. Itt Esztergomban is így történt. Úgy teremtettek értéket a kiváló tanárok, hogy olyan közösségeket formáltak, ahol a kiemelkedő képességek kibontakozhattak, hogy aztán a talentum birtokában nagyszerű emberek induljanak el pályájukon.

Minden bizonnyal az *Iskola* egykori diákok közül a legmaradandóbb emléke Hagelmayer Istvánnak közgazdász-professzornak marad. A könyvek és cikkek, a sikeres tanítványok sora, a honi és külhoni szakmai és közéleti elismerések, díjak mind övéi. A ragyogó pályáiv töretlenségében a talentum és az édesanya mellett minden bizonnyal szerep jutott a Doroghoz, majd Esztergomhoz, ennek az *Iskolának* a közösségéhez kötődő indulásnak, a kiváló tanároknak, osztályfőnökének, s talán a sportszeretetének is. Hiszen a Professzor Úrnak a foci volt a szerelme. Nagyon jól futballozott. A Dorogi Bányászbán

Buzánszky Jenőnek, az Aranycsapat legendás játékosának csapattársaként is játszott, s kapcsolatuk egy életen át megmaradt. Egyéniségét mutatja, hogy a kitelepített, szegénységben élő félárva bányászfiúból lett hamar ismertté vált közgazdász első, A Pénz a szocializmusban című könyvében édesanyjának ezt az ajánlást írta: „Édesanyámnak ajánlom hálával és szeretettel első könyvemet. Édesanyámnak, aki élete példájával többre tanított, mint könyvek tucatjai. Az igazság keresésére és emberségre. Köszönet érte.”

A kivételes tehetségű Hagelmayer Professzor Úr, Elnök Úr végtelenül közvetlen és szerény ember maradt. Iskolateremtő tudós, az év előadójának választott közgazdász professzor, szabadszellemű kutatásokhoz védőernyőt adó kutatóintézeti igazgató, majd a rendszerváltás emblematikus intézményeként létrehívott, a demokratikus jogállamiság legfelső kontrollszerveként, az ország pénzügyi lelkiismeretének identitását hordozó Állami Számvevőszék alapító elnöke lehetett. És e kivételes hivatásában is tanár. Szerencsések vagyunk, akik tőle tanulhattunk szakmát, emberséget. Akár tanítványaként, akár munkatársaként. Számára, az Elnök Úr számára ugyanis, mi nem a beosztottak, hanem kollégák voltunk. Nem követelt tekintélytiszteletet. Nem volt rá szüksége, mert ő maga volt a tekintély! Tiszteletből és szeretetből!

Hálás vagyok, hogy én is találkozhattam vele, s neki köszönhetően most, a centenáriumát ünneplő, jövőnek dolgozó esztergomi Alma Materrel is. Gratulálok a centenáriumhoz és kívánok a minden bizonnyal szép és sikeres újabb száz évhez, hasonlóan nagyszerű tanárokat és diákokat!

Budapest, 2012. január 2.

Kovács Árpád
egyetemi tanár, az ÁSZ volt elnöke

„Ha hiszünk az értékek megbecsülésében,
akkor bízhatunk abban, hogy jó ügyet szolgálunk!”

Ünnepi gondolatok – ajánlás és hitvallás

Száz esztendeje hogy ez a sok-sok képből összeálló, de végül is egységessé vált iskola történet elkezdődött.

A múlt század elején a pesti tőzsde elnöke így fogalmazta meg szellemi végrendeletét.

„Aki kétségbe vonja a kereskedelem fontosságát a nemzet életerejét gyöngíti.” Ő ezt akkor azért mondta, mert tudta, hogy milyen sokat köszönhet a magyar nemzet a kereskedelemnek.

E gondolatok mentén a Komárom-Esztergom Megyei Kereskedelmi és Iparkamara Elnökeként tisztelettel köszöntöm a 100 éves intézmény valamennyi munkatársát, tanuló ifjúságát, olvasót, az ünnepi kiadvány alkalmából. A krónika a közgazdaságnak, a kereskedelemnek és vendéglátásnak állít emléket, idézve a 100 év történéseit. Sok tanulság, tapasztalat, érdekesség van az iskola történetében, ápolja a hagyományokat, emléket állít a múltnak, beszámol a jelenről és tervezi a jövőjét. A Komárom-Esztergom Megyei Kereskedelmi és Iparkamara tisztségviselőjeként hiszem és vallom, hogy sikeres szakképzés nem képzelhető el a gazdaság aktív részvétele nélkül.

Hazánk gazdasági felemelkedése elképzelhetetlen jó szakemberek nélkül. A kamara közreműködése révén folyamatosan erősödik a gazdaság és az oktatás közötti kapcsolat. A gazdaság igényét a jól képzett közgazdászok, kereskedelmi és marketing szakemberek elégítik ki. Az utánpótlás biztosítását a kamara a helyes pályaválasztással segíti a szakirányú iskolák felé. Ennek a feltételnek tesz eleget középfokon az esztergomi alma mater is.

Tisztelt Olvasók!

Eredményekben gazdag 100 esztendő alatt jelentős változásokon ment keresztül az iskola szerkezete, erről sokat tudnak beszélni az iskola pedagógusai is. A jelenlegi iskolavezetés az elmúlt évtizedek történéseit, elődeikhez méltóan ünnepi eseménysorozatával, kiállítással, ünnepi üléssel, évkönyvvel.

100 év az iskola történetében nagy idő, több generáció aktív alkotó szakasza alakította történelmét. Belegondolni is nehéz mi minden foglalkoztatta az embereket, a tanulókat, mi minden történt a változatos, embert próbáló XX. században. Az iskolából kikerült több ezer szakember a városban, a térségben, az országban és külföldön képezte tovább az itt szerzett szakmáját. Ez ad egzisztenciát számukra a kereskedelemben és vendéglátásban. Köszönet illeti a mindenkori iskola pedagógusait, oktatóit, a kis és nagy cégeket, amelyek biztosították az elméleti és gyakorlati képzést.

Minden időben az oktatás mind az egyén, mind a nemzet számára hosszú távú kitörési esélyt jelent. Jelenlegi válságokkal terhet helyzetünkben a gyakorlati képzés feltétel

rendszereit kell javítani. Legyen az iskola továbbra is olyan sziget, amely csiszolja és megőrzi az értékeket és közösségi élményt nyújt egy életre.

Az iskolához az elmúlt években és jelenleg is néhány személyes élmény is fűz. Volt alkalmam részt venni a vizsgáztatásban és jó tapasztalatom van a tanulók felkészültségéről. Igazgató urat gyermekkorra óta ismerem, Eszter lányom is itt végzett a közgazdasági technikumban, jelenleg Dorottya unokán az intézet 10. osztályos tanulója. 100 év nagy idő, mindenki őriz emlékeket régi boltokról, szakmákról, tulajdonosokról. Sajnos eltűntek a régi cégtáblák melyek büszkén hirdették a szakmákat, szolgáltatásokat. PL: fűszer és csemege, rőfös, vaskereskedés, hentes és mészáros, szikvízkészítő, fotográfus és sorolhatnám tovább.

Már csak a régiek emlékeznek a Magyar király nevű fogadóra, a Kispipa étteremre, a Fürdőszálló vendéglőre, a Központi kávéházra, a Halászcárdára, a Kék Duna vendéglőre, melyek a cigányzenekarokkal együtt megszűntek. A Szatzlauer, a Farnady cukrászdák is lebontásra kerültek, pedig több évtizeden keresztül öregbítették hírnevüket és szolgálták az ide látogató vendégeket, a város lakosságát, nevelték generációkon keresztül az iskola egykori tanulóit.

Kedves Tanuló Ifjúság!

Befejezésül néhány gondolat, útravaló a mostani és az elkövetkező generációknak. Legyenek büszkéek arra, hogy ennek a nagy múltú talán az ország legszebb iskolájának a növendékei lehetnek. Ez az iskola számos országos és nemzetközi hírű szakembert indított útjára, akik példaképpé váltak, e krónikában találkozunk munkásságukkal. Önök is fejlesszék tovább az itt szerzett tudásukat, váljanak vállalkozó szellemű jó szakemberré, legyen nyitottak a vállalkozó világra. Tudásukat, tapasztalataikat adják át a következő generációnak. Legyenek optimisták, vegyék észre hogy szakmájuknak fő erénye a mosoly, mindig gondoljanak a régi pincér mondásra „Amelyik pincér nem tud mosolyogni jobban tette volna, ha vendégnek születik” ez érvényes a kereskedelem egészére is. Ha ezt betartják, sikeresek lesznek. Ezen gondolatok jegyében még egyszer köszönöm és gratulálok mindazoknak, akik e jeles évforduló rendezvényeit, dokumentumait megszervezték, ezzel is öregbítve Esztergom város közgazdasági, idegenforgalmi és vendéglátó szakképzésének hírnevét.

2011. Adventjén

Juhász József
Magyar Kereskedelmi és Iparkamara alelnöke
Komárom-Esztergom Megyei Kereskedelmi és Iparkamara elnöke

NÉVADÓNK

Adj már csendességet

a XV. században.

A világirodalom egységes, összefüggő folyamat, egyetlen hatalmas vérkeringés - írja Babits Mihály. Mikor Goethe először észrevette és nevet adott neki, már réges-régen létezett. Az egyes nemzeti irodalmak elkülönültek a világirodalmon belül, egységüket kezdetben csak a maga a nyelv, a latin képezte. Az európai, így a magyar kultúra is egyben az egész világé. Részét képezi a népi ősköltészet számtalan névtelen próbálkozásával. Ezek testesülnek meg, válnak teljes és máig ható értékke

Nagy korszak kezdete ez, amelynek filozófiája a humanizmus, a művészetekben történő megjelenése pedig a reneszánsz, együttesen jelentve egy újkor hajnalát. Jelenti a tudományok és a művészetek megújulását párhuzamosan a nagy földrajzi felfedezésekkel. Új életszemlélet, amely Itáliából indult, de közkinccse lett Európa többi országának is. Csodálatos, hogy míg Nyugat-Európában viszonylag békés mederben bontakozott ki, nálunk Mátyás ragyogó humanizmusát követve a romlás, kiszolgáltatottság, a folyamatos háborúk idején bontott szárnyat. Széles elterjedése meglepő módon épp a XVI. században veszi kezdetét és ezekben a viharos évtizedekben éli majd virágkorát.

Hol van még a nyelvújítás Vitéz János vagy Janus Pannonius és társaik idején, amikor akad egy fiatalember, aki – egy gazdag protestáns főúri család sarjaként vagyonát vesztve-, kezében hol kardot, hol pedig tollat ragad és verselésbe fog. Igaz, kezdetben írott szerelmes versei még tele vannak a humanista költészet európai sablonjaival, ám erős költői egyénisége hamarosan kibontakozva, megszabadul a közhelyektől, hogy megteremtse a merőben új és eredeti magyar lírát.

Legjelentősebb alkotásai között múlhatatlan szerelméhez, az általa Júliának nevezett Losonczy Annához írt költeményeit tartják az irodalomtörténészek, de nem kevésbé újszerűek vitézi vagy istenes versei sem. Mindazonáltal az Anna-versekben járták át költeményeit első ízben az igazi szerelem mély érzései és élményei. E költeményekben talál rá önmagára, megtalálja saját hangját, és ez fokozatosan átalakítja költői eszközeit. Ő a legrégebbi magyar költő, akit Shakespeare korával szoktak asszociálni. Egyik versének példának okáért ugyanaz a témája, mint Shakespeare egy szonettjének. Európa gyermeke ő is - amint Babits Mihály írja róla -, akinek költészetén a humanizmus nagyjainak hatása épp úgy érződik, mint mondjuk Petrarca líráján. A reneszánsz gyermekeként életszomjában, természetélvezetében, a „képtelen nagy szépség” hajszolásában lehengerlően újszerű a hazai irodalomban. És teszi mindezt az európai szépségektől már régen eltávolodott, török átokkal sújtott, szétszakított Magyarországon.

Ifjúságát a vad szerelmek, az idegölő és emberpusztító harcok, a vagyonának visszaszerzéséért folytatott perlekedések és a kényszerű bujdosások tarkítják. A középkornak végképp vége szakadt ekkorra, az érzelmek komplikáltabbak lettek, a világ kevésbé magától értetődő. Balassa világa már nem a régi, gáncstalan lovagvilág, s büntudatos és két felekezet között támoalgó istenessége sem a középkor ártatlan reliigiója. Épp abban a korban élt, amikor a spanyolok legnagyobb írója, Cervantes leszámolt a középkor maradványaival. Idővel az élet kemény küzdelmeiben szertefoszlott a kezdeti idill, a valóság betört lírájába. A szabadság, a boldogság, az igaz emberség – ezek válnak eszméivé, és épp ezen eszmék hirdetésével formálódik költészete maradandóvá, a későbbi korok igaz célokért küzdő emberei számára is mindig időszerűvé.

Költői nagyságának egyik titka, hogy nagy és nemes eszményei sohasem elvontak, nem függetlenek tértől és időtől, hanem ott izzik bennük a század egyik legnyugtalanabb, legviharosabb élete. E költészet hitelét, valóság-tartalmát az adja meg, hogy benne lüktet a kornak és a költő életének minden ellentéte, ellentmondása. Ellentmondásos személyiségében jól megfér egymás mellett az életét végigkísérő szerelem a vitézséggel. Amint Klaniczay Tibor gyűjteményes kötetében olvashatjuk, a vitézi életforma szubjektív élménye is átsüt ezeken a pallérozottságra törekvő szerelmes verseken. „...jó

ló, hamar agár, éles szablya, ifjak és vitézek társasága” tölti el örömmel. Portya közben, jó lova mellett a zöld fűvön fordítja verseit latinból magyarra. Élvezi a pünkösdi verőfényt, de tekintete a mezőn vágató lovasokon és a „véres fegyvert csiszárral tisztított” katonákon pihen meg. (*Borivóknak való*) A *Vitézek mi lehet...* kezdetű vers a katonák harcra készülődésének és magának a harcnak tömör leírását a végbeli élet himnikus szárnyalású, a természet szépségével egybefogott dicsérete nyitja meg, és a költő meghatott áldása és búcsúja zárja.

Életműve egy hősi kor emléke, a török-kor vitézi humanizmusának hirdetése. A vitézi kor elemei át-átszövik, szinte elárasztják más tárgyú költeményeit is, így válva ezek a versek a magyar költészet legkiemelkedőbb remekei közé. Az említett két nagy témakör és zaklatott magánéletének gondjai között, mellett –számos elődjéhez hasonlóan-, ő is a zsoltárokhoz és Istenhez fordul. Ám a vigasztalás e vágya gyakran az önmaga jelentőségére ébredt reneszánsz férfi gőgjével párosul. Egyenrangú félként vitatkozik Istennel, mint aki tudatában van annak, hogy ő és Isten egymást egyenlőképpen feltételezik: „*mit engedhetnél (bocsáthatnál) meg, ha nem vétkeznének ellened a hívek?*” Ezt sugalmazza még halálos sebesülésekor, az esztergomi táborban, haláltusáját vívó Balassa utolsó versében is: „*Imé kioldoztam, s te elődbe hozom / fene ötte sebemet...*”. Vallásos versei mind vitában foglalt, indulatokat és kétségeket tolmácsoló költemények, a lélek háborgásának kivetítődései... Csapongó, izgatott menetű és belső ellentétectől feszülő alkotások. E versek ciklusának utolsó gondolata és központi kérdése a halál gondolata. A végső pihenésre készülő bujdosó a legtökéletesebb formaművészet birtokában sóhajt az utolsó fölmentés és az engesztelő halál után.

Bár állítólag Shakespeare hazájában is járt, legutóbb lengyelországi bujdosásaiból tért haza –meghalni. Esztergom ostrománál sebesült meg, és itt is búcsúzott hányatott földi életétől 1594-ben.

Varga Péter Dénes

Rövid ismertető iskolánkról

A Balassa Bálint Gazdasági Szakközépiskola és Szakiskola - 2005-től egyesülve a Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskolával - évtizedek óta képi Esztergom környékének közgazdasági, ügyviteli, kereskedő és vendéglátó szakembereit, alkalmazottait. Diákjaink többsége a környező településekről, Esztergom 20-30 km-es vonzáskörzetéből naponta bejáró tanuló.

Az intézmény ma már több mint 70 pedagógussal és 1000 főt meghaladó tanulólétszámával, 34 osztályával Esztergom egyik legnagyobb oktatási intézménye. A jogelődeit tekintve 100 éves iskola épülete az esztergomi Várhegy és a Főszékesegyház szomszédságában, történelmi környezetben található.

Iskolánk 3 szinten, 4 szakirányban végzi oktató-nevelő munkáját.

Két, szakmacsoport szerint bontott szakiskolai osztályunkban, a 8. évfolyamra épülő négyéves képzés keretében irodai asszisztens, szakács, pincér, cukrász, élelmiszer- és vegyiáru, műszakicikk, valamint ruházati eladó szakképesítést szerezhetnek tanulóink.

Négy szakközépiskolai osztályunkban fő feladatunk az érettségi vizsgára és a továbbtanulásra való felkészítés, a közismereti tantárgyak színvonalas oktatásával. Emellett a szakmai alapozó tárgyak segítségével tanulóink felkészülhetnek az ügyvitel, közgazdaság, vendéglátás-idegenforgalom és kereskedelem-marketing-üzleti adminisztráció szakmacsoport szakmáinak későbbi, magasabb szintű elsajátítására.

A szakirányú továbbtanuláshoz jó tudásalapot és a felvételi pontszámot növelő végzettséget is szerezhetnek nálunk érettségiző és más középiskolákból érkező diákjaink, ha az általunk felkínált valamely érettségire épülő szakképzésben vesznek részt. E szakképzések kínálatát folyamatosan a környék gazdasági szereplőinek elvárásaihoz igyekszünk igazítani, hogy diákjaink piacképes végzettségeket szerezzenek. Középszintű, érettségire épülő képzést szervezünk kereskedelmi ügyintéző (1 év), vendéglős (2 év), valamint statisztikai és gazdasági ügyintéző (1 év), logisztikai ügyintéző (2 év), marketing és reklám ügyintéző (1 év) szakmákban.

Iskolánk a győri Széchenyi István Egyetemmel együttműködésben kétéves felsőfokú szakképzést is folytat. Ennek keretében – a tanulói jogviszony megtartásával – kereskedelmi szakmenedzser, valamint banki szakügyintéző képzéseinkre várjuk a fiatalok jelentkezését.

Az érettségi vizsgát követően továbbtanulni vágyó diákjaink főleg a közgazdasági, vendéglátó-idegenforgalmi, valamint műszaki és pedagógiai képzést nyújtó felsőoktatási intézményekbe jelentkeznek. A felkészülést segítik az emelt szintű érettségi vizsgára felkészítő órák is.

A Balassa Bálint Gazdasági Szakközépiskola és Szakiskola alapvető igényt elégít ki a négyéves, esti tagozatos felnőttképzés felvállalásával. Egy szakközépiskolai

osztályunkban, a heti két napos oktatás keretében, az érettségire való felkészülés lehetőségét biztosítjuk olymódon, hogy a közismereti tárgyak kereskedelem-üzleti adminisztráció vagy vendéglátás-idegenforgalom szakmacsoportos alapozó tárgyakkal egészülnek ki.

A szakmai ismeretek elmélyítését szolgálja az iskolai tankonyha, cukrászműhely, pincér- és kereskedelmi kabinet, pénztárgépterem és két taniroda is.

Tanulóinknak közel 10 éve van lehetőségük arra, hogy csereprogram keretében a kereskedelem és a vendéglátás területén tapasztalatokat szerezzenek Cambrai-ban, francia testvériskolánk diákjaival közös programokban.

Intézményünk kiterjedt kapcsolatokat ápol a környék vállalkozásaival, ahol tanulóink teljesíthetik szakmai gyakorlatukat, egyúttal jobban megismerhetik a választott szakmájukkal kapcsolatos elvárásokat, felkészülhetnek a munkavállalói szerepre.

Iskolánk tanulói jó eredménnyel szerepelnek a szakmai tanulmányi versenyeken, de rendszeresen részt vesznek a közismereti tantárgyak versenyein is.

Intézményünk bekapcsolódik a város társadalmi, kulturális életébe. Rendszeresen ad otthont rendezvényeknek és kiállításoknak, mellyel diákjai művelődését is igyekszik elősegíteni. Az iskolai hagyomány részét képezi az évente megrendezett Balassa Bálint regionális versmondó verseny, a karácsonyi jótékonysági gyűjtés és a városi adventi vásár szervezésében való közreműködés.

A Balassa Bálint Gazdasági Szakközépiskola és Szakiskola által kínált képzési lehetőségek népszerűségét mutatja az évek óta tapasztalható többszörös túljelentkezés. Felvételi vizsgát nem szervezünk, az általános iskolai eredmények alapján rangsoroljuk a jelentkezőket.

Intézményünk szaktanárai, osztályfőnökei és alkalmazottai azért dolgoznak, hogy munkájukat szerető, szakmájukat jól ismerő, ismereteiket megújítani és a társadalomba jól beilleszkedni képes fiatalokat neveljenek. Egyszerre törekszünk arra, hogy gondozzuk a tehetségeket, és felzárkóztassuk a különböző okokból lemaradókat.

ISKOLATÖRTÉNET

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola előtörténete és története

Női Kereskedelmi Tanfolyam

Női Kereskedelmi Szaktanfolyam

Esztergomi Társulati Fiú- és Női Kereskedelmi Szaktanfolyam

Társulati Kereskedelmi Középiskolai Előkészítő Tanfolyam

Esztergomi Állami Kétéves Kereskedelmi Szakiskola

Esztergomi Állami Közgazdasági Gimnázium

Esztergomi Állami Közgazdasági Középiskola

Állami Közgazdasági Technikum ipari tagozat

Berzeviczy Gergely Közgazdasági Technikum ipari tagozat

**Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola (dolgozók esti tagozata,
levelező tagozat, kiegészítő tagozat, gépíró-gyorsíró szakiskola)**

Iskolánk története a XX. sz. elején kezdődött. 1911-12-es tanévben indult az egyéves **Női Kereskedelmi Tanfolyam 45 fővel. Az első igazgató Nagy Antal volt.** A tanított tantárgyak a következők voltak: kereskedelmi számtan, könyvvitel, kereskedelmi és váltóismeret, irodai munkálatok és magyar levelezés, német nyelv és levelezés, kereskedelmi földrajz áruismerettel, gyorsírás, szépírás és gépírás.

A tanfolyam szükségességét indokolta, hogy városunk megyeszékhely, egyben gazdasági, kereskedelmi, társadalmi, egyházi és kulturális központ volt. Újabb színfolt volt a már meglévő középfokú iskolák mellett. Működését az a tény is indokolta, hogy Esztergomban az 1840-es évektől működött a takarékpénztár. Az oktatók részben az itt dolgozó szakemberek közül kerültek ki, részben a Kereskedelmi Társulat tagjaiból. Szakképzett pedagógusok ebben az időben még nem tanítottak, a tárgyi feltételek nagyon szerények voltak. Az 1940-es évekig leginkább a Petőfi utcai elemi iskolában – helyhiány miatt – az oktatás inkább délután folyt.

A tanulók tandíjkötelesek voltak. Mivel a befolyt összeg igen csekély volt, a Takarékpénztár Rt és a Kereskedelmi Társulat fedezte a felmerült költségeket, az oktatók óradíjait.

A tanfolyam az akkori igényeknek megfelelően “középfokon” képzett munkaerőt biztosított, főleg a kereskedelem és külkerkedelem részére, elsősorban Ausztria és Németország irányába, amit az is bizonyít, hogy a tantárgyak között szerepelt a német nyelv és a levelezés. A tanfolyam tanulói hosszú időn keresztül a polgári iskola IV. osztálya, ill. a már működő gimnáziumok IV. osztályának sikeres elvégzése után jelentkezhettek. Tandíjmentesség rendkívül ritkán fordult elő az évek során. Az meglepő, hogy ilyen körülmények között a kimaradók aránya általában elérte a 10-20%-ot is.

Az 1915-16-os tanévtől a képzés neve **Női Kereskedelmi Szaktanfolyamra változott.** A meglévő szaktárgyak mellé bekerült az írásbeli dolgozatok külső alakja is.

Ezt feltehetően az egységes külalakra való törekvés indokolta (könyvvitel, levelezés).

Az 1919-20-as tanévtől tovább bővült a tantárgyak száma. Kötelező tárgyként jelent meg a magyar oktatása. A cél nyilvánvalóan a helyesírás javítása, valamint a hazai és külföldi levelezés színvonalának emelése volt. Meglepő, hogy az egyéves tanfolyamon már a torna is szerepelt. Feltehetően az egészséges életmódra való törekvés az oka és nem katonapolitikai elgondolások, mint a későbbiekben majd tapasztaljuk.

Az 1920-21-es tanévtől az egészségtan is megjelenik az oktatott tárgyak között, igaz csak átmeneti jelleggel.

Az 1935-36-os tanévtől hittannal bővült a tantárgyak köre, ami az államosításig kötelező tantárgy maradt. Az 1921-22, 1923-24, 1924-25, 1926-27, 1931-32, 1932-33, 1933-34, 1936-37-38 tan évekről írásbeli dokumentum nincs.

Logikátlanak tűnik, hogy a kb. negyedszázada működő tanfolyam ennyi évig szünetelt volna. Valószínűbb egyéb feltevés:

- a tanfolyam jellegéből adódik, hogy talán nem merült fel igény az évenkénti indításra;
- vagy még inkább az iskola gyakori vándorlása, illetve a II. világháború következményeként kallódtak el ezek a fontos dokumentumok.

Mindössze az 1935-36-os tanév II. évfolyamának anyaga maradt meg.

A Petőfi utcai általános iskolából a tanfolyam átkerült a Simor János utcai Gazdakör épületébe. Innen a háborús években a Kereskedelmi Társulat Ferenc József úti (ma Pázmány Péter utca) székházába költözött.

Az 1944-es bombázás alkalmával ez az épület is találatot kapott, emiatt használhatatlanná vált, az iskola tovább költözött vissza a Gazdakör épületébe.

1948-tól a tanítás a Deák Ferenc utcai Reáliskola épületének emeletén, valamint az Imaház utcai Zsidóiskolában működött.

Az oktatás folyamatosságának fenntartásához nagy erkölcsi és anyagi segítséget adott Kovancsek Jenő, a Kereskedelmi Társulat elnöke.

A nehézségek ellenére az oktatás folyamatossága továbbra is megmaradt. Változás az 1951-52-es tanévben következett be, amikor is az iskola már végleges helyére, a Bajcsy-Zs. u. 42-be költözött (ma Pázmány Péter u. 16.) költözött. Igaz, hogy azt az épületet is érték háborús károk, pusztítások (az épület sarka sérült). Ennek ellenére a tanítás, az oktató-nevelő munka elkezdődött. A háborús károk újjáépítésére az 1950-es évek közepén került sor, ennek során két új tanteremmel és egy hivatalsegédi lakással bővült az épület. Így a tanítás zavartalansága biztosítva volt.

A kétéves oktatási formára az 1938-39-es tanévben tértek át.

Újabb névváltozás történt: az **Esztergomi Társulati Fiú- és Női Kereskedelmi Szaktanfolyam** néven működött tovább az iskola.

1 fiú és 1 leány osztállyal indult. Érdekességgént említhető meg, hogy a két osztálynak 1-2 kivételével külön tanári kara volt. Itt már szakképzett pedagógusok tanítottak. Ezt a tényt az 1939-40-es anyakönyvek is bizonyítják. A második évfolyam beindítását feltehetően a társadalmi-gazdasági fejlődés indokolta, valamint az, hogy képzettebb szakemberek kerüljenek ki az iskolából, akik szűkebb területen esetleg önálló munkakört is betölthetnek.

Az 1943-44-es tanévtől bevezették a Honvédelmi ismeretet. Ez nyilván összefüggésben volt az ország politikai irányvonalával és a háborús helyzettel is. Ez nem meglepő, mert más iskolatípusban is volt honvédelmi oktatás.

Ez a kétéves oktatási forma az 1945-46-os tanévig működött.

Az 1942-43-as tanévről anyakönyvek nincsenek. Az egyéb dokumentumok szerint volt fiú és leány végzős osztály. Ez is bizonyítja, hogy az előző tanévben kellett lenni két első osztálynak.

A háború vége felé a létszámok eléggé lecsökkentek. Ennek oka, hogy a fiúk egy részét leventékként nyugatra vitték, a lányok egy része pedig a szülőkkel menekült nyugatra.

Az 1946-47-es tanévtől változatosabb lett az iskola profilja. A társadalom és a gazdaság egyre komolyabban igényelte a 4 éves oktatási formát. Ennek megvalósítása érdekében lehetővé kellett tenni, hogy aki a II. évfolyamot eredményesen elvégezte, átmenhessen a középiskola III. osztályába.

Ezt a célt szolgálta az 1946-47-ben beindított **Társulati Kereskedelmi Középiskolai Előkészítő Tanfolyam** Esztergomban.

Az osztálylétszámok is felfutottak, mert hazatértek a fogságból a fiú tanulók. Nehéz anyagi körülmények, minimális tárgyi adottságok között folyt a tanítás, 5 főhivatású tanárral. A többi órát a város középiskolái, valamint a Tanítóképző tanárai látták el.

Egy első és egy harmadik osztállyal indult a tanítás. Az első osztály már a 4 éves képzésre való átállást szolgálta. A harmadik osztály pedig átmenetet jelentett a középiskolába.

1947-48-as tanévben **érettségiztek** először iskolánkban. Érdekességgént meg kell említeni, hogy az 1946-47-es tanévtől egyre több osztály koedukálttá vált, bár még később is előfordult külön-külön leány és fiú osztály. Ez összefüggött a jelentkezők nagyobb számával.

Az előkészítő tanfolyammal párhuzamosan működött 1946-47-es tanévtől az **Esztergomi Állami Kétéves Kereskedelmi Szakiskola**.

Ez végbizonyítványt adott, de különbözeti vizsgával át lehetett menni a középiskola III. osztályába.

Ettől az időtől kezdve a folyamatos névváltozások figyelhetők meg, annak ellenére, hogy a képzési profil gyökeresen nem változott.

Az 1947-48-as tanév újabb névváltozással járt. Az iskola új neve **Esztergomi Állami Közgazdasági Gimnázium**.

Az 1950-51-es tanévtől az iskola profiljának megfelelően nem érettségi, hanem képesítő oklevelet kaptak azok a tanulók, akik a IV. évfolyam elvégzése után sikeres képesítő vizsgát tettek.

1951-52 újabb névváltozást hozott. Iskolánk új neve: **Esztergomi Állami Közgazdasági Középiskola lett**.

Ez az elnevezés sem volt hosszú életű, mert 1952-53-tól **Állami Közgazdasági Technikum ipari tagozat** nevet kapta.

1959-60-tól iskolánknak névadót választottak. A hivatalos elnevezés: Berzeviczy Gergely Közgazdasági Technikum, ipari tagozat.

A mezőgazdasági nagyüzemi gazdálkodásra való áttérés szükségessé tette, hogy bővüljön az iskola profilja. Az állami gazdaságokba és a termelőszövetkezetekbe egyre több szakképzett adminisztratív dolgozó kellett. Így 1961-62-től az ipari tagozat mellett mezőgazdasági tagozat is működött, az iskola neve ekkor

Berzeviczy Gergely Közgazdasági Technikum ipari-mezőgazdasági tagozat lett.

1964-65-től a technikum elnevezés mellett a szakközépiskola elnevezés is használatos volt. A szakközépiskola felmenő rendszerben, a technikum pedig kihaló jelleggel.

1965-66-ban "érettségizett" az első szakközépiskolai osztály, de az elnevezés még "képesítő" volt.

1966-67-ben az utolsó technikumi osztály képesítőzött, a szakközépiskolai osztály már érettségizett.

1967-68-tól az iskola hivatalos elnevezése minden tagozatra vonatkozóan: **Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola**

Az "a" osztályok számvitel, a "b" osztályok gép-gyorsíró, általános ügyviteli osztályok tantervei szerint működtek. Az első "b" osztály 1970-71-ben érettségizett az országban másodikként.

A megszerezhető képesítések ezekben az osztályokban: képesített könyvelő, vállalati tervező, statisztikus, valamint a gépíró, gyorsíró, jegyzőkönyvvezetői, igazgatási ügyintézői képesítés.

A szakképzés 1989-ig már ezen a két ágazaton folyt. Ebben az időszakban a gazdasági és társadalmi életben bekövetkező változások igényelték a közgazdasági szakképzés megújítását, melynek következtében új ágazatok indultak. A számítástechnika és a nyelvoktatás személyi és tárgyi feltételeinek megteremtésével lehetővé vált a piactudományi igényekhez jobban közelítő szakképzési szerkezet megvalósítása.

Ennek a folyamatnak eredményeként az iskolában a következő szakokra lehet jelentkezni: számvitel gazdálkodási, pénzügyi, idegen nyelvű gép-gyorsíró.

A közgazdasági szakképzés a kötelező érettségi tárgyak mellett olyan korszerű szakmai tudást, gyakorlati ismeretanyagot biztosított, amivel a tanulók a vállalkozói, pénzügyi szférában sikeresen boldogulhattak. A szakmai, elméleti tárgyak (könyvvitel, statisztika, pénzügy, közgazdaságtan, gyorsírás) a legkorszerűbb, a Számviteli törvény és az új irodatechnikai színvonal követelményeire épülő képzésanyagukkal a szakirányú továbbtanuláshoz is jó alapot teremtettek.

A számítástechnikai ismereteken kívül a számvitel gazdálkodási és a pénzügyi ágazat tanulói elsajátították a gépi könyvelési adózási programcsomagok alkalmazását is.

A munkaerőpiaci szempontok megkövetelték legalább egy nyugati nyelv ismeretét, hiszen a nyelv a szakmai mobilitás egyik legfontosabb eleme. Lehetőség szerint a német, angol, francia nyelv tanításával járult hozzá az iskola a legalább középfokú nyelvismeret megszerzéséhez, melyhez a 20 személyes nyelvi laboratórium is rendelkezésre állt.

A gépírás, a vakon billentyűzés a betöltendő munkakörök döntő hányadához szükséges, de már elsősorban a szövegszerkesztési ismeretekkel kiegészítve a közgazdasági szakközépiskola minden tanulója részére. Az új tantervi előírások lehetővé tették, hogy az érettségi vizsgát gépírásból elektronikus írógépen (javítószalagos) és számítógépen tegyék le a tanulók, a rendelkezésre álló írógéppark ennek megfelelt, s folyamatosan bővült.

A megváltozott szakmai követelményeknek a tantestület tagjai továbbképzéssel, diplomamegújító képzésben való részvétellel és önképzéssel tettek eleget.

A felvételt nyert tanulók a tanulás mellett a "közgázos" hagyományok részeseivé is váltak, melyet az iskola vezetése és tanulói nagyon fontosnak tartottak. Az iskolaidőn kívüli elfoglaltságok közül említeni szükséges legrégebbi hagyományként a Fehér rózsá bált a Berzeviczy-napok keretében, az énekkar, sportkör, szakkörök, sítáborok, turisztikai táborok programjait. Iskolakrónika rögzítette a tanévek fontosabb eseményeit.

A szakképzésről szóló törvény hatálybalépése, az Országos Képzési Jegyzék megjelenése a szakképző intézmények számára újabb kihívást jelentett, minőségében és struktúrájában is megváltozott képzési rendszer kialakítását tette szükségessé.

Az iskolánkban végzett tanulók döntően szakképzettségüknek megfelelően helyezkedtek el. Évfolyamoktól függően általában a végzősök 20-30%-át vették fel főiskolákra, illetve egyetemekre. Nem kevés azoknak a száma, akik a pedagógusi pályát választották. Volt tanulóink közül többen szakmájuk kiemelkedő képviselői, szép karriert értek el. Sokan a számviteli, pénzügyi területek vezetőiként (főkönyvelő, gazdasági igazgatóhelyettes) dolgoznak a gazdasági élet különböző területein (vállalatok, önkormányzatok, pénzintézetek, kereskedelmi és mezőgazdasági üzemek stb.) Mások a közgazdasági pályától messzebb kerültek, jogászként, újságíróként, polgármesterként, iskolaigazgatói beosztásban dolgoznak. Az elmúlt időszakban többen szereztek jogi egyetemen is

diplomát. Jelenleg a gazdasági főiskolák és egyetemek, valamint a tanító- és tanárképző főiskolák vonzzák tanulóinkat.

Dolgozók esti tagozata

A II. világháború után bekövetkezett viszonylag gyors társadalmi, gazdasági átalakulás erősen kihatott a kulturális életre is. Az átalakulás egyre több szakembert kívánt. Azok, akiknek a háborús körülmények vagy a családok anyagi helyzete addig nem tette lehetővé a közép fokú iskolákba való bejutást, most pótolhatták a mulasztottakat.

A nappali oktatás rövid idő alatt nem tudta biztosítani a középszintű szakemberek képzését, így szükségessé vált a felnőtt tagozatok beindítása is. Eleinte iskolánkban csak esti tagozat működött, később a levelező tagozat különböző típusai az iskola profiljának megfelelően. Az esti tagozatra, amely heti 4-5, később 3 napot vett igénybe, általában olyanok jelentkeztek, akik a háborús viszonyok miatt már túlkorosak voltak, volt munkahelyük, szakképzettségük viszont hiányzott és így csak délután vagy este járhattak iskolába.

Rájuk nagyon nehéz feladat várt, mert a munka mellett kellett a tananyagot elsajátítani, nem kis nehézségek árán. Nem volt ritka, főleg az alsóbb osztályokban, hogy a tanulók 20-30%-a kimaradt. Vagy azért, mert nem bírta a kettős terhelést (munka és tanulás), vagy nem volt tisztában saját képességeivel, így sikerélménye nem is lehetett. Az iskola profiljából is adódik, hogy a tanulók zöme nő volt. Rájuk még több nehézség várt, mert a munka és a tanulás mellett a család ellátását is vállalni kellett.

A mi iskolánkban szakérettségire készülő tanulók nem voltak. Némi könnyítést csak a tanévre vonatkozóan kaptak a tanulók. Az 1950-51-es tanévtől a minisztérium engedélyezte, hogy egy év alatt két évfolyamot végezzenek el. Így egy évet nyerhettek. Volt nyári és téli évfolyam. A nyári osztályok az első év anyagát, a téli osztályok a második osztály anyagát végezték. A harmadik és negyedik osztály anyagát csak teljes tanévben lehetett teljesíteni, hiszen a szaktárgyak tanulása ekkor kezdődött.

Az elképzelést a hiányos előképzettség indokolta, amelyet a tanulók általános iskola felsőbb tagozatán – amit vagy korábban végeztek, esetleg azt is esti tagozaton – vagy jobb esetben a négy polgáriban szereztek.

Ilyen előképzettség túlságosan kevés lett volna a harmadik-negyedik osztály eredményes elvégzéséhez.

Az esti tagozatra olyanok is beiratkoztak, akik már korábban kezdték tanulmányaikat és csak most tudták folytatni.

Az 1950-es évek közepe körül megszűnt a “nyári” “téli” lehetőség. Ez azzal az előnnyel járt, hogy az egyébként mérsékelt színvonal emelkedett. Osztályonként mindig volt néhány olyan tanuló, aki rendkívüli szorgalmával és tehetségével délelőtti tagozaton is megállta volna a helyét. Ez az oktatási forma főleg az 1950-es 60-as évekre volt jellemző.

Az 1960-as évek közepétől az esti tagozat létszáma fokozatosan csökkent, majd a 70-es évek elejére megszűnt, helyét a kisebb terheléssel járó, heti 1-2 napos levelező oktatás vette át, azonos képzési profillal.

Ez alatt az idő alatt az esti tagozat teljesítette feladatát. A társadalom és a gazdaság számára elősegítette a felnőttek részére is a szakemberképzést.

Levelező tagozat

Az iskola jellegének és a gazdaság igényeinek megfelelően kétfajta levelező oktatás folyt: kereskedelmi és ipari tagozaton. A kereskedelmi tagozaton végzetek főleg a kiskereskedelemben és részben a vendéglátóiparban, az ipari tagozaton végzők döntően az iparban, kisebb részük a mezőgazdaságban helyezkedett el, néhányan egyéb területen.

Esztergom és környéke kevesebb kereskedelmi tagozatú tanulót igényelt, így csak néhány évfolyam indult. A tanulók zöme a gazdaság igényeinek megfelelően ipari tagozatra járt. Itt volt arra is példa, hogy a létszámuk elérte vagy meghaladta a nappali tagozatos tanulói létszámot. Többször párhuzamos osztályt is kellett indítani, főleg az alsóbb évfolyamokon. A kereskedelmi tagozat lényegében csak az 1960-as években működött, az ipari tagozat az 1980-as évekig. Erre az időre már a nappali tagozaton tanulók a szükséges képesítések megszerzésével kielégítették a társadalom és gazdaság szakemberigényét magasabb szinten és sokoldalúbban.

Így ezek az oktatási formák teljesítették az akkori igényeket.

1990-ben megszűnt.

Kiegészítő tagozat

A felnőtt oktatásnak egy harmadik típusa is működött iskolánkban, igény szerinti szervezésben.

Erre a tagozatra azok jelentkezhettek, akik már érettségiztek. Főleg olyanok, akik a gimnázium vagy egyéb szakközépiskola elvégzése után nem jutottak be főiskolára vagy egyetemre és adminisztratív munkakörben helyezkedtek el.

Ez a tagozat kétéves volt. Itt már csak szaktárgyakat tartottak, ezekből képesítő vizsgát tettek a tanulók a II. osztály eredményes elvégzése után.

Mindhárom tagozatra esti, levelező, kiegészítő – lényegében csak munkahelyi javaslatra kerülhettek be.

A munkahely biztosította számukra a tanulmányi szabadságot és kötelezettséget vállalt a szakmai képzettség szerinti foglalkoztatásra.

Akik munkahelyi javaslat nélkül nyertek felvételt, nem tarthattak igényt tanulmányi szabadságra.

Az esti és levelező tagozat tandíjmentes volt. Itt csak a külön korrepetálások voltak önköltségesek.

A kiegészítő tagozat fokozatosan tandíjkötelessé vált. A három tagozat óráit lényegében iskolánk tanárai látták el túlórában. Előfordult, hogy a tanárok túlterhelésének csökkentése érdekében más iskolából is voltak óraadók.

Néha nem pedagógus képesítésű szakemberek is tanítottak, akik a gazdaság különböző területein dolgoztak.

Az esti, levelező, kiegészítő tagozat szervezését, irányítását, ellenőrzését a Megyei Tanács Művelődési Osztálya és az igazgató által közösen megbízott tanár végezte, aki szakmailag, pedagógiailag és részben anyagilag felelt a tagozat működéséért. Jogait és kötelezettségeit a rendtartás írta elő. A tagozatvezető munkáját vagy az igazgató-helyettes, vagy a tanári karból erre kiválasztott tanár végezte, aki ezért tagozatvezetői díjban részesült. Munkáját önállóan végezte, de köteles volt tájékoztatni az igazgatót az ott végzett munkáról és adott esetben a felsőbb szerveket is.

A nagy létszámú felnőttoktatás a pedagógusok részére viszonylag mérsékelt díjazás mellett jelentős többletterhet jelentett. Nem volt ritka, hogy heti harminc-negyven órában tanítottak. Így előfordulhatott, hogy sokszor a mennyiségi képzés a minőség rovására ment, a pedagógusok minden jó szándéka ellenére.

A társadalomnak és a gazdaságnak a szakember igényét teljesíteni kellett és pedagógusaink, ha nehézségek árán is, de teljesítették.

1999-ben megszűnt.

Gépíró-gyorsíró Szakiskola

Miután a 40-es évek második felében a különböző szaktanfolyamok megszűntek és a négyéves képzés vált általánossá, a társadalmi-gazdasági igényeknek megfelelően "alacsonyabb" szinten, főleg az irodai, írnoki munka ellátásához szükséges szakismeretek megszerzésének lehetőségét is biztosítani kellett.

Így indult be 1950-51-ben az **Esztergomi Állami Irodai Szakiskola** egy éves képzéssel. A fő tantárgyak: magyar, gépírás, gyorsírás.

1951-52-ben **Esztergomi Állami Gépíró-Gyorsíró és Irodakezelői Szakiskola**.

1953-54 rendes korú tagozat első-második osztállyal, délután dolgozók tagozatával is.

1954-55 **Esztergomi Gyorsíró- és Gépíró Iskola** alapfokú képzéssel. Ettől kezdve nappali és felnőtt tagozat is működött.

1961-62-től **Gépíró- és Gyorsíró Iskola néven szerepelt. Eleinte csak magyar, gépírás, gyorsírás és osztályfőnöki** órákkal két-három napra elosztva.

1977-től 5 napos iskolaként működött, egyéb közismereti tárgyakkal és csak kétéves formában. A második év végén minősítő vizsgát tettek szaktárgyakból, gépírásból, gyorsírásból.

A minisztérium lehetővé tette számukra, hogy a jobb eredményt elérő tanulók különbözeti vizsgával a szakközépiskola II. osztályába léphessenek át, és a négy év eredményes elvégzése után érettségi bizonyítványhoz jussanak. Ez évente kb. 2-5 tanulót érintett. Előképzettségüknek megfelelően csak a "b" osztályba mehettek.

Később Gépíró-gyorsíró Szakiskola néven működött, kétéves képzéssel. A második év végén szakmai minősítő vizsgát tettek a tanulók és alapfokú gépíró-gyorsíró oklevelet kaptak.

A képzési forma 1995-ben megszűnt.

Nagy Béla
nyugalmazott igazgató

A Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakközépiskola és Szakiskola története

*„Áldjuk a régi időt, de a jelen napjait éljük
Mindkettő méltó arra, hogy figyelembe vegyük”
(Ovidius)*

Intézményünk múltja és jelene ezernyi hajszálgökökkel kapcsolódik hazánk első fővárosához, Szent István királyunk szülőhelyéhez: Esztergomhoz.

A város történelmi - írott és tárgyi - emlékei között fel-felbukkannak kereskedelemre és vendéglátásra vonatkozó források. Így például az 1279. évi oklevél őrzi az első esztergomi fogadós, Kopasz Péter (Pétör mester) emlékét. (A róla készült alkotás díszítette a Fürdő Szálló egyik termét és - ennek másolata található iskolánk előterében, melyet Bánhidó László tanár úr készített.)

A több települést magában foglaló királyi, majd egyházi székhely a történelem viharai után (tatárjárás, török hódoltság) többször kelt életre. Az elpusztult területeket az életben maradt helyi lakosok mellett újonnan érkezett népcsoportok népesítették be, akik magukkal hozták szokásaikat, kultúrájukat.

Az 1895-ben történt városegysítéssel 4 városrész sajátos, egyéni arculata ötvöződött egységbe. Ennek köszönhetően működtek oly sokszínűen az úgynevezett kis „szatócsboltok” (vegyeskereskedések) és vonzották vendégeiket az esztergomi vendéglátóhelyek.

Az 1867-es kiegyezés utáni pezsgő kereskedelmi élet hozta fejlődést az I. világháborút lezáró Trianoni békeszerződés félbeszakította. Esztergom a földrajzi fekvéséből adódó tradicionális szerepét elveszítette. A főként családi jellegű vállalkozások fennmaradása függött attól, hogy a tulajdonosok mennyire építettek ki személyes kapcsolatokat vevőikörükkel. Az ifjú kereskedők és vendéglősök képzése a „gyakorlatban” történt. Vagyis a családi vállalkozáson belül tanulták meg a szakma fortélyait, szerezték meg műveltségük alapjait.

A kiegyezés után először a Székesfővárosban merült fel az igény alsófokú kereskedelmi iskolára (inas iskola) felállítására. Az 1878. márciusában megtartott vendéglős kongresszus pedig a vendéglátás társadalmi megbecsülésének fontosságát hangsúlyozta.

A XIX. század második felében az Esztergomi Kereskedelmi Társulat a kereskedő tanulók elméleti oktatására saját fenntartásában tanonciskolát létesített. A kereskedő tanulók száma ezekben az években nem érte el az ötvenet.

Az iskola fenntartását az 1898/99. tanévtől a városi tanács vette át. A következő évben a községi tanonciskoláknak már 53 tanulója volt (1.+ 2.+3. évfolyam). A kereskedő tanonciskola az úgynevezett reáliskolában (Deák Ferenc út 2. szám) működött, egy tantermét pedig a *Bottyán János utcai* községi leányiskolában helyezték el.

A tanulók oktatását óraadó tanárok és szakoktatók látták el.

1924-ben felmerült az iskola áthelyezésének gondolata. Önálló épülethez akkor jutottak, mikor 1936-ban egyesítették az „iparostanonc iskolával”. Ettől kezdve „Esztergom szabad királyi város községi iparos- és kereskedő tanonciskola” néven működött a szenttamási elemi iskola *Vörösmarty utcai* épületében. Az 1936/37. tanévben az iskola 302 tanulója közül mindössze 12 tanulta a kereskedő szakmát.

A 30-as évek elejéig az elméleti képzés vasárnap délelőttönként történt. Az összevont iskola létrejötte után heti 1 alkalommal biztosították a tanítást. Az iskola első tanárai: *Márkus Ferenc, Hajnali Kálmán, Gábrriel István, Bognár Ferenc* és *Polák Ferenc* tanító urak voltak. A tanoncok felszabadítása bizottsága előtt zajlott, melynek elnöke *Kovancsek Jenő*, a Kereskedelmi Társaság elnöke volt. Az elméleti képzés kapcsolódott a szakmai követelményekhez. A szakmai számítás volt a legfőbb tantárgy. A kamat, kamatos kamat, a számlakészítés és a váltóismeret tudását jártasság, illetve készségszintre emelték. Külön gondot fordítottak a szépírás gyakorlására.

Fontos feladat volt az oktatás mellett a nevelés is, a jó modor kialakítása, a vevők megnyerése, a megfelelő beszédstílus elsajátítása. Jól tudták azt, hogy a műveltség gyökere az erkölcsi műveltség, az önuralom és az embertisztelet.

1945 után mintegy 5 esztendeig az iparos és kereskedő tanulók oktatása a régi szervezésben folyt. Ebben az időszakban 20-22 óraadó tanár látta el az oktató munkát. Változás csupán abban volt, hogy megszűnt a fiúk és lányok elkülönített képzése.

1945 után, az 50-es évek elejére megváltozott az ország gazdaságpolitikája. A nehézipart helyezték előtérbe, a kiskereskedők tevékenységét pedig kapitalista csökevénynek minősítették. A kiskereskedők boltjainak államosítása után létrejött nagyobb üzletek szerkezete, az áruféleségek széles skálája indokoltta tette a kereskedelmi és vendéglátóipari tanulók képzésének megváltoztatását. Az 1949-ben életbe lépett új iparitanuló-törvény megteremtette ezt a lehetőséget.

1955-ben a *Belkereskedelmi Minisztérium* vette át a tanulóképzés irányítását. Megkezdődött a kereskedelmi és vendéglátóipari szakmunkásképző iskolahálózat kiépítése. Így született meg az új iskola, mely a *„Komárom megyei Tanács V. B. II. sz. Kereskedőtanuló Iskola”* nevet kapta. Feladata volt mintegy 20 kereskedelmi és 4 vendéglátóipari szakmában a szakmunkástanulók képzése. Felvevőterülete Esztergom város és a dorogi járás állami és szövetkezeti vállalatai, de képzett tanulókat a szentendrei járás részére is.

Az iskola 1955. szeptember 1-jén nyitotta meg első évfolyamát. A 16 kereskedelmi szakmára 37; a 2 vendéglátóipari szakmára 16 tanuló jelentkezett. A képzés 2 éves volt.

Az iskola saját épülettel sohasem rendelkezett. Megalakulásakor a *József Attila Általános Iskolában* helyezték el, itt a délutáni órákban tanítottak. Az iskola igazgatója *dr. Kneif Tibor* - az általános iskola igazgatója - másodállásban látta el az iskola vezetését. A tanárok és szakoktatók szintén másodállásban látták el feladatukat.

Az 1957. júniusában megtartott első szakmunkásvizsgán 25 kereskedelmi és 2 vendéglátóipari tanuló szerzett szakmunkás képesítést.

A rohamosan fejlődő kereskedelmi hálózat, a kereskedelem és vendéglátás kulturáltságának növelésével szemben támasztott igényeket az iskola ilyen létszám mellett nem tudta kielégíteni. Ezért a tanulók létszámának állandó emelése mellett tanfolyamokat szerveztek a kereskedelemben és a vendéglátásban dolgozó szakképzetlen munkaerők részére. Erre az időszakra jellemző a túlzott szakosítás. Így 25 szakmában vezették be a szakmunkásvizsgát.

1959-ben a szakmunkásképzés időtartamát a Belkereskedelmi Minisztérium egységesen 3 évre emelte. Rövid idő alatt valamennyi tantárgy részére színvonalas tanterveket dolgoztak ki. Megjelentek az új tankönyvek is.

Az 1961. évi reform III. törvénye már kimondta az oktatás és nevelés egységét. Tehát hangsúlyosabb szerepet kapott a tanulók személyiségének fejlesztése.

A kereskedelmi hálózat bővítése, a vállalatok fokozódó létszámigénye, a munkaerő-gazdálkodás gondjainak hatására csökkentették a szakmák számát, így komplex, átfogóbb ismeretek elsajátítása valósulhatott meg. Az iskola személyi, tárgyi feltételei azonban nem javultak.

1962. szeptemberétől a József Attila Általános Iskola helyett a *Dobó Gimnázium* 8 tantermében működött még a tanítás, ugyancsak délutáni műszakban. Az iskola igazgatója ekkor *Szóda Ferenc* volt - a Művelődési Osztály vezetője -, aki 1957-től 1973-ig látta el ezt a feladatot. Ebben az időszakban (1970-től) valamennyi szakma tanítására új tanterv és tankönyvek készültek. Az iskola tanulóinak létszáma általában 300 körül mozgott. Elméleti oktatásunk 6 kereskedelmi és 3 vendéglátóipari tanulócsoporthoz tartozott.

A gyakorlati oktatás részben szórványképzésben, részben vállalati tanboltokban, illetve tanüzemben történt. Az élelmiszer eladó tanulók részére Esztergomban a szigeti ABC áruházban és *Dorogon* a 31. számú élelmiszerboltban, a vendéglátóipari tanulók részére a Fürdő Szállóban létesítettek tanboltot, illetőleg tanüzemet.

Az iskola, mely 1966-ban „*Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakmunkásképző Iskola Esztergom*” nevet kapta, 1973-ban új helyre költözött. A *MŰM. 317. számú Iparitanuló Intézettel* összevontan működött 2 évig.

1973. szeptember 1-jétől *Balázs Tibor* lett az iskola igazgatója. Az Iparitanuló Intézet modern, jól felszerelt épületében továbbra is csak a délutáni időszakban jutott hely a „kereskedelmisek” oktatására.

A tárgyi feltételek tehát csak minimális méretékben javultak. A személyi feltételek 1972-ig nem változtak. Az igazgató kezdettől fogva mellékállásban vezette az intézményt és főállású tanárai sem voltak. A közismereti és a szakmai tárgyakat óraadó általános- és középiskolai tanárok látták el. A szakmai tantárgyak kisebb részét a vállalatok legjobb dolgozói oktatták.

Az ellátottságban némi változást hozott 1972. január 1. A *Megyei Tanács V. B. Kereskedelmi Osztálya* egy főállású gyakorlatvezetőt biztosított Jó Dobronya László személyében. Egy főállású szakoktatót is kapott az iskola: *dr. Guttman Györgynét*. 1973. szeptember 1-jén a gyakorlati oktatás irányításába újabb főállású szakoktató állhatott be *Hinora Lajosné* személyében.

A két iskola eltérő képzései sajátosságai miatt 1976-ban külön vált. A kereskedelmi iskola helyileg az Iparitanuló Intézet épületében maradt, de irányítása Tatabányára került: a Tatabányai Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakmunkásképző Iskola tagiskolája lett. Ez az összevonás csak a szakmai követelmények egységes érvényesítésében, továbbfejleszthetőségében realizálódott.

A tagiskola vezetésével Jó Dobronya Lászlót bízták meg. Az új szerkezetű iskola beindítása után hamarosan megindultak a felnőtt dolgozók tanfolyamai is. A

szakképesítést nyújtó tanfolyamok mellett a kereskedelmi és vendéglátóipari egységek vezetőinek szakmai képzését is felvállalta az iskola. Ugyancsak ők végezték a gyakorlati oktatók pedagógiai felkészítését is. E rendkívül sokrétű feladatnak igen gyenge tárgyi feltételek mellett kellett eleget tenniük.

1955-1973 között rendes korú tanulók és a felnőtt oktatásban résztvevők száma összesen: 2700 fő volt.

Sajnos, Esztergom város Tanácsa nem ismerete fel annak fontosságát, hogy egy idegenforgalmi szempontból is fontos város kereskedő- és vendéglátó szakmunkás utánpótlásához az iskola gondjait megoldja. Sem önálló iskolaépületet, sem önálló intézményrendszert nem biztosított.

Bérelt tantermekben, ciklus rendszerben folyt az oktatás 1956-1989 között:

- A ciklus - 1 hét gyakorlati képzés a munkahelyen
- B ciklus - 1 hét elméleti oktatás az iskolában.

Ilyen nehéz körülmények ellenére is jó színvonalú oktató-nevelő munkát végeztek a pedagógusok. A megyei és országos versenyeken elért eredmények, a szakfelügyelők jelentései, a szakmunkásvizsgák színvonala mind ezt bizonyítják. Pedig a növekvő beiskolázási igény miatt a sokféle helyről jött, különböző szintű alapismeretekkel rendelkező gyerekek felzárkóztatása sokféle feladatot rótt a nevelőtestület tagjaira. A tanulók 70-75 %- a vidékről járt be. A foglalkoztatási szerkezet miatt nőtt a lányok aránya.

A tanulói létszám növekedésével együtt járt a pedagógusi létszám fejlesztése. A tanítási órák 65-70%-át főállású tanárok látták el. Változatlanul szükség volt azonban külső óraadókra is. Ezt részben a *317. sz. Szakmunkásképző Iskola* tanáraival oldotta meg az iskola vezetése, részben a *Kereskedelmi és Vendéglátóipari Vállalat* vezető beosztású - szakirányú végzettséggel rendelkező - dolgozói végezték.

A kereskedő szakmákban - oktatóhelyiségek hiányában - a gyakorlati képzés a hálózat egységeiben (szétszórtan) működött.

Az első korszerűen felszerelt tanegységet az *UNIKER Vállalat* helyezte üzembe 1982-ben, ez még egy konténerépületben volt. Így javult a helyzet az élelmiszer és vegyesbolti eladó tanulók szakmai képzésében. Az ipari fejlődés, az elektronika térhódításával a diákok megismerkedtek az új technológiákkal. A kereskedő tanulók az addig használatban levő felrakó súlyú és körszámlapos mérleg helyett már az optikai árszámolási mérleget alkalmazták. A pénztárgépek fejlődése lehetővé tette, hogy a legújabb japán-német pénztárgépek kezelését is elsajátítsák. A nagy forgalmú kereskedelmi egységekben sem az adminisztrációs feladatok gyakorlását, sem a csomagolási feladatok megtanulását nem lehetett megoldani. A kabinet létrehozásával ez a gond is megoldódott.

A *Kristály Vendéglátó Vállalat* tanulói a *Fürdő Szállóban* gyakorolták a szakma fogásait. Az étterem vezetői és dolgozói mindent megtettek azért, hogy a diákokat a „tanterv” és a szakmunkásvizsga követelményire jól felkészítsék. Sajnos, ezen az oktatási területen nem készült kabinet. A cukrásztanulók gyakorlatukat cukrászműhelyekben végezték,

ahol a napi készítmények elkészítési módjai mellett megismerték az igényes technikai műveleteket is. Az iskola és a munkahelyek mindent elkövettek, hogy a jövő szakmunkásai alapos szakmai tudással, kellő szakmaszeretettel és gyakorlati ismeretekkel rendelkezzenek. Ennek alapját biztosította az iskola és a munkahelyek közötti folyamatos kapcsolattartás, állandó szakmai konzultáció.

Az iskola életében nagy változást hozott az 1989/90-es tanév. Az iskola önálló oktatási intézmény lett.

Az iskola az Esztergomi Tanács V. B. Művelődési Osztályának irányítása alá került. Az önálló iskola igazgatójának Jó Dobronya Lászlót nevezték ki, aki ez ideig mint tagiskolát irányította az intézményt.

Az iskola neve: *Esztergom Város Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakmunkásképző Iskolája.*

Meghatározó változást jelentett iskolánk életében egy újabb költözés. A Dobó Katalin Gimnázium új épületbe költözött a Bánomba. Így a „kerisek” visszaköltözhettek a Kis-Duna sétányra. Megkapták az épülettömb egy szárnyát. Igaz, a hely már a beköltözéskor szűkösnek bizonyult, mégis új korszakot jelentett az iskola életében.

Önálló intézményként, saját „házában” élhette életét. A legjelentősebb változást mégis az jelentette, hogy - az iskola életében először! - áttérhettek a délelőtti tanításra.

Azonban rövidesen bebizonyosodott, hogy ez az elhelyezés hosszú távon nem oldja meg a teremhiány problémáit. Ezt a gondot csak növelte az iskola szerkezetváltása.

A szakiskolai tanulók képzési struktúrája a 1997/98-as tanévre megváltozott. A 3 éves képzést 4 (2+2) évre emelték. (A hagyományos 3 éves képzés utolsó évfolyama 1999-ben hagyta el az iskolát.)

Az iskola profilja tovább bővült. Beindította a kereskedelmi szakközépiskolai képzést 1991-ben, a vendéglátó szakközépiskolai oktatást 1994-ben, 1996-ban az idegenforgalmi ügyintézői képzést. A magasabb szintű szakképzés biztosította a színvonalasabb tudású szakemberek megjelenését a kereskedelemben.

Jó Dobronya László ny. igazgató, Meszes Balázs igazgató

„Isten óvja a tisztességes ipart”

Kereskedelem és vendéglátás Esztergomban a két világháború között

Bevezetés

Az első világháború elvesztése, majd az azt követő trianoni békediktátum nem csak óriási traumával, hanem elmélyülő gazdasági válsággal is járt. E nemzeti tragédia nyomán *Esztergom* határmenti kisvárossá zsugorodott. Az egykori megyei székhely területének 50%-a *Csehszlovákiához* került. Mindez erőteljesen kihatott a város kulturális, gazdasági és kereskedelmi életére egyaránt.

A veszített háború, az elcsatolások, az emberek tízezreinek átkerülése az új határok mögé súlyos munkanélküliséget eredményezett. E recesszióknak elsősorban a kereskedelem vallotta kárát, számos esztergomi üzlet kénytelen volt bezárni, miközben a vevőkör megtartásáért elképesztő konkurenciaharc indult.

Javulás csak 1935-től volt tapasztalható, ám a gyökeres átalakulást az 1938-as esztendő hozta a *Felvidék* magyarlakta területeinek visszacsatolásával.

Pezsgő kereskedelmi élet kezdődött ismét, jelentősen emelkedett a forgalom, bővült az áruválaszték, annak ellenére, hogy a háborús készülődés már erőteljesen érezhetővé vált. A piac is nagyobb teret kapott, a heti piac a *Simor János utca* elejétől a *Rozália kápolnáig*, a hétvégi pedig a *Mázsa házig* húzódott. A nagy mennyiségű áru megjelenése az árak alakulására is kedvezően hatott.

Számottevő választék szemes terményekből, tej- és tejtermékekből, baromfi, hús- és húsipari készítményekből, élő állatokból volt. Az olcsóbb iparcikkek választéka és ára *Párkányban* alakult kedvezőbben.

A háborús készülődés hatására országosan bevezették az élelmiszerek, majd később az egyes ruházati illetve bőripari cikkek jegyre, illetve vásárlási utalványra történő árusítását. A háború kiszélesedésével a fejadag egyre csökkent.

A faji diszkrimináció 1941-től a kereskedelemben is érezhetővé vált. Így a fontosabb közszükségleti cikkeket csak az arra kijelölt kereskedelmi egységek, boltok forgalmazhatták. E fasizálódás előbb-utóbb lehetetlenné tette a zsidó családok működését, mígnem 1944-ben valamennyiüket családotól elhurcolták.

Fontosnak tartom megjegyezni, hogy a mai kereskedőnemzedék sokat tanulhatna üzletpolitikájukból, becsületességükből, tisztességükből. Az esztergomi zsidó kereskedők valamennyien aktív formálói voltak a kor kereskedelmének, megbecsült polgárai a városnak. Sajnálatos, hogy nevüket még emléktábla sem jelzi a városban.

E rövid történeti áttekintés azért volt szükséges, mert nélküle Esztergom 1920 és 1945 közötti időszakának kereskedelme aligha volna bemutatható.

A kor üzletpolitikáját talán leginkább elődeink lakonikus rövidségű, már-már szállóigévé vált jelmondata jellemzi:

*„Légy hű a cégedhez,
Légy tisztességes ahhoz, akitől vásárolsz,
Légy tisztességes ahhoz, akinek eladsz!”*

A kíméletlen konkurenciaharc közepette másképpen nem is lehetett gondolkodni. Minden kereskedő tudta: „többet ér a sűrű fillér, mint a ritka pengő”. A gyors meggazdagodást választók üzleti tevékenysége jobbra tiszavirág életű lett.

A két világháború közötti időszakot előbb a háború utáni konjunktúra, majd az infláció, az azt követő gazdasági válság, végül a fellendülő idegenforgalom határozta meg.

Kereskedelem a '20-as évektől 1945-ig

1920 és 1945 között a kiszolgálási forma hagyományos volt. A kisboltok életképességének az oka többek között abban keresendő, hogy általában a család minden tagja ott dolgozott a munkaidő korlátozása nélkül. A hagyományos értékesítés során a kiskereskedő kialakított és fenntartott egy olyan személyes kapcsolatot vevőivel, ami hozzájárult tevékenysége eredményességéhez.

A kiskereskedők árubeszerzésük tekintetében felhasználták a többcsatornás beszerzés valamennyi lehetőségét. A nagykereskedelem hasznukat csorbító hatását úgy küszöbölték ki, hogy ügynökeik útján közvetlenül az üzemekkel, gyárakkal álltak kapcsolatban. Ilyen volt például *Schmoll, Kallos Rt. Vánca Rt., Hutter és Lever Rt. Flóra Szappangyár, Diana Rt.* Így csökkenhetett a beszerzési ár. Esztergomban ezidőtájt szappangyár is működött a *Heischman* cég irányításával a *Deák Ferenc utca* végén.

A gyarmatáru nagykereskedők közül *Weisz Albert* látta el az esztergomi boltok többségét Budapestről, a *Dob utcából*. Ügynökei mintakollekciókat hoztak és a megrendeléseket helyben vették fel, sőt itt állapodtak meg a fizetési feltételekben és a határidőkben. A boltok ugyanakkor gyakorta éltek a kedvező hitelfelvételi lehetőségekkel is, hiszen így lélegzetvételhez jutottak.

Esztergomban több nagykereskedés is működött, mint például *Schrank Ödön Likőr-, Pecz Likőr-, Karácsonyi István zöldség-gyümölcs-,* vagy *Jó Dobronya Béla fűszer-csemege és ásványolaj nagykereskedése.* Külön érdemes megemlíteni *Tóth János* vízimolnárt, malma színfoltja volt a városnak, a régi Pecz-gyárral szemben a Dunán működött.

A város áruellátást és a választékot illetően nem szabad megfeledkezni a felvidéki beszerzési forrásokról. *Kisgyarmatról Wagner tej- és feldolgozó üzeme, Zselízről Schulek Emil* hús- és húsipari készítményei érkeztek a városba. Ennek leginkább akkor lett óriási a jelentősége, amikor a háború alatt akadozott a közellátás, ám az említett felvidéki források szerencsésen pótolták a hiányokat.

A kereskedelem általános jellemzői a kor tükrében

Amint már említettük, az esztergomi üzletek jelentős hányada családi jellegű vállalkozás volt. Csak a nagyobb forgalmú boltok alkalmaztak kifutókat, tanoncokat vagy segédeket.

Különösen a fűszeres segédek helyzete volt igen nehéz, sokszor napi 16 órát is dolgoztak. A kereskedelmi dolgozók munkáját leginkább az nehezítette, hogy a boltok az áru - akár a gyártótól, akár a nagykereskedőtől - „lédigként”, vagyis gyűjtőcsomagolásban érkezett. A liszt például 80 kg-os zsákokban, a kristálycukor 50 kg-os kiszerelésben, a kockacukor faládákban 100 kg-os súlyban, a zsír hordókban. A beérkezett liszttel feltöltötték a „hombárokat”, ahol külön fakkokban elkülönítve tárolták a kenyérlisztet, a nullás lisztet, a grízes lisztet, illetve az állatok etetésére használt nyolcas lisztet és korpát. E súlyok mozgatása bizony nem volt könnyű feladat.

A boltokban az árut a vevők által kért mennyiségben, úgynevezett fűszerzsákokba helyezték. A világításra használt petróleum 200 literes vashordókban érkezett, innét kellett azután átpumpálni a bolti tartályba, hogy kimérhető legyen. A vasalás akkoriban még faszenes vasalóval történt. A faszén tárolása külön gondosságot igényelt. Könnyebbséget a '30-as évektől az jelentett, hogy a faszenet elkezdtek gyűjtőcsomagolás helyett 1 kg-os fogyasztói kiszerelésben forgalmazni. E kiszolgálást könnyítő eljárást nevezték „retortának”. Egyes boltok számára a hatóságok engedélyezték a „butillázást”, vagyis szeszesitalok korlátozott mennyiségben történő kimérését.

Külön szakismeretet igényelt például a borok tárolása, kezelése, a hordók *feltöltögetése, kénezése, fejtése* és egyáltalán az áru szakszerű kezelése a minőség megóvása érdekében. Mindeközben - az évtizedek múlásával - óriási fejlődés zajlott le a szakmán belül. E fejlődés egyre inkább könnyítette, racionalizálta az elvégzendő, korábban többletmunkával végzett tevékenységet. Ne gondoljuk, hogy csupán az áruk mozgatása okozott komoly, gyakran az egészséget károsító nehézséget. Számológép nem lévén a számolás fejben folyt, márpedig tévedni sem a bolt, sem pedig a vevő kárára nem volt ildomos. A forgalomban használt félrakósúlyos mérlegek súlyainak hitelesítését kétfévente el kellett végezni, ezt a pénzügyőrség rendszeresen ellenőrizte.

A kereskedők nagy gondot fordítottak a bolt és közvetlen környezete tisztaságára, a kirakatok átrendezésére, aktualitásuk biztosítására. A kirakat volt az üzlet tükörképe, reprezentálta a boltban kapható áruk sokféleségét.

A kor reklámtevékenységének legfőbb jellemzőjeként elmondható, hogy csak azt reklámozták, ami ténylegesen kapható volt, hiszen erkölcsi kritérium volt, hogy a reklám a valóságot tartalmazza. Része volt a reklámnak, hogy még a legkisebb szatócsbolt is évente díszes falinaptárral ajándékozta meg törzsvásárlóit megbecsülése jeleként.

Tanoncoktatás

Esztergomban a tanoncoktatás a *Szent Tamás Iskolában* történt. A heti egy alkalommal történő oktatás neves tanítói voltak *Márkus Ferenc, Hajnali Kálmán, Gábiel István, Bognár Ferenc* és *Polák Ferenc*. Az elméleti képzés a '30-as évek elejéig vasárnap délelőttönként zajlott. A tanoncok felszabadítása bizottság előtt történt, amelynek elnöke a szakmában nagy tekintélynek örvendő *Kovancsek Jenő* volt, aki egyben a *Kereskedelmi Társaság* elnöki tisztét is ellátta.

Az iskola az elméleti képzés terén alkalmazkodott a szakmai követelményekhez és a kor változó igényeihez. Fő területnek a szakmai számítást tekintették, úgymint a kamat-, a kamatos kamat- illetve a százalékszámítást, a számlakészítést, a váltóismeretet igyekezve mindezt a jártasság és készség szintjére hozni. Az iskolában és a munkahelyeken különös gondot fordítottak a nevelésre, a jómodor kialakítására, hiszen tudták, hogy a kereskedelemben a bizalom felkeltésének, a vevőkör kialakításának és megtartásának ez az egyik alapvető eszköze.

A jómodor elsajátítása, a hanghordozás, a beszédstílus, a köszönés és megszólítás, mind-mind része volt egy alapvető és elvárt kereskedői magatartásnak. Létkérdés volt az erkölcsi szabályok betartása, hiszen az üzlet rentabilitása, gazdaságossága ettől függött.

Fűszer és csemege

A kereskedelemnek egy sajátos ágazata a fűszerszakma, amely nagy áruismereti tudást, kiváltképpen nagy gyakorlatot igényel. A jó kereskedő, a fűszeres mindig akkor a legboldogabb, ha valami kurrens áruval, itallal, „csemegével” tud a kedves vevőnek szolgálni. Kiválóan tudták ezt elődeink. Legfőbb céljuk a törzsvásárlói kör emelése volt. Ennek érdekében alakították ki a hitelbe történő vásárlás rendszerét. A bevásárlási könyvbe vezették a vásárolt árukat, ellenértéküket a vevő a hónap végén összegben fizette ki.

Esztergomban az üzleti élet központja ebben az időben a *Kossuth Lajos utca, Szent Lőrinc utca* illetve a *Széchenyi tér* környéke volt. Itt alakultak ki a leginkább exkluzívnak nevezhető, a korszak igényeit mindenben kielégítő kereskedelmi egységek, mint Vörös üzlete vagy Ámon Károly fűszerüzlete stb.

A '20-as, '30-as, '40-es években Esztergomban leginkább az igazi „szatócsboltok”, az úgynevezett „greislerek” domináltak. A viszonylag kis alapterületű, kis raktárkapacitással rendelkező boltokban található árumennyiség a mai szemmel szinte felfoghatatlannak tűnik.

Iparcikk kereskedelem

A kor igényeinek megfelelően a szakboltok a város ellátását ipari termékekből magas szinten végezték. A lakossági igények biztosításán túl külön gondot kellett fordítani az iparosok ellátására is. Ebben az időben sok kis kézműiparos működött a városban, szabók, cipészek, bádigosok, asztalosok, festők, lakatosok stb. A lakosság természetesen az általuk előállított termékeket vásárolta. Itt vásárolták a szövetet, amit a szabó méretre szabott, mert a konfekciós áruk vásárlása csak Budapesten volt lehetséges. A cipészek felvették a méretet és kisipari szinten elkészítették a lábbelit. Szintén igény szerint készítettek az asztalosok konyha- illetve szobabútorokat és más asztalostermékeket. Hasonlóan történt ez más ipari ágazatok, szakmák esetében is. E kisipari termékek minősége, elkészítésének módja általában kiváló volt, hiszen a jó munkának híre ment, a megélhetést pedig éppen ez a hír szolgáltatta. Köszönésük is a minőség iránti igényre utalt: „Isten áldja meg a tisztességes ipart!”

Engedtetsek meg, hogy bemutatásra kerüljön itt szakmánként néhány bolt!

Adamcsa István textilszaküzlet:

Kiváló üzleti érzékkel megáldott ember volt, magáénak tudhatta a város egyik legforgalmasabb szaküzletét. Sikerét többek között jó beszerzési lehetőségeinek köszönhette, ami lehetővé tette az árak kedvező kialakítását.

Kókay Vasbolt:

Az üzlet széles áruválasztékkal várta vásárlóit. A fűtés ebben az időben hagyományos volt, így salgótarjáni kályhák, tűzhelyek nagy választékát alakították ki, de edényáruból is bőséges volt a kínálat.

Kemény Lajos:

Üzlete a Széchenyi tér sarkán állott. Az árusítás a földszinten és az emeleten egyaránt folyt, boltjában a divatcikkek széles skáláját találhatta meg a vásárló. Sikerét a figyelmes és előzékeny, udvarias kiszolgálásnak is köszönhette. Angolfiókos, vagyis vitrinszerű, üveges asztalai lehetővé tették az áru kulturált bemutatását.

Virág és Szántó:

Az üzlet méreteit tekintve már-már kisáruháznak mondható. Legfőbb sajátossága, hogy a méterárun túl, a '30-as évektől itt indult meg Esztergomban elsőként a konfekciós áruk forgalmazása.

Említésre méltó még *Patriász Zsigmond* háztartási boltja, *Buzárovics Gusztáv* írószer- és tankönyvüzlete, *Gigler Ferenc* játék- és hangszerboltja, *Katona Andor* sportszerüzlete, *Weczler Mór* üveg- és porcelánkereskedése a Széchenyi téren, vagy *Szeidl József* cipőüzlete a Kossuth Lajos utcában.

A felsorolás természetesen közel sem teljes, mindössze az volt a célunk, hogy a város kereskedelmének sokszínűségét némileg reprezentáljuk.

Esztergom vendéglátása a két világháború között

A legrégebbi fogadás emlékét egy 1279-ben kelt oklevél említi, megnevezve a tulajdonost is *Kopasz Péter mester* személyében. Képe a jelenleg nem működő *Fürdő Szálló* éttermében, továbbá az iskola bejáratánál is fellelhető.

Esztergom, éppen fekvéséből és királyi, illetve érseki város jellegéből adódóan a kezdetektől kulcsszerepet töltött be a tradicionális vendéglátásban.

A földesúri jogon folytatott „kocsmáltatásból” fejlődött ki az iparszerű bor- és sörkimérés. A kocsmárosok illetéket és adót fizettek. Az italmérés földesúri jog volt, de a telkes jobbágyokat is megillette a „bormérés” joga, törvényileg az 1830-as évektől szabályozottan. Saját termésüket Szent Mihály havától értékesíthették. Ezt nevezték „kurta kocsmának”.

Trianon után a vendéglők forgalma látványosan csökkent, a szállodák kihasználtsága minimálisra zsugorodott. Ám ilyen mostoha körülmények között is hamarosan beindult az élet és ez az üzleti életet tekintve elsőként a vendéglátóipari egységek esetében következett be. Ezek talán legfőbb jellemzője az, hogy nincsen közöttük két egyforma. A tulajdonos egyéniségén múltott, hogy milyen atmoszférát teremtett a kocsmájában, vendéglőjében. A nívót eleve tükrözte, hogy márvány-, üveg-, vagy faasztalok szolgáltatottak-e a berendezést, használtak-e abroszt, mit kínáltak a vendégnek, tűzdelt fácánt vagy éppen kelkáposzta- főzeléket?

Mindezek tükrében el tudjuk képzelni, hogy a vendéglátás mindig is speciális szakma volt. Ipari tevékenység, mert nyersanyagból kész árut állít elő és kereskedelem is, mert árut forgalmaz. Mindezen túl természetesen szolgáltatás.

Jelen írásnak nem feladata, hogy egységenként, mélységeiben tekintse át az egész vendéglátóipart. Mindössze arra vállalkozhatunk, hogy néhány jelentős esztergomi vendéglátóipari egységen keresztül a kor atmoszféráját igyekezzünk érzékeltetni.

Elöljáróban idézzünk egy, a korra és ránk, magyarokra olyannyira jellemző véleményt!

*„Ha egy állam megveti a lábát egy új gyarmaton
A német elsősorban iskolát,
Az angol templomot,
A francia színházat épít.
Ha lenne valahol egy magyar gyarmat,
Ott mindenekelőtt egy kávéház vagy egy kocsmát épülne.”*

Elődeink szerették a kávézókat, melyek hozzátartoztak a polgári életformához és mondjuk meg őszintén, az adott gazdasági-társadalmi viszonyok szükségessé is tették létüket. Egy-egy kávéház virágzását vagy halálát a legkülönbözőbb tényezők befolyásolták, úgymint a főnök egyénisége, modora, a felszolgálat kulturáltsága és így tovább.

Nézzünk tehát néhányat közülük!

Korona Kávézó (cégtulajdonos: Porgesz Béla)

A Korona Kávézó a Kis-Duna sétányon működött, éppen jó helyen, hiszen a korban szombaton és vasárnap a Korzó környéke, a Széchenyi tér, a Kis-Duna sétány és az Erzsébet park voltak a

város leglátogatottabb helyei. A zenés szórakozóhelyek már csak azért is keresettek voltak, mert akkoriban kevés volt még a rádió, így kellő kínálat esetén egy-egy városban minden társadalmi réteg megtalálta a maga igényeinek, ízlésének, egzisztenciájának legmegfelelőbb helyet. A kávéházak hangulata, jellege nem volt feltétlenül bohém, inkább barátinak, családias jellegűnek mondható.

A Korzó Kávézót inkább a jólszituált emberek látogatták, kereskedők, tisztviselők, katonatisztek.

Mindkét kávéháznak volt büféje. A kispénzű emberek kávéztak, a gazdagabbak pezsgőztek, és a bohémabb művészlelkeket ugyancsak vonzották ezek a helyek.

Az italválaszték meglehetősen színes volt. A tájjellegű minőségi boroktól kezdve a különböző báritalokon át egészen a legkülönbébb pezsgőkig minden szerepelt a kínálatban.

Hideg ételként sonkát, szalámit, sajtot, virslit vagy főtt debrecenit szolgáltak fel, és természetesen nem nélkülözte a kínálat a különféle cukrászipari termékeket sem.

Heltai Jenő írja a kávéházakról:

*„Udváriasságra, illedelmességre
Kényszerítette vendégeit.
Nevelte, csiszolta őket.
Újságot adott kezükbe, művelte, oktatta,
Felvilágosította őket.”*

Vendéglők

Három Szerecsen Vendéglő (cégtulajdonos: Leitner József)

Gyermekkoromban láttam az emblémáját, három szerecsen mosolygott az arra járó-kelőkre, a mai Árkádok helyén állott. A szó klasszikus értelmében vett fogadó volt lóistállóval, fészerral a fiakerek számára, kocsiszínnel. Talán a 18. században épülhetett. Hangulatosak voltak boltíves falai és az éttermi rész berendezése, a hajópadló borítás. Restaurált állapotában minden bizonnyal egy sajátos kis ékszerdoboz volt városunknak. Elbontották.

Az italválasztékot tájjellegű borok, csapolt sörök és röviditalok szolgáltatták. Tarka abroszokon bor- és sörkorcsolyákat, sóskiflit, sós stanglit, perecet, töpörtyűs pogácsát, szardíniát, ringlit, páros debrecenit, kemény tojást, hónapos retket, póréhagymás és körözöttet kínáltak. A hely figyelmességére jellemző, hogy a hideg sört mindig füles pohárban szolgálták fel, nehogy megfázzon a keze a kedves vendégnek.

Kispipa Étterem (cégtulajdonos: Tóth Pál)

Családias étterem volt, amelynek hangulatáról Bangó Pál és zenekara gondoskodott, hiszen itt is, mint általában mindenütt, a zene az étkezés elmaradhatatlan kísérője volt. Az üzlet jó átmenő forgalommal rendelkezett, amit az udvarias kiszolgáláson túl elsősorban kitűnő konyhájának köszönhetett. Színvonalát egészen 1945-ig megőrizte.

Kioksz

A Kioksz, mely a Városi Könyvtárral szemben üzemelt szezonális jelleggel működött. Kuriózumnak számított azidőtájt, hogy a betérőket női zenekar szórakoztatta. Forgalma elsősorban hétvégére koncentrált, inkább italforgalma volt meghatározó.

Frontharcos Kisvendéglő (cégtulajdonos: Czirok Ferenc)

E vendéglátóipari egység a Szent Lőrinc utcában volt föllehető és érdekessége leginkább az volt, hogy kimondottan ismerkedő, társalkodó helyként tartották számon. Eredményes működését leginkább törzsvendégei biztosították, de számottevő volt betérő forgalma is. Éteiforgalma nem nagyon volt, az is leginkább hideg- vagy egytálételekből tevődött össze.

Említést érdemel még a halételeiről és cigányzenéjéről híres Halászcserda, a hangulatos, kerthelyiséggel rendelkező Kettőspince, a Kisszatyor Vendéglő Szentgyörgymezőn, a Kupa Kisvendéglő a Simor János utcában vagy a kimondottan leventék által látogatott Bosznia Kisvendéglő a Basa utcában.

Szállók és éttermek

Fürdő Szálló Étterem

A Fürdő Szálló Étterem volt Esztergom legnagyobb vendéglátóipari egysége. Az 1800-as évek elején épült, átutazó vendége volt egykor maga Kossuth Lajos. Éttermi és szállodai részlege, kerthelyiségei minden igényt kielégítően szolgálták a vendégeket. Nevezeteseek voltak a különböző szakmák számára szervezett farsangi mulatságai, mint a kereskedők, iparosok, tűzoltók, rendőrök, vasutasok vagy bányászok báljai. Nívós rendezvénye volt a Fehér rózsza bál.

Nyáron hangulatos kerthelyiségeiben cigányzene mellett szórakoztatta vendégeit és a szálló lakóit.

Magyar Király Szálló (cégtulajdonos: Sörös Ede)

A Kossuth Lajos utcában működött, jelenleg kollégiumként üzemel. Az épület alsó részében működött a konyhájáról messzi földön híres étterme, emeletén pedig a szállodai szobák helyezkedtek el. Báli szezon alkalmával jó adottságokkal rendelkező nagyterme állt a vendégek rendelkezésére. Vasárnaponként a kereskedők szívesen látogattak ide, a marhahúsból készült és az üzlet külön specialitásának mondható „zónapörkölt” kedvéért. Délután és este élőzene szórakoztatta a betérőket. A Magyar Király Szálló színfoltja volt a városnak, a hely specialitásai és igényessége asztaltársaságokat teremtett.

Említést érdemel még az 1940-es évek elején épült Erzsébet Szálló, ahová elsősorban inni jártak az emberek, de hamarosan kialakult viszonylag nagyszámú törzsközönsége is. Éteiválasztéka inkább egytálételekből állt, italból azonban mindenki megtalálta azt, amihez kedve szottyant.

Cukrászdák, kávézók

A cukrászatra talán a legjellemzőbb gróf Széchenyi István azon naplóbejegyzése, amelyben rangsorolja az általa fontosnak tartott szakmákat.

„Csak ott mennek jól a dolgok, ahol például a szabó, a szappanos, a cukrász mind meg vannak győződve arról, hogy az ő mesterségüktől és üzletüktől függ az állam boldogsága.”

Esztergom leghíresebb cukrászdái voltak a *Szacsaer*, a *Farnady*, a *Fehérvári*, a *Berényi* és a *Bukor* cukrászdák.

Nincs is talán a szakmának olyan ága, ahol a felhasznált nyersanyagoknak akkora szerepe volna, mint a cukrásznál. Gondoljuk csak meg, hogy a technológia területén olyan apróságok is sorsdöntőek lehetnek, hogy például a diót durvábbra vagy finomabbra darálták-e, vagy a mazsolát mibe áztatták, tejbe, vízbe vagy rumba?

Elődeink kínosan ügyeltek a termék minőségére. A „nagy forgalom, kis haszon” elve nagy jelentőséggel bírt abban a korban, amikor bizony ritkaságszámba ment, ha valaki cukrászdából vitt haza süteményt. A választékot nagymértékben meghatározta a cukrászmester fantáziája, a vendégek igénye és természetesen a konkurencia.

A süteménynek mindig frissnek kellett lennie és ez a jogos igény meghatározta a kínálatot is.

Nézzünk néhány fontosabb cukrászdát a felsoroltak közül!

Szaclaer Cukrászda:

Esztergom cukrászdái közül ez volt a legnívósabb. Az üzlet berendezése színvonalas volt, a rendkívül előzékeny, udvarias felszolgálás márványsztalokon történt. Rendkívül nagy gondot fordítottak a csomagolásra, melynek eleganciája tükrözte a hely exkluzív jellegét. Ne feledjük! Hazánkban a cukrászatot egészen 1950-ig nem iparnak, hanem szabadművészetnek tekintették.

Farnady Cukrászda:

A Farnady a város egyik legforgalmasabb helyén, a Kossuth Lajos utcában működött. Igen nagy forgalmat bonyolított le, ügyelve mindvégig a minőség megtartására. Marcipános termékei a cukrászipar remekei voltak. Fagylaltjai minden formában és fajtában ismertek és elismertek voltak nem csak a városban, hanem a távolabbi vidékeken is.

A *Fehérvári Cukrászda* cukrászipari termékekből csak napi készítményeket forgalmazott, bevétele elsősorban fagylaltjaiból származott. Említésre méltó, hogy mozgóárusítási tevékenységet is folytatott, triciklis szállítóeszközökkel járt a városban mindenfelé.

A *Berényi Cukrászda* a Szent Lőrinc utca elején leginkább a helyben fogyasztásra specializálódott, míg a Bukor a Kossuth Lajos utcában működött.

Néhány gondolat a vendéglátásban dolgozókról

Számos nagyszerű szakács, cukrász életútját nem ismerjük, annál kevésbé talán csak a pincérekét, pedig sokukat legenda övezte működésük idején. Ők a szakma frakkos rabszolgái. Idős pincérek ritkán nyilatkoznak magukról. Talán csak azt mesélik el, hány százezer kilométert gyalogoltak életükben, hány éjszakát töltöttek füstös helyiségekben. A Vendéglősök lapja írja 1887-ben, hogy a leghosszabb életűek a papok, legrövidebb ideig a pincérek élnek.

Az esztergomi vendéglátás messzeföldön híres volt, hírnevét pedig a szakmájukat ismerő, szerető, tisztességüket féltve őrző vendéglősök, kocsmárosok, pincérek alapozták meg. Szakmán belüli követelmény volt a műveltség megszerzése és különösen a fizető pincérek esetében az idegen nyelv-nyelvek ismerete.

Egy bécsi főpincér találóan írja emlékirataiban a következőt:

„Amelyik pincér nem tud mosolyogni, az jobban tette volna, ha vendégnek születik!”

Természetesen a jó vendéglő alapvető ismérve a jó konyha. *Voltaire* írta, hogy a szakács isteni lény. Sok függött bizony a munkájuktól. Nem más, mint az üzlet hírneve, látogatottsága.

Talán *Ilkovits Izidor* összegezte legfrappánsabban a szakma iránti elvárásokra a választ:

„Nem reklámra van olykor szükség csak arra, hogy a vevőt udvariasan fogadjuk, jót adjunk neki, olcsón, gyorsan és tiszta környezetben.”

Zárszó

Az 1920-tól '45-ig terjedő időszak kereskedelmét és vendéglátását ilyen terjedelemben a teljesség igényével természetesen nem lehetett mélyrehatóan bemutatni, de jelen írásnak nem is az volt a célja.

Sokkal inkább a mai kereskedő, vendéglátós tanulóifjúság számára szerettem volna némi betekintést nyújtani a korszak kereskedelmébe, üzletpolitikájába és nem utolsósorban erkölcsébe.

A fentiekben szereplő adatok korhűek, hiszen régi kereskedő-dinasztiából származva magam is átéltem mindazt, amiről írtam.

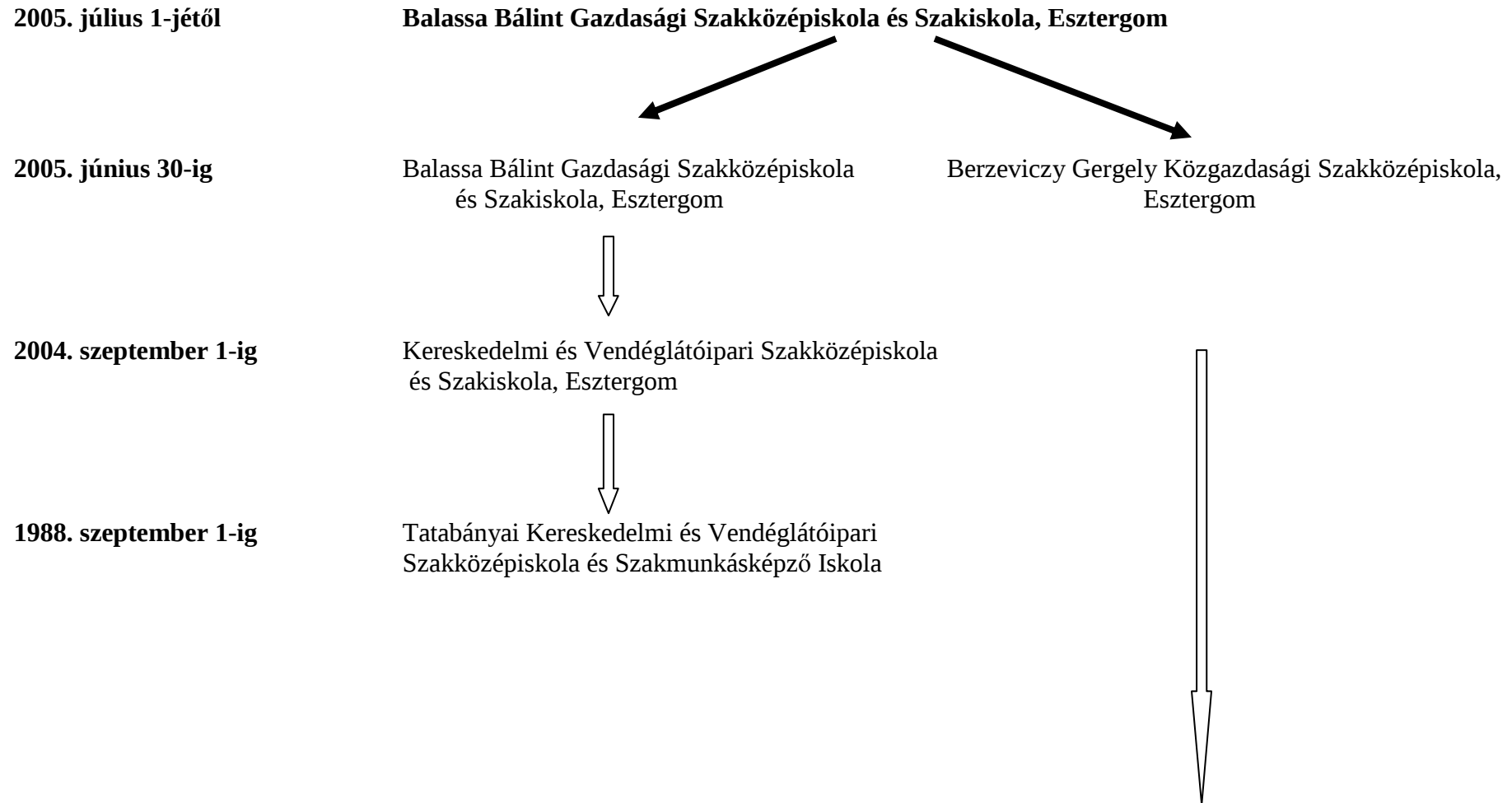
Bízom benne, hogy az elődök munkája, szakmaszeretete például szolgál majd a jövő nemzedékei számára is. Napjainkban minden esély megvan arra, hogy Esztergom kilépve korábbi kényszerű elszigeteltségéből ismét központja legyen egy pezsgő kereskedelmi életnek. Adja Isten! Végül sose feledjük *Kölcsey Ferenc* szavait:

*„Minden pálya dicső, ha belőle
Hazádra derül fény.”*

Jó Dobronya László
nyugalmazott igazgató

A Balassa Bálint Gazdasági Szakközépiskola és Szakiskola jogelődei

1964-1965	Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola (dolgozók esti tagozata, levelező tagozat, kiegészítő tagozat, gépíró-gyorsíró szakiskola)
1959-1960	Berzeviczy Gergely Közgazdasági Technikum ipari tagozat
1952-1953	Állami Közgazdasági Technikum ipari tagozat
1951-1952	Esztergomi Állami Közgazdasági Középiskola
1947-1948	Esztergomi Állami Közgazdasági Gimnázium
1946-1947	Esztergomi Állami Kétéves Kereskedelmi Szakiskola
1946-1947	Társulati Kereskedelmi Középiskolai Előkészítő Tanfolyam
1938-1939	<u>Esztergomi Társulati Fiú- és Női Kereskedelmi Szaktanfolyam</u>
1911. szeptember 1-től	Női Kereskedelmi Tanfolyam

TANÁROK AZ ISKOLÁRÓL

Gondolatok jubileum kapcsán

Iskolánk idén ünnepli fennállásának 100. évfordulóját, ezért a 2011-2012. tanév a visszaemlékezés jegyében telik el. Hogy valóban emlékezetessé tegyük az évfordulót, évkönyvet készítettünk - megfelelően a modern kor követelményeinek -, digitális évkönyvet, melyben megpróbáljuk úgy bemutatni az eltelt időszakot, hogy a mai kor tanárának és diákjának egyaránt érdekes olvasmány legyen, s bepillantást nyerjen a múlt történéseibe is.

Valójában mai iskolánk jogelődje, a Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola ünnepli az idei évben centenáriumát, amely középiskolának megalapozott szakmai tekintélye volt nemcsak Esztergomban, hanem a megyében, a járásban egyaránt. Én ennek a középiskolának voltam négy évig diákja, majd tanulmányaim elvégzése után – volt osztályfőnököm nyugdíjba vonulása után – lettem tanára is. Tehát öregdiákként írom le gondolataimat, emlékeimet anélkül, hogy éles párhuzamot vonnék az akkori és a mostani diákok iskolai élete, lehetőségei és viselkedése, erkölcsi tartása között.

1976-ban lettem az iskola diákja, és persze nemcsak az iskola jó híre vonzott, hanem az is, hogy akkortájt biztos megélhetést jelentett egy közgazdasági szakközépiskolai érettségi. Nem tudtam még akkor, hogy mi szeretnék lenni, de ma már örülök, hogy a sors így hozta.

Esztergom mindig is iskolaváros volt, reggelente özönlöttek a közeli településekről a fiatalok a különböző középiskolákba, a frissen érettségizettek pedig a gyárakba, üzemekbe. Akkor valahogy minden magától értetődő volt: középiskola, majd munkahely, mindenkinek lesz állása. Ez olyan természetes volt, hogy akkor ezen nem is gondolkodtunk mélyebben, egyszerűen élveztük a diáklétet, persze a maga árnyoldalaival együtt, hiszen akkor is volt felelés, akkor is volt dolgozat, érettségi vizsga, de voltak Berzeviczy-napok, Fehér Rózsa Bálok vagy épp ballagó bálok és nyári szakmai gyakorlatok, építőtáborok is.

Az iskola csodaszép helyen, közel a város szívéhez, de mégis annak zajától kicsit távol, a Kis-Duna parton állt, és méltóságteljesen magasodott a keskeny, macskaköves utcára. Akkor is szerettem oda járni, és ma is úgy érzem, egyszerűen jó volt oda belépni. Az ódon falak hatalmas termeket rejtettek, melyekben egyszerű padok, székek, festett, vonalas táblák, egyszerű fogasok sorakoztak. Már akkor is tudtuk, hogy nem iskolának készült az az épület, zárda volt korábban, és valahogy éreztük is, de a márványlépcsőkön, melyeket sok-sok milliónyi lépés koptatott el középen, egyszerűen élmény volt közlekedni.

Az én osztályom az első emeleten volt, közvetlenül az igazgatói iroda mellett. No, nem azért, mert rosszul viselkedtünk volna, egyszerűen így alakult. Akkoriban mi is számított volna rossznak? Hogy nem vettük fel a kék színű iskolaköpenyt, vagy esetleg nem kötöttük be a tankönyveinket – ami minden nap nálunk volt minden tanórán – kék színű papírral? Esetleg nem vettünk részt a délutáni korrepetáláson vagy szakkörön, vagy nem írtuk meg a több mint 20 oldalas gyorsírás házi feladatát? Talán meg sem érte egy mai

diák, de nekünk nem volt számítógépünk vagy laptopunk, nem volt mobiltelefonunk, még telefonunk sem, de boldog diákok voltunk.

Az én osztályom lányosztály volt, és az akkori házirend sokkal szigorúbb volt a mostaninál. Nem festhettük a hajunkat, a körmeinket, nem sminkelhettük az arcunkat, nem hordhattunk feltűnő ékszereket – nemhogy testékszereket! –, és kötelező volt viselni az egységes külsőt kölcsönző iskolaköpenyt. Eszünkbe sem jutott, hogy ne hallgassuk végig illedelmesen és csendben az osztályfőnökünket, ha esetleg megszidott valamiért, akár igazunk volt, akár nem. Hogy is felejthetném el mindezt! Hisz én is kaptam szidást, ha nem gyakoroltam eleget, hogy jó eredményt érjek el a gyorsírás és gépírás tanulmányi versenyeken.

Sokan közülünk a középiskolás évek alatt voltunk először színházban, ami óriási élmény volt, annak ellenére, hogy Budapesten akkor még nem sorakoztak a plázák. A minden évben megrendezendő május 1-jei felvonulás igazi népünnepély volt, a Berzeviczy Nap pedig egy izgalmas kaland, ahol tanítás helyett játékos feladatokat oldottunk meg, színdarabbal készült minden osztály, humoros előadásokat tartottunk. Valahogy fel sem merült bennünk, hogy mérgeledjünk azon, hogy délután kellett minderre felkészülni, amikor véget értek az iskolai foglalkozások, és sokszor estig az iskolában próbáltunk. Hatalmas élmény, a város és a környék számára is nevezetes esemény volt minden évben a Fehér Rózsa Bál, amit ki nem hagytunk volna sohasem. De ugyanígy izgatottan vártuk az őszi szőlőszüretet vagy a kukoricaszedést is, hiszen ezzel pénzt keresett az osztály, amiből tanulmányi kirándulásra tudtunk menni az ország különböző tájaira, olyan helyekre, ahol legtöbbször még egyikünk sem járt. Bevallom őszintén, melengeti szívemet, ha a nyári balatoni diáktábor élményeire, vagy a lengyelországi nemzetközi építőtábor emlékeire gondolok, és sajnálom, hogy ilyesmiben ma már nem lehet része a mai diákoknak.

Úgy érzem, diákként ez volt az én középiskolám, ma viszont a munkahelyem. Kezdetben több volt tanárom is a kollégám volt, akikkel külön élmény volt együtt dolgozni. Ma izgalommal teli várakozással tekintek diákjaimra, vajon közülük ki lesz a jövőben kollégám volt iskolámban és mai munkahelyemen?

Bihariné Zsebők Erika

Emlékek

Mi hárman egyszerre kezdtünk tanítani a Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskolában, ahol egy nagyon jó közösség tagjai lehettünk. Pályánk azzal indult, hogy szeptemberben a kezdő pedagógusok esküt tettek a Városházán.

Az iskolában az idősebb kollégák nagy szeretettel egyengették utunkat, segítették beilleszkedésünket. Név szerint is meg kell említeni azokat a szakos pedagógusokat, akik sokat segítettek nekünk: Miskolczi Tivadarné (Erzsi néni), Palánkai Józsefné (Borika néni), Raskó Jánosné (Cili néni), Szabó Mátyásné (Mariann néni), Dr. Gálné Videk Györgyi. Ők szívesen adtak tanácsot, adták át tapasztalataikat, bemehettünk hozzájuk órát látogatni.

Az akkori szakfelügyelet és a rendszeres továbbképzések is segítették munkánkat. Az országban tanító kollégákkal is megismerkedtünk a szakmai versenyeken és tartottuk velük a kapcsolatot. A város pedagógusai is jobban ismerték egymást, hiszen rendszeresek voltak a pedagógus bálók, pilisi emléktúrák, ahol az összes tanintézmény tanára jelen volt. Így megismerhettük egymást, és újabb kapcsolatokat teremthettünk, kicserélhettük tapasztalatainkat.

Czipra Zoltánné
Morvai Melinda

Matyók Lászlóné
Lehner Beatrix

Krupánszkiné Molnár Ida

Nem feledkezhettünk el a mezőgazdasági munkákról sem, ami nagyon jó hatással volt a tanulók közösségformálásában és a fizikai munka megbecsülésében. Ma már ez nem lehetséges, mert megszűntek az állami gazdaságok és a termelőszövetkezetek, de nem hiszem, hogy kárára lenne a tanulóknak, ha legalább az iskolát és a környékét rendben tartanák. (Eldobott csikkek, a folyosót csúfító rágógumik!)

Nagy öröm számunkra, hogy tanítványaink közül néhányan parlamenti gyorsírók és számos más verseny győztesei lettek. Egy pedagógus számára az a legnagyobb elismerés, ha tanítványai sikeresek.

Az iskolához való fokozott ragaszkodásunk egyik oka az volt, hogy ketten közülünk ennek az iskolának a diákjai voltak és tanáraink lettek a későbbi kollégák. Ők továbbra is segítettek bennünket, és nagy szeretettel egyengették utunkat. A tapasztaltabb tanárokhöz gyakran bejártunk hospitálni, hogy elméleti tudásunkat a gyakorlathoz közelítsük. Az idő hihetetlenül gyors múlásával immár a mi tanítványaink veszik át tőlünk a stafétát. Ez a mi hivatásunk szépsége és nagy ajándéka, hisz munkánknak van gyümölcse és folytatása.

2011. november

Czifra Zoltánné
Krupánszkiné Molnár Ida
Matyók Lászlóné

Közgáztól a Balassáig... (emlékek)

Írta: Dánielné Pintér Mária

Minden évforduló – a 100 év kiemelten – motiválja a résztvevőket az emlékezésre.

Így történt ez velem is, amikor az iskola folyosóin sorra jelentek meg a több évtizeddel ezelőtti években végzetek tablói, előtolultak az emlékek.

Bár egy otthoni fénykép-rendszerezéskor nemrégiben meséltem a lányaimnak az előkerült tablóm kapcsán a középiskolámról, mégis naponta figyeltem, vártam mikor kerül fel a folyosóra az az évfolyam, amikor végeztem.

Azóta, ha naponta eljövök előtte, mindig előtör valami az emlékek közül.

Szinte közhely, hogy mindenkinek a középiskolás évei a legszebb emlékei közé tartoznak, ezt igazolja nekem az is, hogy a mostani felsőfokú szakképzésben résztvevő diákjaim – akik csak néhány évvel vannak túl ezen az időszakon – már nosztalgiával emlegetik.

Amikor én végeztem az általános iskolában, eredetileg a vegyészmérnöki pálya vonzott, ennek megfelelően az akkori István gimnáziumot céloztam meg.

1968. – ez volt az a bizonyos év, amikor kezdtem – az országban és a gazdaságban nevezetes történések éve volt. Ezeket ma már gazdaságtörténeti eseményként tanítják: Az új gazdasági mechanizmus.

Várható és érzékelhető volt a gazdaság, különösen a vállalatok szerepének felértékelődése.

Családi hatásra, főleg a nagybátyám rálátásának köszönhetően – miszerint egyre több jól képzett gazdasági szakembernek jelent ez a későbbiekben jó szakmai lehetőséget – a jelentkezésemet már a közgazdasági szakközépiskolába adtam be.

Így lettem Közgáz-os, ez az iskola akkor hírhedten erős (értsd: nehéz és szigorú) középiskolának számított. Kitűnő tanulóként kerültem a középiskolába, ahol az első jegyem, matekból egy szép, alapos kettes volt, kemény munka következett, amíg ismét jó és jeles kerekedett belőle.

Az „A” osztályba kerültem, ahol az osztályfőnökünk Raskó Jánosné, Cili néni lett. Ő sok éven keresztül tanított szakmai tárgyakat, és személyiségét tekintve, amikor emlékezek rá, A TANÁRNŐ jut eszembe.

Viselkedésével – ami mértéktartó, komoly, tiszteletet ébresztő és egyben megbízható volt – és öltözködésével – ami mindig nőiesen elegáns, ma üzletasszony stílusnak mondanánk – is nevelte a rábízott lányokat, merthogy az osztályban csak egy fiúnk volt.

Az osztályrendezvényeink is Cili néni óvó tekintete mellett szerveződtek. Ilyenek voltak a teadélutánok a városi fiúiskola meghívott osztályával, ahol valóban tea és üdítő volt a kínálat, szolid tánc (twist, rock and roll) és beszélgetés mellett – amiről írok nem a régmúltban, hanem a 70-es évek elején történt!!

Kedves emlékem az a színházi látogatás, aminek a címére még ma is emlékszem, „Varsói melódia” Töröcsik Mari és Sztankai István főszereplésével, egy szép szerelem története, amiről úgy gondolom, hogy szintén Cili néni erkölcsi nevelésének része volt.

A szigetvári osztálykirándulásunk kilóg ebből az idilli képből, ott ugyanis az éjszaka kellős közepén arra ébredtünk, hogy rendőrök sétálnak a hálóteremben, ahol 10-12-en aludtunk és zseblámpával pásztázzák a szobát. Kissé rémisztő volt. Kiderült, hogy akkor a turistaházban szállt meg egy ott kiránduló fiú osztály is, akik egészen másként viselkedtek, mint mi. Az éjszakai, városi randalírozásukat kísérte rendőri figyelem, amiből megfigyelésként mi sem maradtunk ki.

Az akkori tanári karból nagy hatással volt rám és szakmai ismereteimre Miskolczi Tivadarné, Erzsi néni. Ő a gazdasági, számviteli tárgyakat oktatta.

A mai diákok számára elképzelhetetlen mennyiségű házi feladat gyakorlásával véste belénk a könyvvitelt, és mivel a megoldás csak kifogástalan lehetett, tartalmilag és formailag is, ez rettentő sok munkával járt.

Sok hétvégét töltöttem (néha sírva) a feladatok-megoldásával, miközben a barátaim moziztak vagy az akkori „ötórai tea” nevű tánc-összejövetelen szórakoztak. Később, egy-két év múlva Erzsi néni szigora beigazolódott és meghozta az eredményét a korábbi erőltetett munka, mert az egyetemen az első két évben szinte abból éltem, amit ő tanított, vagyis nem nagy idő ráfordítással vettem a vizsga-akadályokat.

Sőt azt is alapos, következetes munkájának köszönhetem, hogy két szaktárgyból is az akkori OKTV-n (Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny) a döntőben végeztem, ami szaktárgyból felvételi mentességet jelentett az egyetemi felvételin.

Most sok-sok év távlatából, már tanárként, felfedezem a munkámban azt a mentalitást, amit akkor tőle tanultam, illetve az iskola szellemisége közvetített.

Az érettségi után a Közgazdaságtudományi Egyetem következett. A második évfolyamtól szakosodva tanultunk tovább, ekkor a Pénzügy szakot választottam, ahol a tanszékvezető Hágelmayer professzor volt. A választásomat befolyásolta az is, hogy a Tanár úr, amikor megtudta, hogy esztergomi Berzeviczy-s jelentkezett a „csapatába” behívott egy beszélgetésre, iskolai nosztalgiazásra. Egy nagyon közvetlen, empatikus és művelt embert ismertem meg benne, akit a hallgatói mindig kedveltek.

A mi évfolyamunk lett az a csoport, akikből a Tanár úr kinevelte a későbbi, állami felső vezetésben is megjelenő, pénzügyi szakemberek egy részét a Pénzügykutató Intézetben, aminek alapító vezetője volt.

Szakmai munkám a vállalati, pénzügyi terület felé vezetett, az ott töltött hosszú idő tapasztalatait igyekszem átadni most a diákjaimnak, remélem felidézésre érdemes, szép emlékekkel együtt.

DE minden itt kezdődött...>>

Emlékeimből

Magyar-országi szakos tanárként 1985-től tanítottam a Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskolában. Azt kérték tőlem, hogy emlékezzem, s a többiek emlékképeivel együtt valami kerek egészet látunk a múlt iskolájáról.

Hát emlékezni jó, különösen ha az embernek többnyire szépek a múlt képei. Akkor sokkal kevesebb tanuló volt (kb. 350 fő, s ehhez 24 fős tantestület). A hangulat nagyon családi volt, amit a közös rendezvényeken éreztünk igazán. Micsoda Berzeviczy napok! – amikor a diákok játékosan adtak számot tudásukról, összetartozásukról, kreativitásukról, a tanárok pedig toleranciájukról abban is, hogy vállalták az úgynevezett beöltöztetést a diákok által kitalált figura jelmezébe. Jókat derültek rajtuk! Én egyszer Madonna, az énekesnő voltam.

Aztán a szép adventi ünnepek a téli szünet előtt, amit először egy szalagavatóhoz kapcsolva tartottunk.

Sokat jártunk színházba és kirándulni is, és látogattuk diákjaink családját.

Felejthetetlenek a közös névnapok, a meghitt pedagógus napok – és sajnos a temetések is. Számos kollégától búcsúztunk már el mi kollégák és diákjaink is. Nem szabad elfelejtkezni, hogy az élet velejárója az elmúlás. Ha ennek tudatában vagy, csak akkor nem fecsérel el az életet! Egy tanár munkája – ha azt jól és szeretettel végzi – a diákjaiban terem újabb és újabb gyümölcsöt. Én hivatásomnak tekintetem azt, amit csináltam 40 éven át. Egyenrangú félnek tekintetem tanulóimat, akikkel mindent meg lehet és meg is kell beszélni. A tanár is esendő ember, sokszor hibázhat, de ezt mindig korrigálni kell. Úgy tapasztaltam, ha az ember nagy-nagy szeretettel teszi azt, amit hivatásául választott, ez mind visszatérül, ha nem is azonnal, de még most, 30-40 év múltán régi diákjaimmal találkozáskor tapasztalom ragaszkodásukat, hálájukat. Egy tanárnak ez az igazi kitüntetés.

Már 5 éve nyugdíjas vagyok, de mivel nem tudok kibújni a bőrömből, s még mindig olyan pedagógusnak érzem magam, aki ha trágár beszédet hall a fiataloktól az utcán vagy olyanokkal találkozik, akik úgy szívják a cigarettát, mintha oxigénpalackon lógnának, nem állom meg szó nélkül. S csodák csodája, még nem vertek meg, nem küldtek el A fiatal vágyik arra, hogy odafigyeljenek rá, hogy neveljék, még ha ezt sokszor nem is ismerik el. Mi pedig azért vagyunk, hogy figyeljünk rájuk és környezetünkre is, mert közösen vagyunk felelősek a jelen és a jövő nemzedékéért.

Dr. Hetényi Bálintné (Ildi néni)

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola az 1957/58-as tanévtől a hatvanas évek közepéig

Az egyetem elvégzése után kerültem az akkor már Közgazdasági Szakközépiskolának nevezett intézménybe. Előtte a neve Közgazdasági Technikum volt. A technikumot meg akarták szüntetni, ezért mikor odakerültem, csak négy osztály volt, két harmadik és két negyedik. Később mégis újraindult a képzés szakközépiskola néven. Először csak egy

osztály 43 fővel, később már felfejlődötté 8 osztályossá, minden évfolyamból két osztály (1961-62.).

Eleinte a megyében csak itt Esztergomban volt ilyen irányú képzés, később alakult meg a komáromi és a tatabányai közgazdasági szakközépiskola. Tanulóink többsége nemcsak környékünkről, hanem a megye legtávolabbi részeiről (Kocs, Császár, Bakonyszombathely, stb.) jöttek. Voltak tanulóink más megyékből is, pl. Nógrádból (Drégelypalánk, Rimóc) de az Alföldről is (Túrkeve). A diákok származás szerint egyszerű mu7nkás, parasztszármazású családokból kerültek ki, értelmiségi származású (orvos, mérnök, tanár) gyerek ritkán volt. Sokan még összevont, több osztályos iskolába jártak, sokszor elég hiányos volt a tudásuk (Pl. az orosz nyelvet már az 50-es évek elején bevezették, de volt tanulóink, aki nem is hallott róla. Más tantárgyaknál is voltak komoly hiányosságok.)

Dicsérendő, hogy a diákok vasszorgalommal, kitartással a tanárok segítségével legyőzték ezeket a hiányosságokat. Lemorzsolódás alig volt. Magatartási szempontból is nagyon példasak voltak tanulóink, fegyelmi probléma szinte nem is akadt.

A közgazdasági képzés szakiránya az ipar volt, a mezőgazdaság kollektivizálása idején bekerült a mezőgazdaság is, de később átkerült Komáromba, mert annak közelében voltak a nagy mezőgazdasági üzemek (Bábolna, Komáromi Állami Gazdaság, stb.).

A 60-as évek elején az ipar mellé bekerült a kereskedelem is „számvitel-gépesítés” szakon.

Kezdetben az iskola technikai felszereltsége elég alacsony szinten állt, elavult írógépek, kevés szemléltetőeszköz, hiányos könyvtár. Az iskola vezetése mindent megtett azért, hogy ezeket a hiányosságokat pótolja. Minden tanévben volt valami fejlesztés. A nehézségek ellenére tanulóink szép eredményeket értek el a különböző versenyeken mind szakmai (gépírás, gyorsírás, könyvvitel), mind más területeken is (nyelvi versenyek, szavalóverseny, stb.).

Az iskolába kerülésem idején a tantestület tagjai (kb. 12 fő) idősek, közel a nyugdíjkorhatárhoz (Halász Margit, Balogh Erzsébet, Magyar József), vagy középkorúak voltak, tapasztalt, jó pedagógusok, a legfiatalabbtól is 10 év választott el. Nagy szeretettel fogadtak, mindenben számíthattam a segítségükre. Nagyon összetartó nevelőtestület volt, mindenben a diákok érdekeit tartották szem előtt, mindig a rendelkezésükre álltak, különösebb társadalmi kiemelkedésre egyikük sem vágyott.

Magyarovics Lászlóné

Az Évkönyv margójára

Kinek ne szorulna össze a szíve, ha egykori szeretett gimnáziuma falai közt lehetne tanár! Velem is ez történt. Elérzékenyülten, emlékektől áthatva léptem át az iskola kapuját, amikor a Duna-partra először mentem dolgozni. Igaz ugyan, hogy a dolognak volt egy kis szépséghibája. Nem az Alma Mater tisztelt meg azzal, hogy befogadott s tanári státuszt adott, hanem a megüresedett épületébe költözött iskolának voltam a tanára. Egy olyan alulértékelt iskoláé, amely hányatott múlttal, de vitathatatlan érdemekkel szolgált rá arra, hogy végre saját épületbe költözzön, s a város többi iskolájának rangjára felemelkedjen. Nagy öröömre szolgál, hogy tagja lehettem annak a tantestületnek, amelynek fáradozásai, kitartó színvonalas munkája meghozta gyümölcsét, és létrejött a mai arculat, egy olyan iskoláé, amely bármikor felveszi a versenyt a városi iskolák bármelyikével.

A „hős kor”

Anno a kereskedő és vendéglátó képzés a MÜM 315 sz. Ipari Szakmunkásképző Intézethez tartozott, akkor Balázs Tibor vezette ezt az intézményt. Itt önálló tantestülettel a képzés nem rendelkezett, óraadók látták el a feladatokat /jómagam is/.

Az ipari beállítottságú iskolában a kereskedelmi és vendéglátó szakmai irányítás nagyon hiányzott, ezért a felettes szervek az iskolát a Tatabányai Kereskedő és Vendéglátóipari Szakközép és Szakmunkásképző Iskolához csatolták tagiskolaként, de helyileg az ipari iskolában maradt. Ekkor szerveződött az első tantestület, s kerültem én is véglegesen az iskolához. A tragikusan fiatalon elhunyt Kovács István után Szalai Imre lett a tatabányai iskola és egyben az esztergomi tagiskola igazgatója is. Helyben Jó Dobronya László látta el a vezetését.

Amikor odakerültem átláthatatlan volt számomra az iskola működése. Olyan feltételek mellett dolgoztunk, ahol harcolni kellett az osztálytermekért, nem voltak közösségi terek, nem lehetett a szervezetség szikráját sem fellelni.

Eleinte három nap iskola, három nap munkahely váltakozásával tanítottunk, amiről áttértünk a heti váltásra, a jobb tanulmányi eredmények érdekében. A szakoktató kollégákkal, a bolti dolgozókkal, a vendéglátó üzletek dolgozóival, a szülőkkel, a gyerekek érdekében jó kapcsolatokat ápolunk. A 8. osztály elvégzése után, 14 évesen kerültek hozzánk a gyerekek. A szakmunkásképzés 3 év volt.

A tankönyvek ingyenesek voltak, s egy diákebéd a menzán egy ft.-ba került.

A testület nő tagjai hasonló korú, családi állapotú, érdeklődési körű, és nem utolsósorban hasonló ambíciójú fiatal nők voltunk, így kézenfekvő, hogy rövid idő alatt baráti kapcsolatba kerültünk valamennyien. Sokat voltunk együtt szabadidőben, családjainkkal kirándultunk, és jókat buliztunk. Együtt örültünk gyerekeink sikereinek, és lelket öntöttünk egymásba nehéz napjainkon.

Ez az egymás iránti felelősség hatott át mindnyájunkat az oktatás, nevelés terén is. Egységes volt a tanári hozzáállás. Azt tartottuk, és éreztettük a tanulókkal is, hogy „követelek tőled, mert tisztellek téged.”

Egy régi találkozón mondta nekem egy fiú, aki akkor már két gyerekes apa volt, hogy köszöni, hogy követeltünk tőle, ettől vált jó szakemberré és jó apává.

Tatabányára jártunk értekezletekre, ahol jó kapcsolatban voltunk az ottani kollégákkal. Ez egy jól felszerelt megyei intézmény volt, mellettük mindig „mostoha gyerek”-nek éreztem magunkat, mindaddig, míg az országos tanulmányi versenyeken nem bizonyítottuk, hogy nem csak a tárgyi feltételek meglétén múlnak az eredmények.

Az iskolavezetés méltányolta munkánkat, sokan kaptunk kitüntetések, dicséretet, pénz- jutalmakat.

Emlékszem egyik nyáron az Igazgató Úr megkésve tartotta a tanévzáró értekezletet, már javában benne jártunk a nyári szünetben. Mi, fiatal tanárnők valamennyien kisgyerekes anyák voltunk. A bezárt óvodák miatt nem volt mit tenni, magunkkal vittük a gyerekeinket az értekezletre, akik egy darabig rajzoltak a padban, aztán lecsúszkáltak a padok alá, és megindult az „élet” odalent. Először kicsit haragos volt az igazgató, aztán belátta, neki ott már babér nem terem. Ez volt életem legrövidebb tanévzáró értekezlete.

Az ipari iskola épülete tágas, világos, meleg és jól felszerelt volt. Mégse éreztem magam jól, mert éreztették velünk a megtúrt szerepét. Az iparis fiúk semmivel nem voltak jobbak a mieinknél, mégis mindig a mieink vitték el a balhét, ha valami nem ment rendben. Ezért a tanulóink hamar megtanulták, hogy csak példamutatóan lehet viselkedni az épületben. A mi munkánk állandó délutánozást jelentett, akkor mehettünk be az osztályokba, ha a délelőtti oktatás már befejeződött. Délelőtt szaktantermes oktatást folyt, nagyon féltették a termek felszereltségét. Így nekünk is követnünk kellett e módszert, az átvett teremért délutánra felelősséget vállalva. Nem hagytuk magukra a tanulóinkat egyetlen percre sem.

A saját gyerekeimmel alig találkoztam. Este fektetés, reggel óvoda, iskola. A mi családjainkban nehézséget jelentett a vidéken dolgozó apa is. Délután a kisiskolás ment az óvodáért.

A tanulóink szabad idejében osztálybulikat, kirándulásokat szerveztünk. Emlékeztetést tettük a ballagásokat, szalagavatókat. Nem egyszer magunk is szereplők voltunk életük nagy ünnepein. Egy ballagás alkalmával megleptük a diákokat a bolond ballagáson, és valamennyien mi tanárok is beöltöztünk maskarába. Nagyon jó közös hecc volt.

Az összetartozás a gyerekek között egymás irányában is megnyilvánult. Szerelmek szövődtek, majd később házasságok kötöttek. A 30 évem alatt sokszor került hozzánk olyan gyerek, akinek a szüleit is tanítottuk.

Máig hordom a szívem mélyén azoknak a gyerekeknek az emlékét, akik azokban az években fiatalon, 20. életévüket meg sem élve távoztak. Gábor, Imre, Péter... örökre szívembe zártalak Titeket.

Mint ahogy a kovász kel, úgy nőtt körülöttünk a jó emberi kapcsolatok lánc, behálózva azokat is, akik velünk egy épületben, de másik iskolában dolgoztak. Az évek során személyes kapcsolataink elmélyültek, új baráti szálak szövődtek, s befogadott minket a délelőtti iskola közössége. Akkor már tudták, hogy megbízhatnak bennünk. Közös sportesemények, vetélkedők bizonyították, hogy nem csak az épületen osztozunk.

A környék vendéglátói és kereskedői munkaerő igényét igyekeztünk maximálisan kielégíteni, ami tanulói létszámunk megnövelését tette szükségessé. Kinőttük a társbérletet. Sürgetővé vált egy önálló iskola megteremtése. Fenntartónk látva ezt, segítségünkre sietett, és mivel akkorra üresedett meg a Duna parti épület egy része, ezt rendelkezésünkre bocsátotta. Tatabányától elszakadtunk. Jó Dobronya László nyugdíjba ment. Az átköltözéssel egy új korszak kezdődött iskolánk történetében, az önállóság jegyében.

A „közép kor”

Úgy voltunk vele, mint az a fiatal pár, aki végre lakáshoz jutott, otthagyva az anyósi ház kényelmét, de örvend a függetlenségnek, még azon az áron is, ha nélkülöznie kell.

Kezdetben öt tantermünk volt, amit fokozatosan bővítettünk a szenes pincékből átalakított helyiségekkel. Nagy tervek valósultak meg e pici helyiségek birtoklása révén.

Beindítottuk a szakközépiskolai képzést úgy vendéglátó, mint kereskedő téren. Nagy kihívás volt. Meg kellett felelni a szülői elvárásoknak, a szakmai követelményeknek, és nem utolsósorban a saját elvárásainknak. Az érettségi elnökök véleményei, a tantárgyi vetélkedők eredményei, a továbbtanulói létszámok bizonyították, jó úton járunk. Már csak hab volt a tortán, amikor az érettségire épülő technikus képzést is beindítottuk. Eredményesen.

Az iskolai feladatok megnövekedése magával hozta a tanári létszám növekedését is. Szerencsésnek mondhattuk magunkat, mindig olyan kollegák kerültek hozzánk, akik rövidesen aktív tagjai lettek közösségünknek, színesítve a palettát, s mint egy nagy család működünk, kezdetben Kurucz László, majd Meszes Balázs igazgatása alatt. Az iskola második otthonom volt, soha nem kellett összeszorult gyomorral, stresszesen iskolába mennem. Köszönet ezért mindenkori feletteseimnek és munkatársaimnak.

Felkészültségünket növeltük, tovább képeztük magunkat, sokan továbbtanultak.

A sokrétű feladat egyre több helyet igényelt, kinőttük szűkös lehetőségeinket, terjeszkedtünk, vállalva az évekig tartó ingázást a fő épület és a melléképületek között. Később már komoly ígéret hangzott el a fenntartótól, hogy a felújításra kerülő Szent István téri épületben helyet kapunk. Ennek reményében minden nehézséget még sokáig elviseltünk.

Közben teltek az évek, s megöregedtem. Balázs mindig azzal bírt kitartásra, hogy megígérte, ismerte az évtizedes küzdelmeinket, ha egyszer valóra válik a felújítás, és beköltözünk az új épületbe, ad egy tanévnyi időt, hogy élvezhessem azt, amiért én is annyi éven át dolgoztam.

Egy mondása szerint „az egészség egy olyan glória, amit az ember csak akkor lát, amikor már beteg”. Az én glóriám hamarabb láttatta magát, minthogy meg tudtam volna várni az épület elkészültét, s így már nem élvezhettem azt a komfortot, amelyben öröm a munka.

Az „új kor”

Az épület felújítva átadásra került, s a fenntartó úgy gondolta, hogy a nagy hagyományokkal rendelkező „Keri” és „Közgáz” közös épületben, közösen, új életet kezdhet.

Innen új krónika íródik, de azt már nem én írom.

Az iskolában eltöltött 30 évem nem volt hiábavaló. Valóra vált a nagy álom, iskolánk rangos városi középiskola lett, amihez az én munkám is hozzájárult.

Az új, megváltozott körülmények között tovább lehet álmodni, és közösen még nagyobb terveket lehet szőni az országos hírnév felé.

A nehézségek azért vannak, hogy leküzdjék őket!

Oroszlán Ádámné
ny. tanár

RÉGI DIÁKOK AZ ISKOLÁRÓL

1953-as érettségi utáni pályafutásom rövid tartalma

Érettségi után a szolnoki Kilián György Repülő Hajózó Tiszti Iskolára vonultam be. Két és fél év elméleti kiképzés után 1956 tavaszán kezdtem meg a repülést JAK-18 "Fűrj" típusú iskolagéppel, melynek maximális sebessége még nem haladta meg a 200 km/h-t. Sikeres vizsga után ősszel szabadságra mentünk. Szabadságról visszatérve szomorúan tapasztaltuk, hogy a forradalom utáni zűrzavaros helyzetben az iskola meg lett szüntetve. A kilátástalanság, bizonytalanság következtében növendéktársaim többsége leszerelt. Tizenketten tartottunk ki (67-ből), reménykedve a repülés folytatásában. Reményünkben nem is csalódtunk.

1957 tavaszán áthelyeztek bennünket Kecskemétre, a Repülő Kiképző Központba. Itt folytattuk repülő kiképzésünket az "iskola-vadász" gépnek minősített JAK-11 "Ölyv" típuson, melynek maximális sebessége már 400 km/h felett volt. A típuson történt sikeres kiképzés végén sor került az államvizsgára és 1957. november 6-án a tisztvé avatásunkra. Csoportunkból nekem sikerült kiválóan végezni, így nekem adatott meg a lehetőség az "avatási válaszbeszéd" elmondására (pályafutásom legizgalmasabb epizódja volt).

Avatás után a Taszári Vadászrepülő Ezredhez kerültem, ahol a MIG-15 típusú sugárhajtású vadászrepülőgépen hajtottam végre az átképzést. A típus maximális sebessége már elérte az 1000 km/h-t.

1964-ben ismét típuscserére került sor. Harcrendbe állításra került a MIG-21 kétszeres hangsebességet is teljesítő sugárhajtású repülőgép, amelyen 1971-ig - egészségi okból történt lekorlátozásomig - repültem.

Ez az eltelt 13 év csodálatos időszak volt. Mindkét típuson teljes fokú (I. osztályú) hadrafoghatósági szintet értem el, nappal egyszerű időjárástól (derült ég, kiváló látási viszonyok) az éjjel bonyolult (felhőben, felhő felett, csökkent látótávolságnál).

Rendkívül sok repülési élményben volt részem. A rendszeres harcászati gyakorlatoktól, az augusztus 20-i parlament előtti bemutatókon, díszszemléken való részvételig, asztrahányi sivatag, Balti-tenger feletti rakétalövészetekig.

1971-ben történt lekorlátozásom után Szentkirályszabadjára kerültem MI-8 típusú helikopterre. Itt is elértem az I. osztályú kiképzési szintet. Ezen a típuson ugyan más jellegű volt a repülés, mint a vadászgépen, azért a repülés izgalmassága, szépsége itt is adott volt.

Helikopteres időszakom egy részében úgynevezett "Különleges Raj"-ban teljesítettem szolgálatot, ahol a típus "párnás" (foteles) változatával "nagy embereket" szállítottunk.

Itt a felkészülés, a végrehajtás fokozott precizitásán, a biztonsági rendszabályok fokozott betartásán volt a fő hangsúly.

A sok szép, kellemes, izgalmas élmény mellett sajnos negatív jelenségeket is meg kellett élnem. Nem kevés tragédia, rep. katasztrófa, barátok elvesztése is szegélyezte pályám útját.

Mindent egybevetve azért nem bántam meg, hogy iskolám szakmai jellegétől eltérő pályát választottam.

A pálya végén 1985-ben egészségileg leszázalékolva, 32 év szolgálat után, 5400 felszállással, 3100 óra repülési idővel, alezredesi rendfokozatban kerültem nyugállományba.

Apostol László

Apostol László
nyugállományú rep. alezredes

Egy hivatás kezdete

Szüleim már kora ifjúságomban felfedezték a közgazdaságtan iránti érdeklődésemet és jó érzéssel irattak be az esztergomi Berzeviczy Gergely Közgazdasági Technikumba.

Tanulmányi eredményeim igazolták választásomat. Középiskolai tanáraink tovább fokozták a közgazdasági témák iránti szeretetemet és növelték ez irányú hivatástudatomat.

Pályaválasztásomban tehát nagy szerepet töltött be a középiskola. Olyan feladatokat választottam, melyek e téren kiegészítették ismereteimet

Életem során egy kis kitérőt tettem a közlekedési szakma felé, mert diplomát szereztem a Közlekedési, Távközlési és Műszaki főiskolán. De közgazdasági érdeklődésem ekkor sem kopott meg, mert kezdetben a közlekedés közgazdasági vonatkozásaival foglalkoztam. Hogy ismereteimet e téren tovább bővítssem, indíttatást éreztem arra, hogy elvégezzem a Közgazdasági Egyetemet is. Diplomám megszerzése után olyan fontos területeken végeztem munkát, majd a Közlekedési Múzeum gazdasági szervezetének vezetésével bíztak meg.

Sikeresnek mondható pályám jelenlegi szakaszában a legfelsőbb gazdasági ellenőrző szervezet, az Állami Számvevőszék gazdasági igazgatóságán dolgozom, mint pénzügyi vezető. Szerencsésnek mondhatom magam, mert munkámat magas állami kitüntetéssel, a Magyar Köztársaság Érdemrend Lovagkeresztjével honorálták.

Chemez Edit

Visszaemlékezés az Állami Közgazdasági Technikum 1949-1953. IV. A fiúosztály tagjairól és érettségi találkozóiról

1949. évben a továbbtanulás lehetőségét a gimnázium, a közgazdasági középiskola és a tanítóképző jelentette. A gimnázium nem adott szakmai képesítést, ezért oda azok jelentkeztek, akiknek határozott szándékuk volt az egyetemeken való továbbtanulás. A közgazdasági és a tanítóképző adott szakképesítést, ezért többségében a továbbtanulók ide jelentkeztek.

1949. évben a Közgazdasági Gimnáziumban két osztályt indítottak: egy fiú, és egy lány osztályt. A fiú osztály 38-39 fővel indult. Ez volt az utolsó teljes fiú osztály!

Az iskola Közgazdasági Gimnázium néven a Deák Ferenc u. 2. szám alatt volt (ma levéltár), majd 1950 ősztől Közgazdasági Technikum néven a Bajcsy Zsilinszky utcában folytatta működését (ma Pázmány Péter u.). A Közgazdasági Technikum elsősorban könyvelő, statisztikus és általános irodai feladatok ellátására adott képesítést. Az iskola keretén belül működött az egy éves Irodai Szakiskola, amely gyors- és gépírókat képzett.

Az akkori oktatáspolitikai irányelvek szerint a nagy ipari vállalatok irodai feladatainak ellátására képezte az iskola a tanulókat.

Az osztály akkori települési összetétele: Esztergom, Esztergom-Kenyérmező, Esztergom-Tábor, Csolnok, Dorog, Dömös, Keszthely, Pilismarót, Tokodaltáró.

Származási összetétel: a társadalom minden rétegét képviselte, többségében a dorogi és tokodi szénbányászatnál dolgozó bányászszülők gyermekei, valamint paraszti, kisiparos, kiskereskedő, rendőr, gyári munkás szülők gyermekei alkották az osztály közösségét.

Osztályfőnökünknek, Prohászka Marcell tanár úrnak mi voltunk az első osztálya, és 4 éven keresztül volt a mi pártfogónk. Olyan szellemiséget adott nekünk, hogy vállaljuk tetteink következményeit, tiszteljük egymást és a közösséget, tartsunk össze, segítsük egymást mind a tanulásban, mind az életben.

1953. évben 29 tanuló érettségizett, akikből 8 fő szakirányú felsőfokú képzésen (Közgazdaságtudományi Egyetem, Számviteli Főiskola), 1 fő diplomata (Külügyi Akadémia, amelyet 1954-ben megszüntettek), 3 fő katonatiszti képzésen folytatta tanulmányait. A többi osztálytárs az iskola elvégzése után munkába állt.

Az iskolai tablón az állt, hogy 5 év múlva találkozunk! Ezt mi be is tartottuk! 1958-ban az akkori Fürdő Szálló kerthelyiségében tartottuk meg első találkozóinkat, amelyre meghívtuk a tablónkon szereplő tanárainkat is. Ezt követően megtartottuk valamennyi 5 éves találkozóinkat, a 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45 éveseket mind Esztergomban. A Közgazdasági Technikumban az osztály egykori tantermében volt a gyülekező, és mindenki beszámolt az eltelt 5 év változásairól. Az osztály kinevezett fotósa Apostol László volt, aki megörökítette a résztvevőket, és csoportképet is készített. A 25 éves találkozóinkat 1978-ban a Volán Szálló különtermében, a 40 éveset 1983-ban az Alpesi Vendéglőben, az 50éveset pedig 2003-ban Keszthőlön a Borház étteremben tartottuk.

Az 50 éves találkozót úgy szerveztük, hogy emlékezetes legyen: a Gimeskői Pincészetben volt látogatás borkóstolóval egybekötve. Ezt Kadarkai Árpád osztálytársunk szervezte. Külön öröm volt számunkra, hogy osztályfőnökünket elkísérte a felesége is, aki szintén a Közgazdasági Technikumban végzett.

A 25 éves találkozóink emlékére egy bronz plakett, az 50 éves találkozóink emlékére pedig egy oklevél készült.

Az 50. érettségi találkozóinkon az osztály tagjai úgy döntöttek, hogy ezentúl évenként találkozunk. Az 51-56 éves érettségi találkozókat a Kálvária úton lévő „Kertes pincében” tartottuk. Itt igazán „magunk között” voltunk, ahol megengedett volt egy kis hangoskodás is. Itt alakult ki az a szokás, hogy a magyar himnusz eléneklésével kezdtünk, és a bányász himnusz eléneklésével zártuk a találkozókat!

Az 57-58. érettségi találkozóinkat Dorogon a Sebestyén étteremben tartottuk, amely szintén biztosította a bensőséges hangulatot a baráti beszélgetésekre és az ünneplésre. Az 50. érettségi találkozóra a 29 főből 15-en maradtunk, az 58. találkozóink pedig csak 12-en voltunk.

Prohászka Marcell osztályfőnökünk a 30 éves találkozóink óta tudott rendszeresen részt venni a találkozókon, mivel addig az igazgatói teendők ellátása akadályozta a részvételben. Azóta mindegyiken részt vesz, és betöltve osztályfőnöki „atyai” szerepét, olyan baráti légkört alakított ki közöttünk, amely meghatározóvá vált a további évekre is.

Az 50 éves találkozó után már készíthetünk számvetést, hogy ki, mire vitte az életben! Minden személyeskedés és név nélkül az osztály tagjai az alábbi munkaköröket töltötték be a munkahelyükön: Állami Számvevőszék elnöke, vezérigazgató, gazdasági vezérigazgató helyettes, vállalati osztályvezető, Járási Tanács pénzügyi osztályvezető, községi tanácselnök, Kormányzati Ellenőrzési Hivatalnál szakfőtanácsos, a magyar honvédségnél vadászrepülő alezredes, rendőrségnél őrnagy.

Az osztály legjobbja Hagelmayer István, aki kivételes tehetség volt. A Közgazdasági Egyetem elvégzése után a pénzügykutatás területén elért kimagasló eredményeiért egyetemi tanársegéd, adjunktus, docens, majd az egyetemi tanári címet is megszerezte. A hazai és nemzetközi pénzügykutatás területén elért eredményeiért kinevezték Pénzügykutató Intézet igazgatójának, amely tisztséget az intézet megszűnéséig betöltötte.

1989. december 1-jétől megbízást kapott az Állami Számvevőszék elnöki tisztére, amely munkája elismeréseként 1992-ben Heller Farkas díjat kapott (elsőként az országban), majd 1995-ben a Magyar Köztársaság Érdemrend csillagokkal ékesített Középkeresztje kitüntetését kapott.

Társadalmi munkában a Magyar Közgazdasági Társaság alelnöke, és alapítója és elnöke volt a Magyar Pénzügyi-Gazdasági Ellenőrző Egyesületnek. Ilyen életútra nem csak az osztálytársak, hanem az iskola is büszke lehet.

A civil élet legjobbja mellett a magyar honvédségnél szolgálatot teljesítő Apostol László vadászrepülő alezredest kell kiemelni! Ő a haza védelmében teljesített kimagasló szolgálatot.

Dr. Hagelmayer István közgazdász professzor és Apostol László vadászrepülő alezredes az osztály büszkeségei!

Külön kell szólnom Prohászka Marcell, osztályfőnökünk un. „adventi körleveléről”, amelyet az 50. érettségi találkozó után minden évben az osztály tagjaihoz intéz.

Ezek a körlevelek sugározzák azt a szeretetet, amelyet osztályfőnökünk az osztály tagjai felé érez, közvetíti, közvetíti azt a karácsonyi békességet és szeretetet, amit a római katolikus egyház hirdet és tanít.

Osztályfőnökünk ezt az adventi körlevelet minden év november utolsó napjaiban indítja, az osztálytársak a fenyőfa egy-egy ágán aláírásukkal igazolják, hogy megkapták, és továbbküldik a következő címre. Az utolsó címzett küldi vissza osztályfőnökünknek (Komárom, Kelemen L. u. 6.) címre úgy, hogy az karácsonyra, a „szentestére” visszaérjen. Az utolsó, 2010. évi adventi körlevél mellékelve.

Szendi József

Képek az osztálytalálkozókról

1978

2003

Örökség

Hazudnék, ha azt mondanám, nem próbáltam meg eltüntetni magam a visszaemlékezés ezen szituációjából. Merthogy ez most nem az én helyem, nem vagyok se tárgy, se alany; a cselekvés nem rám irányul. Meg hogy ne kezdjem élből azzal, hogy büszke vagyok a volt iskolámra – mert az túl heves kezdésnek, túl elfogult; *másnak* hiteltelen.

De büszke vagyok a volt iskolámra, és jogom van elfogultnak lenni. Hitelesítésnek legyen elég a felújított kanonoksor letisztult, precíz, mégis meghitt formáival. Legyen elég az a számtalan kulturális esemény, melynek az intézet már mind méltó teret biztosított. Annak idején, például, a Picasso-kiállítást még a fővárosban is hirdették a plakátok, és én örvendezve hívtam fel ismerőseim figyelmét: „Nézd, a Balassában lesz! Az az én iskolám!”

Csak négy évig jártam Esztergomba, mégis nehéz volt (?) kilépni az ottani hétköznapiakból. Még mindig visszajárok. Ki fogok-e nőni ebből a szokásomból? Elfogynak-e valaha is az ürügyeim, hogy ismét ellátogassak a volt iskolámba? Az ott maradt tanulókból, az enyém után következő évfolyamokból már alig ismerek valakit. Kamaszok vigyorognak, sztorizgatva klikkekbe gyűlnek, egymást átkarolva sétálnak a folyosókon. Egy most kezdő kilencedikes és köztem már hat év van. Öregnek érzem magam.

Ez most nem az én helyem. Nem vagyok se tárgy, se alany; de a visszaemlékezés szituációjából úgysem tudom eltüntetni magam. Nem tudom, amíg létezik az a terem, ahol egy napon, egyszer, egy vigyorgós, nagyszájú, hadarós lány azt kérdezte, hogy mellém ülhet-e. Nem tudom, amíg létezik az az aula, ahol egyszer valaki a nyakamba borult örömeiben, csak annyiért, hogy esélyt kapott a javításra magyarból. Amíg léteznek azok az ablakok, melyeknek párkányára könyökölve kitekintettünk a Bazilika felé, átbeszélve szüneteink.

Száz éves az iskola. De én csak arra a négy évre tudok gondolni. A barátaimra, az első szerelemre. A feleléstől rettegős vagy a felszabadult, családi órákra; a szinte második szüleimként megszeretett tanárookra. Pedig micsoda gyanakvással fogadtam kilencedikes koromban az évnnyitó beszédet, hogy a második otthonunk lesz az iskolánk...

Az lett. Itt váltam azzá, aki ma vagyok. Itt szerettem meg leginkább azokat a dolgokat, melyekkel most is foglalkozom. Itt hittem el először magamról, hogy művész vagyok, művész *lehetek*; és ha küzdök, elérhetek akármit, amit csak szeretnék.

Ez most nem az én helyem. Nem vagyok se tárgy, se alany; de hazudnék, ha azt mondanám, hogy a visszaemlékezés szituációjában, legalább, nem szeretném ide, az iskolámba képzelni magam. Még ha a cselekvés nem is rám irányul.

Mert száz éves az iskola. De számomra négy, *örök* éve áll. És ez az *örökség* nem eltüntethető.

Tálos Barbara

RIPORTOK

Amit még nem tudunk Grosicsról...

Telefonos riport Grosics Gyulával 2011. december 19.

*Üdvözlöm, Gyula bácsi, az esztergomi Balassa Bálint Gazdasági Szakközépiskola és Szakiskolából hívom, és az esztergomi diákéveiről szeretném kérdezni.
Igen, tessék csak....*

Gyula bácsi mire emlékszik az iskolás éveiből?

Egy pillanatot várjon, csak sorba kell raknom az eseményeket. Az elemi iskolát Dorogon végeztem, 4 osztályt. Utána édesanyám kérésére a papi hivatást választottam és felvételiztem a bencés gimnáziumba, amiből aztán nem lett semmi, mert rosszkor iratkoztam be. Aztán kereskedelmi iskolát végeztem, de a lényeges iskolai tanulmányaim már belecsúsztak a focista karrierembe.

Itt tartom a kezemben az esztergomi társulati kétéves fiú kereskedelmi szaktanfolyam naplójának és anyakönyvének fénymásolatát. Itt szerepel benne Grosics György Gyula, itt vannak a jegyei és a tantárgyai... Mire emlékszik Gyula bácsi, milyen tanuló volt?

Olyan jó, közepes azt hiszem; hogy mondjam, ezt meg kéne magyaráznom. Nem szerettem tanulni - illetve a tanulás és a sport nagyon összecsúszott. Már a 40-es évek elején, kora ősztől a felnőtt csapatban játszottam Dorogon. Az már egy nagyobb igénybevétel volt, mint általában amatőr szinten.

Volt kedvenc tantárgya illetve tanára?

Természetesen nekem is volt kedvenc tanárom, de őszintén megmondom nem emlékszem már a nevekre.

Látom, hogy sok egyes is szerepel a jegyei között, ami akkoriban a legjobbnak számított.

Igen és az ötös volt a legrosszabb jegy. Aztán a középiskola befejezése után felkerültem Pestre, és elvégeztem az akkor még Testnevelési Főiskolát. Menedzseri, sportvezetői és tanári szakot is végeztem.

Van olyan esztergomi diáktársa, akire emlékszik és még tartja vele a kapcsolatot?

Már senkivel nem tartom. Akire emlékszem elsősorban dorogi és tokodi barátaim, de nem nagyon emlékszem a neveikre.

Tartottak valaha osztálytalálkozót?

Egyszer vagy kétszer fordult elő. 1944 késő őszen végeztünk és akkor már szétment a társaság, én is felkerültem Pestre, és ott fejeztem be az iskolát. Elég komplikált volt a háborús években az iskolát elvégezni. Borzasztó nehéz volt az utazás, főleg Pestre. Ekkor lett édesanyám súlyos fekvő beteg, mert agyvérzést kapott, és egy évig Tatabányára jártam kereskedelmi iskolába, mert a nagyszüleim ott laktak.

Mivel járt be Dorogról, a lakhelyéről Esztergomba?

Diákvonattal. Reggel negyed 8 kor indult Dorogról, 15 perc alatt beértünk, onnan pedig gyalogoltunk az iskolába.

Milyen tantárgyakat szeretett a legjobban?

A matematikát nem nagyon szerettem, de a magyart, a történelmet, azt igen - inkább humán beállítottságú voltam. A matematika kimondottan a gyengém volt. Volt olyan tantárgyunk is hogy közgazdaságtan. Nem igazán tudtam a tanulásra koncentrálni, mert 14 és fél évesen kerültem be először a felnőtt csapatba. Nem volt olyan vonzereje a papi pályának, mint a sportnak, amit már megkóstoltam, de nagyon zavart, hogy nem teljesíthettem édesanyám kívánságát.

Hány évesen kezdett el először focizni?

12 évesen, de ez csak olyan játék volt. 13 éves koromban kerültem be a Dorog ifjúsági csapatába, a kapuba egyetlen egy alkalommal, mert nagyon gyenge teljesítményt nyújtottam. Vili bácsi, aki az ifi csapat edzője volt elzavart és azt mondta: „soha többet nem akarlak látni, mert ha meglátlak a pályán, nagyon csúnyán felpofozlak.” Akkor elmaradtam egy fél évre a pályáról, mert tényleg nem mertem a pályára lépni.

14 és fél éves koromban kerültem igazán kapcsolatba a labdarúgással. Labdarúgó csapatunk egy vasárnap délelőtt 9 órakor indult volna Révkomáromba, és ott játszott volna a felnőtt csapat bajnoki mérkőzést. 1940 őszén már háborús szelek fújdogáltak, a csapat mindkét kapusa katona volt és egyiket sem engedték el a szolgálati helyéről, úgyhogy a csapat reggel 9 órakor még ott állt a pálya előtt - emlékszem - és nem tudott elindulni, mert nem volt kapus. Az egyik játékos, aki megismert, mert nagyon sokat jártam ki a pályára labdát szedni, szólt, hogy menjek. Nekem a 10 órai nagymisére kellett volna mennem, mert édesanyámmal rendszeresen jártunk templomba. Csak eljöttem otthonról hogy megnézzem, hogy indul a csapat, és mivel engem láttak „ugrálni” a pályán, ezért az edző engem hívott el. Ezen a szlovákiai pályán játszottam életemben először. Kivéve azt az ifjúsági mérkőzést, amiért a Vili bácsi elzavart. Attól kezdve állandóan bekerültem a csapatba. Ez egy vége nincs történet, rengeteget tudnék mesélni.

Szívesen hallgatnám Gyula bácsit, biztos egész este tudna mesélni...

Ajaj! Az egész életemben, még az elmúlt pár évben is, a Jóisten egyengette az utamat. Tulajdonképpen négy éve beteg vagyok. 3 infarktusom volt, pacemakerrel élek, és minden nap kötelező délelőtti sétát kell tennem. Érdekes érzést élek át, mikor óriásit dobban a szívem, és aztán érzem, hogy a pacemaker újraindítja. Többször kilyukadt a tüdőm. 3 héttel ezelőtt leestem egy mozgólépcsőn, és eltört a sarokcsontom, azóta gipszcsizmám van.

Szokott még ellátogatni Dorogra vagy Esztergomba?

Igen, rendszeresen meghívnak a dorogi kultúrotthonba a sportköri összejövetelekre.

Lenne kedve Gyula bácsinak egyszer ellátogatni a régi iskolájába?

Ha jól tudom akkor már nem is a régi helyén van.

Igen, a Kanonok-sor szépen felújított épületében vagyunk. Köszönöm szépen a riportot az évkönyvhöz. Ha elkészül, mindenképpen postázunk egyet Gyula bácsi számára.

Nagyon szívesen, és sajnálom, hogy nem tudtunk személyesen találkozni. Sokat tudnék még mesélni. Az évkönyvnek nagyon örülnék.

A riportot készítette:

Molnár Bence tanuló

Molnárné Porubszky Krisztina tanár

Dr. Hagelmayer István (1933-1997), iskolánk neves diákja (1949-1953), közgazdász, tanszékvezető egyetemi tanár volt. 1957-ben szerzett oklevelet a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen, ahol a pénzügy tanszéken tanársegéd, majd adjunktus, 1968-tól tanszékvezető, 1975-től pedig egyetemi tanár lett. 1975 és 1987 között Wilcsek Jenő utódjaként a Pénzügykutató Intézet igazgatója volt. Szülővárosának, Dorognak díszpolgára. Az uralkodó szovjet és hazai pénzügyi dogmák szókimondó és megalapozott kritikusa. Antall József az Állami Számvevőszék első elnökének nevezte ki. Tudományos munkásságában főként pénzügyelméleti kérdésekkel foglalkozott. Hallgatóiból, tanártársaiból és kutatóiból maradandó hatású iskolát teremtett.

(Forrás :www.dorog.hu)

Riport Hagelmayer István özvegyével

Riporter: Nyilván nagyon sokat tudna mesélni a férjéről, aki az Állami Számvevőszék elnöke volt. Milyen kép él róla Önben?

Ida Néni: Kezdetől fogva nagyon pozitív kép él bennem a férjemről. Én első éves joghallgató voltam az Eötvös Loránd Tudományegyetemen, amikor megismerkedtünk, ő meg másodéves közgazdász. A megismerkedés úgy történt, hogy az iskolának volt egy nagy sportpályája. Azt tudni kell, hogy a Pista nagy sportoló volt, én meg atletizáltam,

kosaraztam, és hát ezen a sportpályán meglátott engem, és megtetszettem neki. Eljött a minden évben megrendezett jogász gólyabálba, ott összeismerkedtünk, és attól kezdve alakult ki ez a kapcsolat. Rögtön kiderült a nyíltsága, az egyenessége, később meggyőződtem a becsületességéről, az erkölcsi tisztaságáról.

Riporter: Mikor és hol született a férje?

Ida Néni: 1933. november 7-én született Dorogon a Nagy Októberi Szocialista Forradalom napján. Büszke is volt erre a dátumra. Az Állami Számvevőszék minden

évben megkoszorúzza a sírját, és most pont a születésnapjára tűzték ki a koszorúzás ünnepségét. Nagyon szerette szülővárosát, Dorogot és Esztergomot.

Riporter: Hova járt iskolába?

Ida Néni: Először Dorogon járt elemi iskolába, aztán a bencésekhez került Esztergomba, majd azt megszüntették, így visszament Dorogra, és utána jött ez a bizonyos közgazdasági technikum.

Riporter: Kik voltak a szülei?

Ida Néni: Én inkább a nagyszülőkkel kezdeném, ha szabad, mert erős befolyással voltak rá. Svábok voltak az ősök. 1700 körül kerültek Magyarországra, de a német ajkúságuk megmaradt. Az anyai nagyapja földműves volt, és még volt egy kis szikvíz-üzeme. A nagypapa felpakolta a szódásüvegeket, és kihordta Dorogon. Ő egy rendkívül kemény, a földet imádó, földműveléssel foglalkozó ember volt, és nagy hatással volt a férjemre. Az apai nagyapa bányász volt, és ez is nagyon tetszett neki. Mondhatnám, hogy alulról jövő ember volt. Tisztelte és nagyon szerette a nagyszüleit. Az édesapja a bánya egyik alkalmazottja volt, de villanyszerelőként dolgozott. Sajnos az apukáját 1945 után az oroszok elvitték, és soha többé nem tért vissza. Így az édesanya nevelte fel őt és 3 évvel fiatalabb húgát. Nagyon nehezen boldogultak, hiszen az anyukának nem volt szakképesítése, egy óvodában volt felszolgáló és takarító. Jó nevelést kapott az édesanyjától. Ezt írta neki első könyvében, A Pénz a szocializmusban címűben:

„Édesanyámnak ajánlom hálával és szeretettel első könyvemet. Édesanyámnak, aki élete példájával többre tanított, mint könyvek tucatjai. Az igazság keresésére és emberségre. Köszönet érte.”

Riporter: Próbálták valamilyen irányba terelni a szülei?

Ida Néni: Nem. Egyáltalán nem. Édesanyja csak azt kérte, hogy tanuljon tovább. És noha a középiskolában nem sokat tanult, jó eredményeket ért el. Nagyon jó eszű gyerek volt.

Riporter: Mi készítette a férjét, hogy egy közgazdasági iskolába menjen továbbtanulni?

Ida Néni: Nem nagyon volt más lehetőség. Ez kínálkozott, és ő elfogadta.

Riporter: Szeretett abba az iskolába járni?

Ida Néni: Nagyon szeretett, és hát az osztályában is mindenki szerette az iskolát, és az osztályközösség is jó volt. A tanulás pozitív és értékelendő volt.

Riporter: Kik voltak a tanárai?

Ida Néni: Két személyre kell utálnom: Prohászka Marcellre, ő volt az osztályfőnök. Nagyszerű ember lehetett, hiszen nagy hatással volt Pistára és az egész osztályra.

Szendi József: Hát igen. Mi voltunk az első osztálya, és fiatal kora ellenére apánk helyett apánk volt.

Ida Néni: A másik személy Geletei Ervin, ő volt a magyartanár. Ha jól tudom, Pista verseket is írt, amit elismertek, és sokat szavalt az ünnepségeken. Nagyon szerette a verseket, és abban az időben sokat is írt, de sajnos ezek nem maradtak meg. Egyetlen verset tudok, amit nekem ajánlott. Így szól:

„Mit én csak eldadogni tudnék,
mondják el néked e sorok.
Homér nyelve ékeesebb, mint enyém,
De szeretni jobban nem tudhatott.”

Riporter: Az osztályban sok barátja volt?

Ida Néni: Azt nem tudom, hogy sok-e, de kettőt ki kell emelnem név szerint. Kérem, József, segítsen nekem.

Szendi József: Radoszta István és Trenger Gyula. Az osztály nagyon összetartott, és többségében dorogiak, esztergomiak, altáróiak, pilismarótiak és dömösiek alkották.

Riporter: Az iskola után tartotta velük a kapcsolatot?

Ida néni: Igen, tartotta. Az az igazság, hogy ezt a korszakát nem igazán ismerem, mert nem volt bőbeszédű ember, és nem nagyon mesélt a fiatalabb koráról. Nehézségek onnan is adódtak, hogy mivel svábok voltak, elszedték a házukat, amelyben éltek. Azt mondták, hogy vagy kitelepítik őket, vagy lemondanak minden vagyonukról, és hát ők inkább lemondtak. És egy kis kerti házban - amit ő sufárnak nevezett - töltöttek el 3 évet.

Riporter: Mikor volt a legutóbbi osztálytalálkozó?

Ida Néni: Úgy tudom, hogy tavaly. Vagy idén?

Szendi József: Idén volt július 3-án az 58. osztálytalálkozó Esztergomban, a Kálvária utcában, egy kis pincében. Még él az osztályfőnök is, aki most 87 éves. Délelőtt 10-kor találkoztunk, és ott voltunk délután 3-4 óráig.

Riporter: Az érettségi után hova ment egyetemre?

Ida Néni: Hát ez nagyon érdekes volt, mert a foci volt a szerelme, nagyon jól futballozott, és a dorogi bányászcsapatban játszott. Ott volt a nagy kérdés, hogy a futball legyen a jövője, vagy pedig tanuljon tovább. És hát azzal is kecsegtették, hogy akár a válogatottba is bekerülhet. De ő mégis a tanulás mellett döntött. Véletlenszerű volt, hogy miért a közgazdasági egyetemre ment. A felsőbb osztályba járt társai odamentek hozzá, és azt mondták neki, hogy menjen a közgazra, mert akkor a focicsapat együtt marad. Tehát a futballcsapat miatt ment az egyetemre. Amíg meg nem betegedett, mindig futballozott. Hallgatóként és oktatóként is.

Riporter: Hogy ment neki a tanulás?

Ida Néni: Ő fogalmazza meg az egyik interjúban, hogy a középiskolában nem sokat tanult. Mivel nagyon nehezen jutott be az egyetemre, pedig kiválóan végzett, mégse

vették fel az első felvételi után azért, mert a nagyapja gyáros volt. Azt a kis szikvíz üzemet nevezték gyárnak, és ugye ez abban az időben nagy bűnnek számított. Hát nagyon el volt keseredve, és levelet írt a rektori titkárnak, hogy nem érti ezt, és hogy ez igazságtalanság, neki tanulnia kell. A rektor erre eljárt az ügyben, és végül felvételt nyert. Pista azt mondta otthon, hogy addig nem megy haza, míg egyetemi hallgató nem lesz. Ott maradt Pesten, fellebbezett, és végül felvették. Igaz nem szeptemberben, hanem csak egy hónappal később kezdte meg az egyetemet. És hát mivel ilyen nehezen került be, éjjel-nappal tanult, nagyon szorgalmas volt. Tanárként is remekül teljesített. 1975-ben a hallgatók megválasztották az év tanárának.

Riporter: Mi volt az életcélja?

Ida Néni: Az életcélja talán az volt, hogy megfeleljen a hivatásának, és amennyit képes az ország javára tenni, azt tegye meg. Akármilyen beosztásban.

Riporter: Mit gondol, mi hajtotta őt előre?

Ida Néni: Soha nem tűzött ki maga elé karriert, hogy kiemelkedjen, vagy magasabb beosztást nyerjen el. Végezte tisztességesen a dolgát. Nagyon felkészült mindig az előadásaira, ezért is választották az év tanárának. Szinte az események véletlen alakulása vitte őt tovább intézetigazgatóvá, majd később az Állami Számvevőszék elnökévé.

Riporter: Kik voltak azok az emberek, akik hatást gyakoroltak az életére?

Ida Néni: Szabó Kálmán, az egyetem rektora, a politikai gazdaságtan tanára, Nagy Tamás és Erdős Péter, neves közgazdászok.

Riporter: Hogyan élte meg az 56-os forradalmat?

Ida Néni: Hát igen, ez nagyon érdekes volt. Akkor már úgymond udvarolt nekem. Minden egyetemen mozgolódás volt, gyűléseket tartottunk mi is és a közgazdászok is, és megfogalmaztak 12 pontot, amit Pista olvasott fel a hallgatói nagygyűlésen. Ez követően minden egyetem kivonult tüntetni. Miután ez a tüntetés elfajult, és tulajdonképpen fegyveres harccá alakult, akkor Pista megkeresett engem, mert én is, ő is diákotthonban laktunk, és azt mondta, hogy hagyjuk itt Budapestet, és menjünk el Dorogra. Gyalog elindultunk Dorogra, aztán útközben felvett bennünket egy teherautó, és elvitt Dorogra. Pista azon nyomban elment a bányába dolgozni. Szerette azt a munkát. Nagyon büszke voltam rá, hiszen szünidőben is mindig a bányában dolgozott csillésként. Aztán, amikor lecsillapodtak a dolgok, visszatértünk az egyetemre, és folytattuk a tanulmányainkat.

Riporter: Tanítani is szeretett?

Ida Néni: Imádott tanítani, nagyon szerette a hallgatókat, és nagyon jó szeme volt ahhoz, hogy kiválogassa a legjobbakat, a jófejúeket. És később, amikor a Pénzügykutató Intézet igazgatója lett, ezeket a jófejú embereket odavette: Surányi Györgyöt, Bokros Lajost, Szalai Erzsébetet, Asztalos Lászlót, Lengyel Lászlót, Kupa Mihályt, akik országos hírű neves közgazdászokká váltak.

Riporter: Milyen iskolákban tanított?

Ida Néni: Csak a Közgazdasági Egyetemen tanított, ez kitöltötte az ő munkáját teljes mértékben.

Riporter: Fontosnak tartotta a tanítást?

Ida Néni: Igen, nagyon fontosnak tartotta. És hát ezt magamról is tudom, hogy az egyetemi oktató olyan kedvező helyzetben van, hogy a saját véleményét formálhatja meg az előadásaiban. Kritikus lehetett. Őszinte, egyenes ember volt, igenis elmondta azokat a hibákat, amelyek az országban a gazdaság terén tapasztalhatók voltak, és azt is, hogyan lehetne ebből kijutni. Fontosnak tartotta, hogy a hallgatókat ilyen szellemben nevelje. Vigyázott arra is, hogy ha vizsgáznak, akkor ne rettegve menjenek hozzá a hallgatók. Persze azért bukás is előfordult, de olyankor a hallgató maga is meggyőződhetett arról, hogy felkészülése nem volt megfelelő.

Riporter: Munkásságát több díjjal és kitüntetéssel ismerték el. Melyek voltak ezek? Mit tudna mondani a díjakról és a kitüntetésekről, amelyeket kapott?

Ida Néni: Hát a legnagyobb díj talán a Kandutsch-díj volt, ami az ENSZ legfőbb számvevőszéki szervezetének volt a díja, és amelyet minden harmadik évben adtak ki,

annak a számvevőszéknek, amelyik a kongresszust megelőző három évben a legtöbbet teljesített. Ez nagyon nagy dolog volt, hogy a 147 tagország legfőbb ellenőrző intézményei közül a magyar Állami Számvevőszéknek ítelték oda ezt a díjat. De megkapta a Munka Érdemrend arany fokozatát, a Heller Farkas Díjat és a Magyar Köztársasági Érdemrend Csillagokkal Ékesített Középkeresztjét is.

Riporter: Ön szerint mi a titka egy ilyen ragyogó pályának?

Ida Néni: Igen, ezen gondolkoztam, hogy mi lehet a titka. Azt hiszem, benne van a neveltetés, tehát a szigorú önfegyelem, a tenni akarás, a komoly felkészültség szakmai szempontból, de hozzájárul a becsületesség, a tisztaság.

Riporter: Nagyon szépen köszönöm, hogy mindezt elmondta nekünk. Egy csodálatos ember képét tetszett nekünk felvázolni.

A riportot készítette:

Horváth Viktória, 11. C osztályos tanuló
Császár Renáta tanár
Péter Vilmos tanár

Az interjú készítésénél jelen volt:
Szendi József, Hagelmayer István középiskolai osztálytársa

Riport Jó Dobronya Lászlóval, a Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző Iskola nyugalmazott igazgatójával

Laci bácsi nagyon fontos személy iskolánk életében, mert ennek az intézménynek hosszú ideig igazgatója volt. Tehát az lenne az első kérdésem, hogy hogyan mutatná be

önmagát? Mit mondana el legszívesebben önmagáról?

Hát, 1929-ben születtem, már jó régen volt, itt Esztergomban. Apám fűszercsemege kereskedő volt, ezt a szakmát Párkányban tanulta, később pedig Esztergomban nyitott üzletet. A mi családuk a Felvidékről származik. Édesapám Búcsón, édesanyám Muzslán született. A nagyszüleim báró Ullmann birtokán, Bélán dolgoztak. Nagypapám pincemester volt.

Apám ízig-vérig kereskedő volt. Üzleti tehetségét fejlesztve a Vacuum Oil Company ásványolaj nagykereskedő cég raktárosa volt. Ezáltal már gyermekkoromban az üzleti élet megismerője lettem. Megismerhettem azokat a szükséges, üzlet vezetésével kapcsolatos tevékenységeket, amelyek szükségesek egy üzlet gazdaságosságához, sikerességéhez, például milyen legyen a készletellenállás, milyen legyen a boltnak a forgási sebessége.

Édesapám nagyon sokat katonáskodott, ezért az 1940-es években iskolai tanulmányaim mellett vezetnem kellett a boltot. Ámbár voltak tanuló-és kereskedősegédeink, de a kapcsolatok fenntartása a partnerekkel, vagy a szállítókkal, az bizony rám ruházódott.

1945 után a házainkat elállamosították, apámat letartóztatták, mert a kapcsolatait kapitalistának, osztályidegennek minősítették. Édesapám, szerencsétlen, beírta az önéletrajzába, hogy a Vacuum Oil Company-nak volt a raktárosa, ami egy amerikai cég volt, ezért édesapámat meghurcolták.

1948-ban végeztem a tanítóképzőt, de évekig nem tudtam elhelyezkedni, ezért 1951-ben katonai szolgálatra vonultam be. Közel 10 évig különböző helyeken dolgoztam segédmunkásként, mivel a tanítói állásokban nem alkalmaztak, mert osztályidegennek számítottam. 1960-ban a Komárom Megyei Tanács kereskedelmi osztályához kerültem, mert a helyzet addigra már konszolidálódott. Először a megyei piacok tartoztak a feladatkörömbe, később a belkereskedelmi minisztériumi munkáim végett „kiváló dolgozó” lettem. A Megyei Tanácson belül teljes egészében az én feladatomban volt a tőkehús-ellátás. Abban az időben keretelosztások voltak, nem volt szükséges árualap ahhoz, hogy a lakosság ellátását tudják biztosítani. Például a tőkehús-keretet a Belkereskedelmi Minisztérium adta meg, ennek a lebontását a vállalatok részére nekem kellett tökéletessé tenni. Hát, ezt sikerre vittem.

Hogy hogyan kerültem én végülis a kereskedő iskolába? A Megyei Tanács kereskedelmi osztályának irányítása alá tartozott akkoriban az össze kereskedőiskola, például az 1. számú kereskedő iskola, 2. számú kereskedő iskola. Iskolánk igazgatója akkoriban Szóda

Ferenc úr volt. 1961-62 között a tanács megbízott engem a vizsgaelnöki teendők elvégzésével. A vizsga a Fürdőszállodában volt, ahová a vendéglátós tanulók vizsgájára érkeztem. Szóda Ferenc igazgató urat a tanítóképzős éveimben ismertem meg. Marton Ernő urat, a Fürdőszálloda igazgatóját, pedig az üzleti életből. Abban az időben ezekben az iskolákban a tanítást üzletvezetők és az üzleti élet képviselői látták el. Szóda Ferenc úr nagyon megörült az érkezésemnek, és kérte, hogy a délutáni tanításokon részt vehessek. Az osztályvezetőm, Tolnay István, ezt engedélyezte, így osztályfőnök lettem, és heti több és több óraszámban tanítottam, mint külső óraadó.

Laci bácsi, azt tetszett ugye mondani, hogy az édesapja is kereskedő volt. Tehát akkor az édesapja és az édesanyja is inspirálta Önt, hogy ugyanezt a pályát válassza?

Érdekes, de édesapám nem azt akarta, hogy kereskedő legyek. Én azonban minden áron azt szerettem volna, hogy miután végeztem a budapesti jezsuita gimnáziumban, a Vas utcai kereskedő iskolába menjek, mert ez az iskola jó hírnévnek örvendett. Abban az időben nagy dolognak számított, hogy kereskedelmi utazó legyek és járjam a vidéket, és a kereskedelemmel, az üzleti élettel tudok foglalkozni. Apám nem akarta, ők azt akarták, hogy a tanítóképzőbe menjek. Így rá lettem predesztinálva erre az ösvényre.

Értem. Tehát akkor tanítóképzői középiskolát, és kereskedelmi főiskolát tetszett végezni.
Igen, öt év tanítóképzőt végeztem - akkor öt éves volt a tanítóképző, és 1948-ban végeztem.

És tulajdonképpen hogyan került a mi iskolánkhoz?

1962-ben mint külső óraadó dolgoztam. '72-ig dolgoztam a Megyei Tanácsnak. Ekkor Szóda igazgató úr a tanítóképző főiskolához ment dolgozni, engem pedig a Megyei Tanács elnökévé tettek, mivel megüresedett az igazgatói szék. Először gyakorlati oktatás-vezető voltam, majd az iskola vezetője. Hadd mondjam azt el, hogy az iskola több éven keresztül mint társiskola működött a tatabányai iskolával.

Akkor Laci bácsi milyen tantárgyakat tanított?

Elsősorban kereskedelem-ismeretet tanítottam, és többek között élelmiszeráru-ismeretet is. Ebben éreztem magam a leginkább otthon, és a tudásomat maximálisan átadhattam. Érdekes volt, hogy a Megyei tanács elnökeként, a megyei kereskedelem lebonyolítójaként, azokat a szükséges instrukciókat, anyagokat, ismereteket, amiket szereztem, próbáltam a törzsanyagon kívül betáplálni a gyerekekbe. Büszkén mondhatom azt, hogy olyan tanítványaim voltak, mint Sáska János, mint Ribár, akik ma is a szakmát végzik, és máig is sikeres üzleti vállalkozók.

Nagyon érdekes innen a jelenből visszagondolni azokra az évekre. Milyen volt tulajdonképpen maga az iskola, a légkör?

Én 20 éve vagyok nyugdíjban. Sokszor látom az ablakomon kinézve a gyerekeket. És abban az időben kemény, szigorú volt a légkör. Én próbáltam mindig úgy tanítani, hogy a gyerekeknek kedvet adjak a szakmához. Mert a legfontosabb az, hogy a gyereket tudjam inspirálni ahhoz, hogy a szakmát megszeresse. És valójában a szakmát nem csak mint szakmát, hanem mint a nagyapám idejében is, hivatásként lássák el. Tehát bennem még meg volt ez a régi stílus.

Laci bácsinak mi a véleménye az akkori oktatás színvonaláról?

Akkoriban nyilván klasszikus kereskedelmi egységek voltak, a pult választotta el a kuncsaftot az eladótól. Más volt az üzleti légkör. Más volt az üzletek felépítése. Nem voltak elektronikus berendezések. Intimebb, kedvezőbb kapcsolat alakult ki a kereskedő és a vevő között. Nekem a mai napokból hiányzik ez a közvetlenség, amely akkoriban jellemző volt. Ez ma már nincsen meg.

Tehát ezek szerint Laci bácsi mindig fontosnak tartotta az oktatást.

Így van, fontosnak. És azt szerettem benne a legjobban, hogy erkölcsi feladatnak tartottam a gyerekek tanítását. Ha valamelyik tanuló szakmunkás bizonyítványt kap, és 1-2 év múlva egy kereskedelmi egység vezetésével bízzák meg, akkor a feladatát kifogástalanul el tudja látni. Elsősorban a tanulókat én felelősségtudatra tanítottam. Az oktatásomnak a feladata az volt, hogy mivel láttam, hogy több hibájuk is van, akár rendőrségi problémák is, hogy ilyen elő ne forduljon. Tanulják meg a szakmát, tudják használni, tudják a rájuk bízott feladatokat felsőfokon elvégezni.

Laci bácsi, Ön szerint akkor fontos a társadalomban a kereskedelem és a vendéglátás?

Rendkívül fontos. Valamikor a tőzsde elnöke a múlt században a kereskedelem fontosságát úgy határozta meg, hogy aki a kereskedelem fontosságát nem veszi tudomásul, a nemzet életerejét gyengíti vele. A lakosságnak az értékelése mindenkor visszahat a kereskedelmi dolgozókra.

Voltak olyan emberek, akik inspirálták Önt?

Voltak. Elsősorban Szóda igazgató úr, aki remek szakember volt, a sikeres iskolai vezetéssel tisztában volt. De voltak tanítóképző tanáraink is, többek között Dr. Bíborka tanár úr, aki didaktikát tanított. A következőt mondta: „Ha te belépsz egy osztályterembe, magad előtt látod az osztályközösséget, és találkozol a lelkiismeretteddel.” Ezt a mondatot aláhúztam, megjegyeztem. Beléptem az osztályba, láttam az osztályközösséget, és találkoztam a lelkiismeretemmel. És mi a lelkiismeret? A tetteink irányítója.

Most szeretnék egy nem éppen idetartozó kérdést is feltenni, amelyet én fontosnak tartok: Hogyan érintette Önt és az iskolát az 1956-os forradalom?

Én az 1960-as évektől kezdtem az iskolában tanítani. A forradalom engem nagyon megrázott. Megmondom őszintén, nem voltam sohasem politikai beállítottságú. Nem tudtam politizálni. Megrázott elsősorban az, ami itt Esztergomban, a Sötétkapunál történt. Ismerőseim haltak meg.

A volt diákokkal, kollégákkal tetszik tartani a kapcsolatot?

Két évvel ezelőtt kaptam meg a Gyémánt Oklevelet az érseki tanítóképzőben.

Gratulálok Önnek, Laci bácsi!

Hárman vehettük át ezt az oklevelet, mert a többi kollégám sajnos ezt nem érthette meg. Dr. Gál rektor úr adta át nekünk ezeket az okleveleket. Hát, ez megható volt számomra. 1948-ban végeztem a tanítóképzőt. Ennek immáron 60 éve.

És voltak osztálytalálkozók?

Hadd meséljem el viccesen a történetet. 2-3 hónappal ezelőtt engem meghívtak egy osztálytalálkozóra. Azt mondták a Hévíz Étteremben lesz megtartva. Na jó, én elmentem

az étterembe, és egy asztalnál megláttam egy csoport idős hölgyet és urat ülni. Megkérdeztem a felszolgálót, hogy kik ezek, csak nincs valami nyugdíjas találkozó? Azt mondja, „Nem, a Laci bácsit várják.” Odamentem, és akkor meghatott a dolog, hogy tanítványaim valamennyien nyugdíjasok.

Biztosan nagyon jó lehetett velük újra találkozni. És ha összehasonlítja az akkori légkört és a mostani jelent, mit üzenne a mai diákoknak?

Azt mondanám, hogy nagyon tanuljanak. Főként nyelvet tanuljanak, mert nekünk akkoriban nem adatott meg. Jajgattak akkoriban, hogy oroszot kell tanulni! Tanulják a németet, tanulják az idegen nyelvet, az angolt, mert az a probléma ebben az országokban, hogyha a többi országokkal összevetjük, itt nálunk erre a legkevesebb az esély. Emellett a szakma is fontos. Tanulják meg a szakma alapjait, hogy később tudják, hogyan éljenek. Az igazság az, hogy az élet állandóan változik. Mióta nyugdíjban, vagy több mint 21 éve, azóta hatalmas változások következtek be a kereskedelemben. Én még azokkal a kis számológépekkel dolgoztam. Ma már nem is tudom milyen elektronikák léptek be az üzleti életbe, a kereskedelembé. Ezek ismerete fontos, hogy megfelelően tudjanak fuzionálni, érvényesülni.

Laci bácsinak mi a vélemény a szakközépiskolai képzésről? Mit mondana azoknak a diákoknak, aki a szakközépiskolai képzést választják?

Én nagyon őszinte vagyok. Volt egy időszak, amikor idegenkedtek az üzletvezetők a szakközepesektől. Azért, mert mivel ő szakközepes, talán ő nem kíván a munkában annyira részt venni. Inkább elvégzi az adminisztráció munkákat, ami ugye inkább tisztviselői légkör. A munkának minden fázisát meg kell ismerni. Lépésről lépésre kell a ranglétrán feljutni. Akkor lesz az embernek teljes képe, teljes átlátása, arról, hogy mi is történik. Én, hogyha üzletvezető vagyok, nem tudom megítélni a dolgozónak a munkáját, ha abban én nem vettem részt. De ha én részt vettem, tudom értékelni azt a fáradságos munkát, melyet a dolgozó kifejtett. Így a munka is megbecsültebb.

Laci bácsi, mint mondana a mai diákoknak? Ön mit tanult a saját életéből?

Nehéz megfogalmazni. Nagyon változó világban élünk. Azt tudom mondani, a Rákosi-időszakban, a Kádár-időszakban nem nagyon adatott meg a kereskedő szakma szabadsága, amikor sorompókkal zárt országhatárok voltak. Most amikor nyitott az országhatár, most amikor mehetnek, menjenek, tanuljanak. A vendéglátós tanulja meg Ausztriában a vendéglátást. Tanulja meg az ottani kiszolgálási módokat. Tanulja meg a francia konyhát, az olaszt, a németet. Tehát ahhoz, hogy ő vérbeli, igazi szakember legyen, szélesebb látókörre van szükség. Mostanra nem beszűkült az ország, hanem kiterjeszkedett Európa. Én ezt így látom.

Köszönöm szépen a riportot, Laci bácsi.

A riportot készítette:
Szabó Barbara 11. A osztályos tanuló
Császárné Renáta tanár

Riport Mózesné dr. Galambos Irénnel, a Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola nyugalmazott igazgatójával

Ön hosszú ideig, 1982-től 17 éven át igazgatója volt intézményünknek. Hogyan mutatná be önmagát?

1944. augusztus 19-én születtem Újvidéken. Jelenleg nyugdíjas vagyok, és a családomnak élek. Új barátaimmal színházba, operába járok, és ha lehetőségem van, akkor utazom.

Elmesélné, hogy milyen út vezetett az igazgatói kinevezésig? Hogyan fordult az érdeklődése a közgazdasági pálya felé, illetve milyen szerepet játszottak ebben az iskolák, amelyekben tanult?

Általános iskolai tanulmányaimat Bonyhádön végeztem, és befejezése után beiratkoztam a Perczel Mór Közgazdasági Technikumba. Édesanyámnak az volt a véleménye - miután jó tanuló voltam -, szerezzek egy szakmát, és hogyha a középiskolát is jó eredménnyel végzem, akkor egyetemre is mehetek. A középiskolai tanáraink közül kettőt kell megemlítenem: igazgatónkat, dr. Kende Ferencet, aki a statisztikát tanította és dr. Pfeiffer Máriát, osztályfőnökömet, könyvvitel tanáromat, aki később országos szakfelügyelő is volt. Ezen két tanárom, későbbiekben már kollégám, megszerettette velem a közgazdasági tárgyakat. Miután országos pályázatokat nyertünk statisztikából, országos döntőn vettem részt könyvvitelből, tulajdonképpen elmélyedtem ebben a két tantárgyban, és negyedikben már igazgatóm elfoglaltsága miatt néha statisztika órákat is tartottam. Így egyenes út vezetett a közgazdasági egyetem tanári "B" szakára ahová, 1962-ben felvételt nyertem. 1967-ben megszereztem a könyvvitel-statisztika szakos tanári okleveletem.

Voltak e kanyarok, esetleg kitérők pályáján?

Tulajdonképpen, amikor 1967-ben közgazdasági tanulmányaimat befejeztem, akkor Esztergomba kerültem a Közgazdasági Technikumba, és itt kezdtem el tanítani. 1971-ben, miután megszületett első gyermekem, nem jöttem vissza az iskolába, hanem az Építőipari Szövetkezethez mentem főkönyvelőnek. Ezt a lépésemet nagyon megbántam, hiszen mindig is a tanári pálya vonzott, de a későbbiekben hasznomra vált, hiszen gyakorlati tapasztalatokkal egészült ki az elméleti tudásom. Az iskolába visszajönni már nem tudtam, hanem az Ipari Vezetőképző-központban Esztergom-Kertvárosban dolgoztam tovább főmunkatársi státuszban..

Ez nagyon helyes lépés volt. Alapvetően meghatározta a későbbi pályámat, és nagyban segítette igazgatói munkámat. Munkakörömben a közgazdasági tárgyakhoz közel álló képzettségekkel foglalkoztam. Olyan szervezési-vezetési tapasztalatokat szereztem, amelyek sokat segítettek a további életemben. A vezetőképző tanfolyamokon már foglalkoztunk a számítástechnikai ismereteket igénylő szimulációs játékokkal. Ez a szakmai

ismereteimet nagyban bővítette, és a későbbiekben az iskolai munkában is segítségemre volt. Segítette az informatika oktatás személyi és tárgyi feltételeinek megteremtését. Ott dolgoztam 1982-ig. A szervezési-vezetési munkák mellett tanítottam is, tehát tulajdonképpen a tanítási gyakorlatból sem estem ki.

1982 augusztus közepén megkeresett az akkori tanácselnök, hogy a Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskolából az igazgató úr nyugdíjba vonul, és igazgatót keresnek. Ez mint derült égből a villámcsapás ért engem, mert éppen akkor utaztunk el egy kéthetes görög-török körútra. Annyi gondolkodási időt kértem, hogy a nyaralás alatt végiggondoljam, hogy képes vagyok-e az iskolai igazgatói feladatkörét ellátni, viszonylag fiatalon, ami abban az időben azért megtisztelő dolog volt. Fel kellett mérnem, hogy a személyi, szakmai és egyéb képességeim alkalmassá tesznek-e a feladatra. Azon is elgondolkoztam, hogy milyen lesz visszamenni abba az iskolába, ahol már tanárként kezdtem, és ott is hagytam a kollégákat. A végeredmény ismert: elvállaltam. Szeptember 1-jén úgy álltam a tantestület elé, hogy magam sem tudtam, hogy mire vállalkozom. A nyitó értekezleten bemutatnak mint vezetőt, és akkor indult meg a tényleges munka.

Tanárai mellett esetleg voltak-e olyan emberek, akik nagy hatást gyakoroltak Önre, akiket személyes példaképként tekint?

Én az a típusú ember vagyok, aki mindenkitől tanul, akitől lehet. A tanári pálya felé történő orientációmban a már említett két tanárom volt a meghatározó. Az egyetemen is nagyon sok olyan tanárral találkoztam, akik emberileg és szakmailag is nagy hatással voltak rám, különösen, amikor visszakerültem a szakközgazdász szakra. Külön talán dr. Párizs Lajost említeném, aki mentorunk volt az öt éven keresztül. Mai napig is nagyon jó viszonyban vagyunk vele, és a „száraz” szakmai tárgyak mellett sokat segített abban, hogy a zenei-irodalmi műveltségünk is gyarapodjon. Színházba vitt bennünket, zenehallgatásra invitált, zeneszerzőkről tartott előadást. Megpróbált minket teljes emberré tenni.

Szeretnék érdeklődni, hogy milyen nehézségekkel találta magát szemben önmagát, amikor igazgatóvá kinevezték?

Most vissza kellene képelnünk magunkat a nyolcvanas évek időszakára, amit nehéz elképzelni, mert abban az időben voltak olajos padlójú tantermek, cserépkályhával és olajkályhával fűtöttünk. A minimális tárgyi felszerelés állt rendelkezésre, és hogy mégis magas színvonalú oktatás folyt, az azoknak a nagy tudású pedagógusoknak köszönhető, akik ott tevékenykedtek az iskolában. Amikor visszakerültem, a tanári állományban a könyvvitel tanárok két évente változtak. Akkor már a gazdasági élet területén, ilyen szakmai képesítéssel, a többszörösét lehetett keresni a pedagógusi fizetésnek. Erről a pótlásról kellett gondoskodni. Néhányan azért tartósan maradtak, Matyók Lászlóné, Czifra Zoltánné, és jómagam, akik keményen részt vettünk a könyvvitel, statisztika tervezés tanításában. De azért hozzá kell tennem, azt, hogy amikor én visszakerültem, akkor a pedagógusok nagy része már az idősebb generációhoz tartozott.

Igazgatói munkám során a tantestületben szinte egy teljes személycserét kellett végrehajtanom. Bizonyára emlékeznek a kollégák, hogy a rendszerváltás tájkán az orosz nyelv tanítását is megszüntették. Gondoskodni kellett a nyelvszakos tanárok pótlásáról. Ez sem volt könnyű feladat. Bevezetésre került az informatika tantárgy is.

Nagyon nehéz volt megfelelő képesítésű és pedagógus vénával megáldott embereket találni. Hála Istennek azt tudom mondani, hogy sikerült nyelvtanárokkal, informatikusokkal feltölteni a tantestületet. Az iskola tárgyi felszereléseiben is lényeges változások történtek. A teljes iskolabútorzatot ki tudtuk cserélni, otthonossá tettük a tantermeket. Megteremtettük az informatikai-, tanirodai-, gépírás- és nyelvoktatás korszerű tárgyi feltételeit.

Ön mit gondol a közgazdasági profilú középiskolai képzésről?

Azt tudom mondani, hogy a Nemzeti Alaptanterv és az OKJ-s képzési bevezetésével megszűnt az a fajta szakmai képzés, ami a tanulóknak alapos szakmai tudást adott, és a gyakorlati munkában való elhelyezkedésüket segítette. Az egy-két éves szakmai oktatást kevésnek tartom arra, hogy a gyerekek megfelelő elméleti tudást szerezzenek. Nem helyeslem azt sem, hogy nincs meg az érési folyamat, nincs meg a szakmai ismeretek egymásra épülése.

Ön akkoriban milyen tantárgyakat oktatott?

Mindent oktattam, ami a szakmámhoz tartozott, ugyanis az volt az alapelvem, hogy ahhoz, hogy tudjam, a kollégák mit és hogyan csinálnak, ahhoz nekem is ismerni kellett a tananyagot. Ugyanis más az, hogy ismerünk valamit az ismeretek szintjén, és más az, hogy azt tanítjuk, és kidolgozzuk az óraterveken keresztül az óraszám bontást, a feleltetést, dolgozatírást. A lehetőségekhez képest, igyekeztem mindent tanítani, ami egyrészt ebbe a szakmacsoportba tartozik, másrészt pedig igyekeztem a 4 év alatt megfordulni minden osztályban. Szinte minden évben érettségiztettem könyvvitelből, statisztikából, kiegészítő tagozaton, esti tagozaton tanítottam, tehát kivettem a részem a mindennapok munkájából.

Önnek melyek a legkedvesebb élményei a tanári illetve igazgatói pályájáról?

A tanári pálya élményei a tanulókhöz, osztályközösségekhez kapcsolódnak. Voltak csoportok, ahol statisztikából az érettségi eredmények fele ötös volt, a másik fele négyes. A tanulóink nagy része abban az időben egyetemen, főiskolán szakirányban tudta folytatni tanulmányait. Az, hogy megszólítanak a gyerekek vagy a szülők, és elmesélik, hogy milyen pozícióba kerültek; vagy az, hogy milyen lelkesen vettek részt az iskolai programokon; az, hogy a Berzeviczy-napokon milyen irodalmi-zenei paródiák születtek, mind-mind kedves emlékek. Különleges élmény volt az is, amikor az énekkarral először vettünk részt a „Tavaszi Dalosünnep”-en, vagy amikor az OSZTV döntőjébe jutott tanulókkal eredményesen szerepeltünk könyvvitelből, statisztikából, gyorsírásból, és gépírásból. Szóval úgy összességében úgy érzem, hogy igazi kudarcok nem voltak a pályámon. Én tudtam minden apróságnak örülni.

Nagyon kíváncsi volnék, hogy milyen volt akkor az iskola?

Az iskola sokkal zártabb közösség volt, sokkal ambiciózusabbak, tudatosabbak voltak a diákok. Egy maximum 300 fős létszámú iskola volt a régi Közgazdasági Szakközépiskola. Ismertük a gyerekeket név, jellem, tanulmányi eredményeik szerint, problémáikkal és sikereikkel együtt. A tanárok is ismerték egymást. A napi problémákat meg tudtuk beszélni. Lehet, hogy a gyerekek nem voltak annyira nyitottak, de fegyelmezettek voltak,

próbáltak megfelelni, és mi is próbáltuk azokat a helyzeteket megoldani, amelyek akkor is adódtak, csak kisebb számban, mint most. A cél az volt, hogy minden gyerek, aki hozzánk beiratkozott, az érettségi vizsgát sikeresen letegye. Nagyon büszke vagyok arra is, hogy diákjaim közül mindenki sikeres érettségi-képesítő vizsgát tett. Egyszer kaptam egy könyvet egy kiegészítő tanulótlól, annyi volt beleírva: „Köszönet a Tudásért.”

Említette, hogy akkortájt tulajdonképpen le kellett cserélni, meg kellett újítani a tantestületet. Milyenek voltak akkoriban a tanárok?

Olyanok voltak a tanárok, vagy olyanná fejlődtek, mint amilyennek véleményem szerint egy pedagógusnak lennie kell. Nem mondom, hogy mindenki maradéktalanul tudta teljesíteni az elvárásokat, de tisztességgel végezte a munkáját. Úgy érzem, hogy én igényes pedagógus voltam. Alapvető elveim voltak: rend, fegyelem, munka. Lehet, hogy ez szigorúan hangzik, de ehhez kellett minden pedagógusnak és diáknak alkalmazkodni. Törekedtünk arra, hogy szakmailag mindenki maximálisan felkészült legyen. Mindemellett közösségi életet éltünk. Én ezt nagyon hiányolom manapság. Mi a tantestületben kirándultunk, színházba jártunk, névnapokat, továbbképzéseket tartottunk. A két szakmai munkaközösség állandóan azon volt, hogy munkájában az érettségi követelményekhez, és a gazdasági élet elvárásaihoz mindig igazodjon. Igyekeztem kimenet-szabályozású iskolát teremteni.

Nagyon kíváncsi volnék, hogy akkoriban diákok hozzáállása milyen volt? Mennyiben volt más, mint esetleg ma?

A mait nem tudom. Azt tudom, hogy a diáknak akkoriban a tanulás kötelessége volt. Amelyik nem volt kötelességtudó, azt igyekeztünk rászorítani. Sokat foglalkoztunk a tehetséges gyerekekkel, de korrepetálásokat is tartottunk a gyengébbeknek. A folyamatos, rendszeres munka, számonkérés, meghozta gyümölcsét. Aki úgy érezte, hogy nem ez a megfelelő szakma számára, az az első két évben el is ment. Sok szülő szerette az iskola munkáját, szakmai légkörét, és a gyerekeket is ide írátták. Mi, úgy gondolom, szerettük a gyerekeket.

Tartja-e a kapcsolatot a régi kollégáival?

Természetesen, tartjuk. Nem napi kapcsolatot, de találkozunk, beszélgetünk. A jelenlegi iskolaigazgató úr rendszeresen meghív a legfontosabb rendezvényekre, összejövetelekre, kirándulásokra. Nagy szeretettel gondolok közgázós, kereskedelmis kollégáimra.

Az osztálytalálkozókról révén tartja-e a diákokkal a kapcsolatot?

Az osztálytalálkozók nagyon érdekesek. Nekem egyetlen osztályom volt pályakezdő koromban, velük természetesen ötévenként találkozunk. Van néhány régi osztály, ahol a még élő szaktanárokat is meghívják a találkozókra. Mindenhol találkozunk tanítványokkal. Kis unokám szokta is mindig mondani, mivel együtt nyaralunk: „Mama, Te ma még nem találkoztál senki ismerőssel?” Az ország minden részén vannak tanítványaim.

Nagyon érdekelne, mit tart fontosnak az életben?

Az egész élet arról szól, hogy becsülettel, tisztességgel helyt kell állni. Mikor mi adatik. Gyerekként a tanulás a legfontosabb, tanárként a munka, szülőként a gyerekek nevelése, nagymamaként az unokák nevelése, gyerekeim segítése, feleségként a férj támogatása. Az alapvető erkölcsi, emberi értékeket meg kell tartani, s ezeket tovább kell adni.

Irén néni, mire hívná fel a diákok figyelmét?

Csak annyit szeretnék mondani, hogy mindenki, aki a jövőét tartja szem előtt kitartóan dolgozzon, tanuljon céljai eléréséért. Tanulja meg tisztelni, elfogadni a másikat, örüljön a sikereknek és okuljon a kudarcból.

Elhoztam egy nagyon aranyos kis oklevelet, amelyben örökös taggá választottak a Komárom-Esztergom megyei Középiskolai Igazgatók Közösségébe, amikor nyugdíjba mentem.

Egy idézetet fontosnak tartok, amely humoros formában összefoglalja az igazgatói tevékenység lényegét: „Eme nemes személy a fenti kitüntetésre azzal vált érdemessé, hogy sok éven keresztül viselte, tűrte fenntartója szorongatását. Kiállta a képviselők döntéseinek megpróbáltatását, hallgatta kollégái, beosztottjai minden panaszát, nyűgét, intrikáját. Kiállta a NAT próbát, a pedagógiai programok variációit, az oktatási törvény változásait, a leköszönő és helyükbe lépő új eszméket hirdető oktatási miniszterek elképzeléseit, s mindezekbe nem pusztult bele. Megélt OKJ-t, OPI-t, GAMESZ-t, OKSZI-t, OKÉV-et, és ki tudja még mennyi fránya intézményt. Nyakig ásta magát a gazdaságba, s lett menedzser, tanár, munkajogász, pályázati felelős, rendfenntartó, lelki szemetesláda, és szigorú vezető, ki mindenhol hittel és teljes szívvel képviselte iskoláját”.

Az igazgatói munka és a tanári pálya nekem tényleg nagy gyönyörűség volt.

Köszönjük szépen a riportot!

A riportot készítette:

Juhász Fanni 12. E osztályos tanuló
Császár Renáta tanár
Péter Vilmos tanár

Riport Prohászka Marcell tanár úrral

Marci bácsi, nyilván nagyon sokat tudna mesélni nekünk iskolánk azon korszakáról, amikor még Ön is nálunk tanított. Milyen volt ez az időszak egy tanár szemével?

Elég régen volt az, és fel kell az embernek eleveníteni az emlékeit... De könnyű évszámokhoz kötni a tanári pályámat és az esztergomi működésemet. 1949-ben kerültem Esztergomba, rögtön a diplomám megszerzése után. Igaz, hogy elég körülményesen, mert szeptemberben a tanítás megkezdődött, és nekem még nem volt kezemben a kinevezés. A Vallás és Közoktatásügyi Minisztériumban dőlt el akkor a végzett pedagógusok irányítása, nem úgy, mint manapság. Bementem a minisztériumba a hónap közepén, és akkor azt mondták, van lehetőségem Győr, Komárom és Esztergom között. Engem Esztergom fogott meg a legjobban. Korábban már jártam ott kirándulások keretében, nagyon szép kis város volt. Rögtön oda pályáztam. Felvidéki menekült lévén az északi határ közelében szerettem volna elhelyezkedni, hogy a Csehszlovákiában maradt szüleimmel könnyebben tarthassam a kapcsolatot.

Bár szeptember vége felé jártunk, és még mindig csak rostokoltam Budapesten, és fogalmam sem volt, hogy intézkedtek-e vagy sem. Bemenve a minisztériumba a kezembe nyomták a papírt, szeptember 19-én. Másnap már Esztergomba utaztam, és az igazgató úrnál jelentkeztem. Nagy nehezen találtam meg az iskolát, mert akkoriban az iskola neve Közgazdasági Gimnázium volt, és aki hallotta, hogy gimnázium, más gimnáziumba irányított. Végül azért rátaláltam a Deák Ferenc utca 2. szám alatti épületre. Jelentkeztem az igazgatói irodában, ahol nagy örömmel fogadtak, és Halász Margit valamint Vargha Piroska tanárnők jelenlétében letettem az esküt. Az igazgató Csapó Kálmán volt, nagyon barátságosan fogadott, kezembe csapott, és azt mondta: „Jókor jöttél, mindjárt hasznodat is veszem!” Az igazgató úr nem sokat teketóriázott, jelentkezésem után az elő becsöngetésnél már be is vitt az osztályba, és azzal kezdte, hogy: „Bemutatom Prohászka Marcell kartársat, aki a könyvvitelt és a matematikát fogja tanítani, és osztályfőnökök lesz.” Én csodálkoztam, hogy ez ilyen gyorsan és váratlanul megy... Bemutakoztam nekik, és meglepődve tapasztalták, hogy egy hadviselt, fogságból hazatért személyiség lesz az osztályfőnökük.

Aztán kiderült utólagosan, hogy annak a csupa fiú osztálynak párhuzamosan volt egy leányosztálya, de nem volt koedukáció, csak a felsőbb osztályokban. Mint a fiúknál az természetes, elég rakoncátlanok voltak, és az osztályfőnöknőjük nem bírta velük. Éppen ezért le akarták váltani, de nem volt kire, ezért kapóra jöttem, és mindjárt át is adták az osztályfőnökséget, ami nekem nagyon tetszett. Az előzetes tájékoztatás alapján rövidesen magam is tapasztaltam, hogy ráfér az osztályra egy határozott férfiember. Az alig tíz éves korkülönbség ellenére az új osztályfőnökünk atyáskodó szeretettel vezette osztályát az érettségükig.

Ön Esztergomban született?

Nem, én Felvidékről származom, Érsekújvárról. Ez a származás akkoriban elég problematikus volt, mert a háború éppen hogy befejeződött. Én megkezdtem az egyetemet, és közben be kellett, hogy vonuljak. Katonai szolgálatra is felhívtak, frontszolgálaton is voltam, azután hadifogságba is kerültem Németországban. A fogságból visszatérve a határok már visszaálltak az első bécsi döntés alapján, és a jó magyarokat, akik örvendeztek, hogy felszabadultak annak idején a bécsi döntés alapján, azokat nem szívesen vették, áruló magyaroknak minősítették. Nyugtóm nem volt otthon, még a rendőrség részéről bizonyos üldözés, keresgélés is volt. Legjobbnak láttam, hogy folytatom a tanulmányaimat Pesten, amit 1949-ben végeztem el. Tehát a felvidéki származásom annyiban érdekes, hogy menekült diákként tengtem-lengtem Budapesten. Haza a szülőkhöz csak zöld határokon keresztül, csónakokkal az Ipolyon juthattam.

Egy nagyon komikus eset is történt. 7 napig vártuk, hogy az Ipoly vízszintje lejjebb szálljon, mert nem lehetett lehúzott cipőkkel átsétálni. Derékig ért éppen akkor a víz. Kellett egy embert keresni, akinek volt halásznadrágja, ami derékig ért. A hátára felvett, és úgy vitt be minket, ám megbotlott, elesett és bedőltünk télikabátostul az Ipoly vizébe. Ilyen apróságok előfordultak, ennek nem volt azonban vége, mert odaát elkaptak, és akkor 2-3 napig kérdezősködtek, hogy milyen céllal és hova készülünk. A menekültség bizonyos mértékben hasznos is volt, az egyetemen ezt figyelembe vették, és menzai segílyeket, tandíjmentességet biztosítottak számunkra.

Ez a menekült státuszom megváltozott, mert időközben a családnak megkapta a kitelepítési értesítést Érsekújvárról, az egész Felvidéken lakosságcsere-egyezmény címen a magyarországi szlovákokat áttelepítették Szlovákiába, minket pedig kitelepítettek. Én sosem mondom ezt lakosságcsere-nek, hanem kimondott kitelepítésnek. Sok családot Csehországba is „deportáltak”. Aztán amikor kitelepítetté váltam, akkor még könnyebb lett a helyzetem, mert akkor már bizonyos jogok is megillettek. A magyar állampolgárságot megkaptam, és ennek alapján tanulmányaimat még jobban megkönnyebbítették. Főleg az elhelyezkedésemre volt ez nagy kihatással, mert semmi gond és akadály nem volt, hogy én, mint magyar állampolgár elhelyezkedhessek. Ez történt 1949-ben, az egyetem elvégzése után Esztergomban.

Ön hány éven keresztül tanított az iskolánkban?

Nagyon rövid ideig, 1949-ben rám bízta ezt a fiúosztályt, akiket leérettségiztettem, 1953-ban Esztergomban be is fejeztem a működésemet. Tudniillik menetközben megnősültem, és útban is volt már az első gyermekünk. Lakásunk azonban nem volt, albérletben laktunk ketten egy kis szobácskában. Kritikus dolog volt, hogy hol is élhetnénk. Komáromban adódott lehetőség, ide átjöttem, ami nagyon könnyű volt, hiszen a bátyám már itt tanított, itt volt ő is pedagógus, a Közgazdasági Technikumban. További életem, egészen a mai napig is itt folyik.

Milyen volt akkoriban a tantestület a rövid 4 év alatt?

A tantestületbe hamarosan sikerült beilleszkednem. Meglepett az a barátságos fogadtatás, ahogyan az igazgató örült, hogy kapott egy nevelőt, akire ugyancsak nagy szükség volt, mert óraadókkal tudta csak megoldani a matematika oktatását. Sárgai József volt az elődöm, és a 4 osztályt egybe átadták nekem. Borzasztó nagy teher volt az ugye, hogy egy kezdő pedagógusnak rögtön a négy osztályon keresztülvenni a

matematikát. Sőt, az érettségire is felkészülni... Ez is megoldódott, problémám nem volt. Biztosítottak nekem ott albérletet rögtön egy ismeretségen keresztül. Úgyhogy már az első nap megvolt, hol hajthatom le a fejem, és ez nagy dolog volt, mert Esztergomban abban az időben elég nehezen lehetett biztonságos szálláshoz jutni.

Szakos nevelők közül a legjelentősebb személy Czellér Erzsébet, később Miskolci Tivadar... Ő a könyvvitel nagy szakembere volt. Aztán másik jelentős személy Vörös Marianna, aki kezdetektől fogva, hogy létrehozták az iskolát ott volt. Volt még a Halász Margit, aki egy koncentrációs táborból visszatért személyiség volt. Nagyon kedves személy volt, látszott, hogy a pártfogásába vette a magányos embert, akinek problémái lehettek. Ő a humán tárgyakat oktatta. Segített sok mindenben. Különórákat biztosított, hogy legyen egy kis plusz keresetem.

A fizetésem akkoriban 437 forint volt. Nem lehet elképzelni, hogy ez mennyit ért annak idején. Nem túl sokat. Annyira nem sokat, hogy már kellett, hogy változtassanak. Januártól 530 forintra fölemelték. Csekély emelés, de ez akkoriban jelentős volt.

Megemlíteném még az eskütételeket is. Ezzel mindig szoktam dicsekedni, hogy az életemben hány esküt tettem. Esküdtem Horthyra, Széllásra, esküdtem a Magyar Köztársaságra aztán pár hónappal később a Magyar Népköztársaságra. 4 esküvel a hátam mögött... Ez azért olyan muris dolog volt, és az ember csak úgy elcsodálkozott rajta, hogy miért kell az esküt tenni, hogyha ugyanaz a szöveg... Csak hát a politikai változásoknak megfelelően hol ilyen, hol olyan formátumra kellett esküdni.

Kiemelkedő személyiség volt még Magyar József, és Geletei Ervin. A tantestület tovább gyarapodott a következő években Pósz Jánossal, Palotai Margittal Kardos Évával, és Szanyi István szaktanárokkal. A négyéves működésem alatt baráti, jó viszony jellemezte az egész tantestület munkáját.

Az 1949/50-es tanév végén komoly feladat várt az iskolára. Az egyházi iskolák államosítása révén átköltözhattünk az apácák kiürített épületébe. Nyári szabadságomat költözködéssel töltöttem el. Haza nem mehettem, új hazámban még nem voltak ismerőseim. A régi iskola kiürítése, az új berendezése komoly munkával járt (könyvtár, kémiai szertár gondos becsomagolása, ki-, illetve az új helyen behordása és általában a berendezkedés). Szeptemberre minden elkészült, tágasabb, kultúrált környezetben folytatódhatott a tanítás. Az iskola szellemisége változó volt. Érződött a város „klerikális-reakciós” múltjának a hatása mind a tanárok, mind a tanulók körében. A párttagok nem éltek vissza „előnyös helyzetükkel”, legalábbis rövid ottlétem alatt ilyet nem tapasztaltam.

Sokat adott az iskola az egészségnevelés kultúrált alkalmazására. Mozgósították az egész iskolát egy-egy közös kirándulásra. Emlékezetes marad a dobogókői gyalogtúra, valamint a budai barlangok bebarangolása. Felelősségteljes dolog volt ilyen tömeges sereg egybetartása, ellenőrzése, programszerű levezetése. Az iskola minden diákja beszerveződött az MHK-mozgalomba (Munkára-Harcra Kész), amelyek kötelező próbáit közösen bonyolítottuk le. A versenyek, a vetélkedések szellemisége meghaladja a mai „bulik” szellemiségét.

Milyen volt az oktatói szellem?

Nagyon barátságos, nagyon konstruktív. Egymást segítettük. Később egy évvel jött egy újabb kezdő fiatalember Pószh János. Vele nagyon jó barátságba is kerültem. Mint fiatalok azért tudtuk élvezni az életet. Magányos fiatalemberek voltunk, akik mindig szívesen vették, ha jóllakhatnak. Nagyon jó lecsót tudtam készíteni, és hát lecsókészítéssel foglalatostkodtunk és múlattuk az időt. Persze nem csak lecsóval, hanem mellé egyéb mással is, ami finomította és javította az ételek ízét is.

Esztergomi tanítása alatt voltak kedvenc diákjai?

Olyan nincs, hogy ne lenne az embernek kedvenc diákja, az mindig akad természetesen. Én leginkább olyanokkal próbáltam szorosabb kapcsolatot tartani, akiknek volt valami nehézségük. Akár tantárgyi nehézség, akár pedig az életében. Tantárgyi szempontból könnyű volt, mert hamar kiderült, hogy az illető ötös szinten, esetleg csak hármas szinten teljesít. Volt olyan idő, hogy bevezették a hetes osztályzatot. Igen liberális dolog volt ez..., mert hogy az ember kit hova soroljon be. Nem is működött a rendszer, csak egy évig volt érvényben. Lehetetlen dolog volt, mert a hetest megadni nem is lehetett, mert az embernek valami csúcsmínőségűt kellett produkálni. Az egyest meg azért nem lehetett adni, mert a kettes hármas akkor ki legyen? Szóval ilyen nehézségei voltak az embernek.

Tanítványok között akadt minden osztályban mindig egy-egy, aki úgy tudta vinni a prímét. Akiben az ember megbízhatott, hogy a leckeellenőrzést becsületesen, szigorúan végzi. Osztályfőnökként pedig az volt a kedvenc, akiből kijött az, hogy úgy össze tudja tartani a közösséget. Történetesen éppen a Hagelmayer István volt a legjobb tanuló, és nem csak ebben az osztályban, hanem abban az időszakban a legtehetségesebb diák matematikából ő volt. Könyvvitelből én nem tudom megítélni, mert hamar elvették tőlem a könyvvitel tanítását, tudniillik a matematikára nagyobb szükség volt, és akkor befogtak ennek a tantárgynak az oktatására. Voltak még, név szerint már nem is tudom, de nincs értelme talán elmondani az összesnek a nevét, de a képzeletemben, emlékeimben benne vannak.

Az osztályban, amikor bemutattak, hogy osztályfőnökük leszek, két tanuló is felszisszent a Prohászka név hallatán. Kiderült, hogy ők is ezt a vezetéknevet viselik. Én nekem ez szintén szimpatikus dolog volt, hogy nem vagyok egyedül. Hozzá voltam szokva, hogy Érsekújvárott rengeteg Prohászka család élt. Sőt, a párhuzamos osztályba is járt két Prohászka vezetéknevű diák. Úgyhogy meglepődtem, hogy itt is vannak Prohászka. Kadarkai Árpád nevét kell még megemlítenem, nagyon eleven és rátermett gyerek volt.

Mint említette, Ön osztályfőnöke volt Hagelmayer Istvánnak. Mit tudna még elmesélni róla?

Vidám fickó volt. Olyan életrevaló ember. Azt tudom, hogy neki sem voltak a családi körülményei a leghelyesebbek, mert azt hiszem özvegy édesanyja nevelte. Kirótt a többiek közül magatartásával, a társai összefogásával, az elevenességével, irodalmi érdeklődésével. Még verseket is írt lányoknak, amiket az óra alatt vagy odahaza költött. Hogy mennyire keletje volt ennek az ifjoncnak, bizonyítja, hogy a szomszéd osztályból a lányok közül elég sok rajongója akadt, és ő se vetette meg éppenséggel a lányok társaságát. De nem volt jellemző, hogy durva, vagy elítélendő a viselkedése. Azt tudom, hogy nagyon sportos ember is volt. A focicsapatban is játszott, azt hiszem a Dorogi

Football Egyesületnek is a tagja volt, és szerepeltek is a különböző bajnokságokban. El is dicsekedtek mindig az eredményeikről.

Marci bácsi szeretett osztályfőnök lenni?

Igen, el kell mondom, hogy szerettem. Én szívesen foglalkoztam a tanítványaimmal. Nem csak órák keretében, hanem azokon túl is. Nagyon sok kapcsolatom volt. Séta közben társalogtunk, szakkört vezettem, aztán felkészítettem őket különböző rendezvényekre, karácsonyi ünnepekre. Ez mind a barátságokat és a közeli kapcsolatokat eredményezte az ember számára.

Önök legjobb tudomásunk szerint rendszeresen tartanak osztálytalálkozókat. Milyenek voltak ezek a találkozók?

Érdekes módon a kapcsolatom a volt osztállyal elég nehézkesen indult meg. Mindig, amikor meghírdették a találkozók időpontját, június végére esett, amikor is nekem, mint tanárnak - később igazgatónak - rengeteg dolgom akadt. Vizsgákat kellett előkészíteni, lebonyolítani, az érettségi elnöki megbízásokra kellett elutaznom, azoknak az anyagát felülvizsgálni. Szóval pont olyan zsúfolt időszakban voltak ezek az időpontok, hogy a 25 éves találkozózn tudtam először részt venni. Igaz, aztán kiderült, hogy ők se jöttek olyan sűrűn össze, de a 25 éves találkozó után, amikor úgy egymásra leptük újból, akkor úgy rögződött bennünk, hogy a találkozókat onnantól nem hagyhatjuk ki. Idén, ebben az esztendőben, 2011-ben az 58. érettségi találkozókat tartottuk meg.

Most már minden évben, korábban csak 5 évente találkoztunk. Ők ragaszkodtak ahhoz, hogy szaporodjon a találkozásaink száma. Nagyon jól elbeszélgetünk. Egy a bánatom, hogy a tanítványok közül (a 30-ból) már csak 10-12-en tudnak összejönni. Valakinek a lábát vágta le, azért nem tud jönni, Kadarkai Árpád Amerikában egyetemi tanár lett.

Általában mindig csak a fiúk jönnek össze, a volt párhuzamos leányosztály egyszer felkért, s jelen voltam a találkozójukon, többször nem. Egészen más hangulat és fogadtatás volt ott. A csevegésben igazából kívül maradtam. Az egymás közötti sutyorgások nem annyira irányultak felém, hanem inkább csak egymás között társalogtak. A fiúkkal szerettek volna a lányok közösen találkozni. „Egy osztály voltunk.” - mondják a lányok. Valóban itt is tanítottam, meg ott is... A fiúk azonban nem voltak hajlandók a leányokkal közös találkozót tartani, pedig ők még bőven meg is vannak. Több, mint 20 fős a létszám. Mi, fiúk megvagyunk így magunk között, változatlanul jól. Az igazgató úr, Meszes Balázs az egyik ilyen találkozózn jelen volt, a 4 évvel ezelőttn, egy borpincében. Úgy érzem, maradandót hagyunk benne.

Mi az Ön célja az életben?

Most már az, hogy a mindennapjaimat jól, egészségben éljem. Apám nem volt pedagógus, mégis pedagógusként élte az életét, tudniillik ő banktisztviselő volt. A győri kereskedelmiben érettségizett. Még azt is elmesélte, hogy postakocsival ment Érsekújvárról Győrbe, hogy leérettségizzen.

Nagyon ambiciózus ember volt, aki a bankfőkönyvelőségig jutott el, de a háborúban megsebesült, és hadirokkanttá nyilvánították. A banki szolgálatot már nem tudta ellátni, de mint szakembert meghívták helyben egy női kereskedelmi szakiskola óraadójának. Ott tanított könyvvitelt, kereskedelmi levelezést és gazdasági ismereteket. Ezt csinálta ő több, mint 25 éven keresztül.

Büszke vagyok rá, hogy követhettem a példáját, és hát akkor szerettem meg a pedagógusi pályát. Láttam a készülődését... Meg azt a nyugalmat, hogy nem is olyan borzasztó teher az, hogy valaki pedagógus. Aztán az én életem nem alakult ilyen ideálisan. Nekem azért meg kellett küzdeni azért, hogy az ember abból a csekély pedagógusi fizetésből megéljen, családot fönntartson.

Nekünk előről kellett mindent kezdenünk. Nem volt egy bútordarabunk, egy ruhadarabunk se... Épp annyi volt, amit az ember éppen aznap magán viselt. Ez azt jelentette, hogy én szívesen tanítottam. Nem is akartam változtatni, pedig lett volna módom. Például Esztergomban hívtak a Szerszámgépipari Technikumba, mert ott sokkal több fizetésem lehetett volna. Nem vállaltam. Pesten, még mielőtt pedagógusi pályára jelentkeztem, előtte ott volt a nagy lehetőség, hogy könyvelő lehessek, mert akkoriban volt minden vállalat államosítása. Új szellemű könyvelőket kerestek. Ezer meghívásom és lehetőségem lett volna, hogy nagyobb fizetésem legyen a 430 forintnál, de valahogy engem a pedagógusi pálya vonzott. Nem bántam meg. Csak nem volt könnyű az életem.

Ezt a feleségem tudja a legjobban elmondani. Én reggeltől késő estig iskolában voltam. Miért? Mert letanítottam a kötelezőt, és tekintve a gyorsírás képesítésekre Esztergomban is tanítottam ezt, de Komáromban azonnal 15 órát kaptam a kötelező óraszámom mellett. 24 óra volt akkoriban a kötelező óraszám, még hozzájöttek a tanulószobai, szakköri kötelezettségek... Esti tagozaton tanítottam. Komáromban később levelező tagozat is indult, nem csak dolgozói tagozat. Megkezdtem 8-tól az órákat, és este fél 9-ig tanítottam. Így tudtunk egy olyan színvonalú életet biztosítani magunknak, hogy a családot nyugodtan fenn tudtuk tartani. Persze ez azzal járt, hogy a feleségemtől reggel elbúcsúztam, este találkoztunk és ennyi volt a napi kapcsolatunk.

Ez elég nehéz volt, de én elégedett ember voltam akkor is. Sok munka mellett élveztem a tanítást. Örültem a tanítványaim sikerének. Volt ilyen sok. Akármelyik városban, Tatabányán, Dorogon, stb. az ember csupa ismerőssel találkozik, és ők szívesen emlékeznek rám is, meg az iskolára is.

Mi volt az, ami Önt a nehéz percekben előre hajtotta, motiválta?

Mindig az, hogy az embernek tovább kell lépni a nehézségeken. Nem szabad azokból gondot csinálni, és sokáig kínlódnunk velük. Az életet végül mindig megoldottuk, anyagi vonatkozásban éppúgy, mint családi vonatkozásban. Szerencsére a Jóisten megsegített, hogy nem volt különösebb nehézségünk sem egészségünkben, magam családjában sem, sem az utódaink körében. Ez adott egy biztonságot, egy alapot, hogy az ember úgy élje az életét, hogy tényleg van feladata, aminek eleget kell tenni. Amire én készültem, azt csináltam. Mindig örömmel töltött el, még akkor is, amikor éjjel kettőkor hagytam abba a javítást, mert azért hozzá kell tennem, hogy azért az én szakom egy nagy odafigyelést igénylő szakma. Matematika, könyvvitel, gyorsírás, gépírás... Mindegyik írásbeli tantárgy.

Tehát dolgozatok voltak, nem beszélve arról, hogyha irtattam röpdolgozatot, akkor az pluszmunka, illetve azt azért ellenőrizni is kellett. Úgyhogy én az életemnek a javát dolgozatjavításokkal töltöttem el. Egy dolgozat javítása nagyon sok időbe tellett. Nem szerettem volna hónapok múlva kiadni a dolgozatot, így mindig sietnem kellett velük. Annak nincs semmi értelme, ha a diák pár hónapon belül kapja csak meg az érdemjegyét. Ezt is szívesen csináltam, igaz, hogy még néha a család is be volt vonva a javításba, mert például a gyorsírást úgy lehetett kijavítani, hogy az eredetit olvasni kellett, mert olyat közbe nem lehetett, hogy ide is, oda is pillantok. Később aztán egy kicsit mechanikusabb

módon is sikerült ezt kivitelezni, a magnó megjelenésével. Akkor még nem volt az, hogy megállítom, visszapergetem gyorsan. De azért már akkoriban a magnó is nagy segítség volt.

Marci bácsi milyen értékeket tart fontosnak az életben?

A tisztességet és a becsületet elsősorban, és a kötelességtudatot. Ez vezérelt mindig. Ezt úgy alapkőnek tekintetem, hogy ne csapjam be a diákot, azzal hogy eltüntetem a dolgozatát, vagy ki se javítom, és valamit ráírok. Ez a dolog még nagyon jellegzetes volt, amikor érettségi elnökként idegen embereket kellett, hogy bíráljak, tanárokat meg diákokat is. Itt volt mindig az emberben egy olyan probléma, hogy a tisztességet és a becsületet meg kéne őrizni.

Mindenkor sikerült, bár néha az ember behunyta a szemét, hogy se a tanárnak, se a diáknak ne ártson, mert a humanizmusnak is érvényesülnie kellett. Azért mindenkor hozzátettem, megmondtam, ha nem is jegyzőkönyvileg, de arra irányult a beszélgetés, hogy mire kellett volna figyelni; mert bizony azért akadtak problémák, amiket jobb, ha az ember megold, mint hogyha csak szemet hunyna fölötte, mert akkor a problémáját nem tudja kiküszöbölni.

Marci bácsinak mit jelentett a tanári lét?

Az életemet. Valahogy nem is tudom elkülöníteni a kettőt egymástól. Erre a pályára készültem, ezt sikerült megvalósítanom, voltak eredmények. Az elismerés jól esett. A pedagógusi pályát hivatásból választottam, pedagógiai munkámat mindvégig politikai elkötelezettség nélkül végeztem. Így nyertem el az Oktatásügy Kiváló Dolgozója, majd később a Kiváló Pedagógus díjat. Nyugdíjas koromban a város megtisztelt a Pro Urbe Komárom kitüntetéssel, utódiskolám pedig első ízben ítélte oda az oktatási intézmény pedagógiai közössége által alapított Kultsár István-díjat. Korom előrehaladtával arany, illetve gyémántdiplomás tanárrá „léptettek elő”.

Az érsekújvári gimnáziumban rengeteg példaképem akadt. Valahogy éreztem, hogy a tanári lét nekem való. Az ember nem hiába dolgozott, észrevették, hogy a munkám nem eredménytelen. Nagyon sok pozitív visszajelzést is kapok. Ez megnyugtatta az embert, új erőt adott, és ösztönzött a továbbiakban, hogy ne legyek pályaelhagyó, mint, ahogy az manapság a pedagógusok között jellemző. Engem ilyesmi sose vonzott, és nem is csábított.

Egy ilyen rendkívül sok tapasztalattal rendelkező ember, mint Ön, mit üzenne a mai diákoknak, iskolánk pedagógusainak?

Befejezésül egy intelmet szeretnék az iskola jelenlegi tanulói, illetve nevelői, tanárai számára közvetíteni:

Kedves lányok, fiúk - az iskola jelenlegi diákjai! Becsüljétek meg az iskolátok által nyújtott adottságokat! Fordítsátok a magatok hasznára és javára a megszerzett tudást, ismeretanyagot - ez nem csak egyéni érdek, ez nemzeti érdek. Így ősz fejjel arra kérlek benneteket, hogy legyetek lelkes harcosai és munkásai a nemzetnek, mert a boldogabb magyar jövőendő a ti kezetekbe van letéve.

Kedves Kartársak! Egy nemzedéknek, mely kezetek közt formálódik, szilárd hitre és megingathatatlan világnézetre szüksége van. És ez nem csak az iskolától, hanem közvetlenül tőletek is függ. Legyen tehát ez a jubiláló intézet is a szilárd és magabiztos jellem kinevelésének helye, ahol minden tanuló a tudásbéli ismeretek mellett olyan világnézetet kap, hogy kilépve az életbe, az iskolában kiformált jellem és szellem segítségével a nemzetnek hasznos és értékes tagjává válhasson - és váljék is!

Zárszóként...

Visszagondolva az Esztergomban töltött négy évemre, csak köszönettel tartozom ennek az iskolának. Elsősorban munkát adott egy otthonából elűzött, „hontalan” pályakezdőnek, aki kellő irányítással és nagyfokú leterheltséggel hozzászokott a pedagógusi élet nehézségeihez. Megedződve folytathattam a továbbiakban ezt a nemes munkát, amit az ifjak nevelésével az új hazámért és nemzetemért tehettem és tettem.

Még valamit köszönhetek az esztergomi működésemmnek. Itt és ebben az iskolában ismerkedtem meg a jelenlegi párommal, akivel idén fogjuk megünnepelni gyémántlakodalmunk keretében 60. házassági évfordulónkat.

Nagyon örülök, hogy megkerestek egy olyan iskolából, ahol én nem sok nyomot hagytam. A tanítványaim még most is emlékeznek rám, maga az iskola is előkotort a múltó homályból. Örülök, hogy mint élő ember, élő emlékezete lehetek az iskolának.

A riportot készítette:

Juhász Fanni 12. E osztályos tanuló
Harcz Gyöngyi tanár

ISKOLÁNK TANÁRAI ÉS ALAKLAMAZOTTAI

A Balassa Bálint Gazdasági Szakközépiskola és Szakiskola tanárai és alkalmazottai a 2011-2012. tanévben

Meszes Balázs igazgató	kémia
Kerekesné Szepesi Márta igazgatóhelyettes	elméleti gazdaságtan
Szalay Istvánné ny. igazgatóhelyettes	statisztika, kereskedelmi ismeretek
Kondrád Gábor igazgatóhelyettes	társadalomismeret, földrajz történelem
Molnár Kálmánné gyakorlati oktatásvezető	gazdálkodás, marketing vendéglátás- turizmus-szállodai ismeretek
Bársonyiné Molnár Erika	matematika, fizika informatika
Bencze László	étkezésítés
Bihariné Zsebők Erika	információkezelés, kommunikáció, prezentáció gépírás, ügyviteli ismeretek
Borbély László	matematika fizika
Császár Renáta munkaközösségvezető	angol nyelv magyar nyelv és irodalom
Dánielné Pintér Mária	pénzügy, jogi ismeretek, pénz- és tőkepiacok vállalkozások pénzügyei, banktan
dr. Dávid Patrik	magyar nyelv és irodalom társadalomismeret
Engelbrecht László	angol nyelv német nyelv
Erősné Pócs Veronika	vállalkozási ismeretek, marketing, kereskedelmi ismeret áruforgalmi ismeretek, kereskedelmi gazdálkodás
Erősné Vörös Viktória	magyar nyelv és irodalom történelem, helytörténet
Földes Katalin	magyar nyelv és irodalom
Gaál Gábor	alapozó tankönyvai gyakorlat, ételkészítés felszolgálás
Gacsainé Neuschl Mária	áruismeret, árukezelés, logisztika kémia
Galyasi Gézőné	magyar nyelv és irodalom

Gárdai Nóra	marketing, üzletvezetés, vendéglátó gazdálkodási ismeretek vendéglátás-turizmus-szállodai ismeretek
Gáspárné Szeberényi Judit	történelem, helytörténet, társadalomismeret német nyelv
Harcz Gyöngyi	magyar nyelv és irodalom német nyelv
Hunyadi Balázs	földrajz
Jámbor Szilvia	angol
Juhászné Bogár Mária	fizika matematika
Kádárné Kerekes Gizella	matematika rajz és vizuális kultúra
Klinger Attila	matematika történelem
Kolosy Judit	angol nyelv
Kovács Árpád	angol nyelv külkereskedelem, marketing
Kurucz László	informatika matematika, fizika
Kustár Györgyi	német nyelv
Lénártné Fekete Tímea	biológia angol nyelv
Lugosiné Sóron Éva	német
Marczaliné Márkus Gabriella	angol nyelv
Marosi Gabriella	német nyelv történelem, társadalomismeret
Mármarosi János	testnevelés
Mekler Sándor	kémia, kommunikáció és viselkedéskultúra vendéglátás ált ismeretei, gazdasági környezet
Molnár Péter	testnevelés
Molnárné Poubszky Krisztina	német nyelv
Motesiczkiné Szabó Erika munkaközösségvezető	matematika, fizika, informatika szakmai számítások, számítástechnika

Némethné Pathó Márta	magyar nyelv és irodalom
Orosz Iván	matematika fizika
Pálmai Judit	gazdálkodási ismeretek marketing, kommunikáció
Pappné Gömöri Marianna munkaközösségvezető	elméleti gazdaságtan gazdasági környezetünk
Péter Vilmos	informatika
Rosta Ferencné	történelem, helytörténet magyar nyelv és irodalom
Sasvári Klára	angol nyelv információkezelés és viselkedéskultúra, gépírás
Sölétormos Ottó	informatika számítástechnika
Szekeres Istvánné	információ kezelés és viselkedéskultúra üzleti alapozó ismeret
Széher Korinna	gazdálkodási ismeretek, áruismeret levelezés, pénzforgalom
Trexler Krisztina	kommunikáció, munkaerőpiac, adminisztráció német nyelv
Váné Zsuzsa	élelmiszerismeret biológia
Varga Márkné	kereskedelem általános ismeretei, pénzforgalom, áruismeret kommunikáció és viselkedéskultúra, gazdasági környezetünk
Várvölgyi Attila	étkészítés
Zámbó Tibor	testnevelés
Czifra Zoltánné	üzleti gazdaságtan statisztika
Schmidtné Ivánkó Veronika	számvitel, vezetői számvitel elemzés ellenőrzés, gépi könyvelés
Ser Ervin	informatika, gazdasági informatika banki informatika, kereskedelmi informatika
Horváth Lászlóné ny. gyakorlati oktatásvezető	áruforgalmi tevékenység
dr. Nemes Tamásné	magyar nyelv és irodalom ének
Novák Ilona	gazdálkodási ismeretek, vállalatgazdaságtan pénzügyi számvitel, számvitel, menedzsment

Gróf Orsolya	német nyelv
Bérces Edit	magyar nyelv és irodalom könyvtár
Kovács Imréné	cukrászati ismeretek cukrászdai ismeretek
Solti Tamás Attiláné	cukrászati ismeretek cukrász gyakorlat
Pintér József	vendéglátás általános ismeretei gasztronómiai alapismeretek és viselkedéskultúra
Aknai Péter	gasztronómiai alapismeretek és viselkedéskultúra
Balogh Gyula	felszolgálás értékesítési ismeretek, értékesítési gyakorlat
Bánhidya László	rajz-művészettörténet
Szentkirályi Károly	matematika
Simon Tibor	magyar nyelv és irodalom
Varga Péter	történelem
Chalupa Józsefné	gasztronómiai alapgyakorlatok ételkészítés
Gurin Lajos	pincér ismeretek
Krupánszkiné Molnár Ida	információkezelés és viselkedéskultúra gépírás
Csontos Katalin	elméleti gazdaságtan, marketing, gazdasági ismeretek
Zámbó-Galyasi Judit	német nyelv
Szendrei Csilla	statisztika, számvitel, üzleti gazdaságtan
Ágostonné Dóka Zsófia	testnevelés

Az iskola működését segítő alkalmazottak:

Kedves József	műszaki vezető
Varga Ferencné	gazdasági ügyintéző
Lengyel Istvánné	gazdasági ügyintéző
Krátki Dóra	iskolaitkár
Pócsföldi Sándor	hivatalsegéd
Magyarovics Balázs	karbantartó
Fandli János	portás

***A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola tanárai
1911-2005***

1. Agatein Gyula
2. Balogh Erzsébet
3. Balogh Istvánné
4. Bárdos József
5. Bartháné Droppa Éva
6. Bebiák Istvánné Inotai Györgyi
7. Bérces Edit
8. Béres László
9. Besey László
10. Bihariné Zsebők Erika
11. Bitay Zoltán
12. Blaskovits Placid
13. Bodrogai Gyula
14. Bozsó Iván
15. Bozsó Ivánné Répászky Mária
16. Brenner Sándor
17. Czeller Erzsébet
18. Czifra Zoltánné Morvai Melinda
19. Csapó Kálmán
20. Csathó Béla
21. Csekő Irma
22. Csomós István
23. Csonka Gabriella
24. Dévényi Iván
25. Dévényi Ivánné
26. Dóczy Annamária
27. Dr. Bíborka Ferenc
28. Dr. Gálné Videk Györgyi
29. Dr. Hetényi Bálintné
30. Dr. Kaiser Ferenc
31. Dr. Sörös Jenőné
32. Etter Ödön
33. Farkas László
34. Fiedler Gábor
35. Fodor Zoltán
36. Fodorné Farda Éva
37. Galántainé Boross Márta
38. Gáspárné Szeberényi Judit
39. Gelety Ervin
40. Gerencsér Judit
41. Gimes Imréné Ancsel Éva
42. Gyarmathy Lajos
43. Halász Margit
44. Havas Miklós
45. Hunyadi Zoltánné karvezető

46. Istvánffy Elemér
47. Jónás László
48. Kajtár Lászlóné
49. Kapitány Erzsébet
50. Kardos Éva
51. Kardos Tamásné
52. Kerekesné Szepesi Márta
53. Kondrád Gábor
54. Koskó Lajos
55. Kovács Sándor
56. Kromposzky Sándor
57. Krupánszkiné Molnár Ida
58. Liskay Zoltánné
59. Lugosiné Sóron Éva
60. Magyar József
61. Magyar Károly
62. Magyarovics Lászlóné
63. Marczaliné Márkus Gabriella
64. Marton Kálmán
65. Matyók Lászlóné
66. Mészáros Ferenc
67. Mihályi László
68. Milakovszky László
69. Miskolczy Tivadarné Czeller Erzsébet
70. Mosonyi József
71. Motesiczkiné Szabó Erika
72. Mózes Sándorné dr.
73. Nagy Antal
74. Nagy Béla
75. Nagy Béláné
76. Nagy Ilona
77. Nagy István
78. Nagyfalusi Tiborné Bartha Judit
79. Németh Lajos hitoktató
80. Olajos János
81. Omasztáné Nagy Marianna
82. Orbán Ferencné
83. Palánkai Józsefné
84. Palotai Margit
85. Papp Mária
86. Pappné Galba Márta
87. Pappné Gömöri Marianna
88. Parcsamy Henrik
89. Pardi Katalin
90. Penyigei László
91. Péter Vilmos
92. Petri Irma
93. Pósch Istvánné
94. Pósch János

95. Prohászka Marcell
96. Prohászka Marcellné
97. Raskó Jánosné
98. Rátkai Péter
99. Répászky Gabriella
100. Romsics Erika
101. Roszivál Miklósné
102. Sandy Endréné
103. Sárgai József
104. Sasvári Klára
105. Szabados Jolán
106. Szabadosné Kársa Erzsébet
107. Szabó Mátyás
108. Szabó Mátyásné Vörös Marianna
109. Szabó Tibor karvezető
110. Szabó Zoltán hitoktató
111. Szanyi István
112. Szegő Albert
113. Szegő Katalin
114. Székely Jenő
115. Szekeres Istvánné
116. Szöllősy János
117. Tánczos Nándor
118. Tatár József
119. Tildy Istvánné
120. Tímár Imréné
121. Tóth Jánosné
122. Tóth Kálmán
123. Varga Gyula
124. Vargha Piroska
125. Veér Mara
126. Végvári István
127. Villányiné Böszörményi Mária hitoktató
128. Záborszky Jenő
129. Zámbo Tibor
130. Zimány Alajos
131. Zimány Alajosné
132. Zsurek Regina

A Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakközépiskola és Szakiskola tanárai

Külső óraadó tanárok 1955-1989

Név:	Tantárgy:
• Bangó Miklós	vendéglátó ismeretek
• Bartl Gyula	tanár
• Béres László	áruismeret
• Besey László	orosz / magyar
• Besey Zsuzsa	magyar
• Beták Rudolf	testnevelés
• Beták Rudolfné	testnevelés
• Barton István	magyar
• Chmelik László	magyar
• Csabay Lajos	testnevelés
• Csányi Lajos	vendéglátó ismeretek
• Csókos László	kereskedelmi áruismeret
• Drgala Teofilné	magyar
• Dudás László	áruismeret
• Edelényi Ernő	műszaki áruismeret
• Falus Imre	áruismeret
• Fazekas Mihály	szakrajz
• Flórián Rezsőné	vendéglátó ismeretek
• Gálicz Mihály	kereskedelmi ismeretek
• Gallyasi Géza	ének / karének
• Gelyer Aliz	testnevelés / gyógytestnevelés
• Gurin Lajos	felszolgáloi ismeretek
• Gyimesi Antal	dekoráció / gyakorlat
• Hack József	papír áruismeret
• Herháger Andrásné	cukrász
• Horváth Dezső	matematika
• Homor Imre	matematika
• Istók József	vendéglátó ismeretek / felszolgáloi ismeretek
• Dr. Jónás László	áruismeret
• Karácson Lászlóné	cukrászati technológia
• Dr. Kékesi József	hús-hentesáru ismeret / kémia
• Dr. Kneif Tibor	matematika

• Dr. Kneif Tiborné	magyar
• Kocsis Lajos	szakrajz
• Kollár István	kereskedelmi áruismeret
• Kottra Dezső	áruismeret
• Kovács László	vendéglátó ismeretek / felszolgáloi ismeretek
• Lencsés László	orosz nyelv
• Mick Pál	szakoktató
• Meszes Balázs	áruismeret
• Szenes Lajos	áruismeret
• Gép Sándor	testnevelés
• Jó Dobronya László	áruismeret / kereskedelem
• Hinora Lajosné	cipő áruismeret / gyakorlati oktatásvezető

Főhivatású tanárok 1973 -1989

Név:	Tantárgy:
• Jó Dobronya László	iskolavezető
• Hinora Lajosné	gyakorlati oktatás vezető
• Kurucz László	matematika / áruismeret
• Oroszlán Ádámné	áruismeret
• Rosta Ferencné	Magyar / történelem / testnevelés
• Gajdár Istvánné	orosz / angol nyelv
• Szalay Istvánné	kereskedelmi gazdasági ismeretek
• Dr. Csernátorny Lászlóné	kereskedelmi gazdasági ismeretek
• Bakai Lászlóné	magyar
• Hábel József	matematika
• Szilágyi Ferenc	magyar
• Nádorné Morvay Mária	testnevelés / áruismeret
• Engelbrecht Józsefné	vendéglátó áruismeret
• Váné Zsuzsa	áruismeret
• Dr. Guttmann Györgyné	szakoktató vendéglátós
• Nelhiebel Lászlóné	szakoktató ételkészítés
• Schuszter Antalné	szakoktató ételkészítés
• Szenczi Józsefné	szakoktató ruházat
• Hufnágel Gyuláné	szakoktató ételkészítés

A tanárok közül korábban iskolánk diákjai voltak

1. Szalay Istvánné Pekár Piroska
2. Matyók Lászlóné Lehner Beatrix
3. Czifra Zoltánné Morvai Melinda
4. Fiedler Gábor
5. Kerekesné Szepesi Márta
6. Pappné Galba Márta
7. Bihariné Zsebők Erika
8. Romsics Erika
9. Szekeres Istvánné Bartha Magdolna
10. Sasvári Klára
11. Szendrei Csilla
12. Dánielné Pintér Mária
13. Varga Márkné Brinkusz Erika
14. Novák Ilona
15. Bencze László

Az iskola dolgozói közül korábban diákjaink voltak

1. Bánkuti Márta
2. Lengyel Istvánné
3. Magyarovics Balázs
4. Varga Ferencné

***A Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakközépiskola és
Szakiskola
igazgatói
1955-től napjainkig***

• Dr. Kneif Tibor	1955-1957
• Szóda Ferenc	1957-1973
• Balázs Tibor	1973-1975
• Szalai Imre	1975-1989
• Jó Dobronya László	1975-1989
• Kurucz László	1989-1994
• Meszes Balázs	1994-

***A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola igazgatói
1911-2005***

Nagy Antal	1911-1912
Milakovszky László	1921-1922
Csathó Ernő	1934-1935
Klinda Károly	1940-1941
Biborka Ferenc	1946-1947
Csapó Kálmán	1947-1951
Magyar József	1951-1953
Koskó Lajos	1953-1982
Mózesné Dr. Galambos Irén	1982-1999
Nagy Béla	1999-2004
Kerekesné Szepesi Márta	2004-2005

ISKOLÁNK TANULÓI
1911-2011

ISKOLÁNK TANULÓI A 2011-2012. TANÉVBEN

9. A szakközépiskola

Angyalfi Viktória
Bek Barbara
Bredóka Roland
Decsi Benjamin
Endrédi Ádám
Farda Gergő
Fehér Tünde
Fuzik Barbara
Galambos Eszter
Grenitzer Brigitta
Hart Krisztina
Heinczinger Kristóf Márk
Hollenda Boglárka
Horváth Ödön
István Gabriella
Kiss Gergely
Kocsis Gergő István
Kovács Georgina
Mosolygó Milán Tamás
Nagy Richárd
Nagy Tünde Alexandra
Novotny Dorina Zita
Pál Viktória
Pócsföldi Máté
Sárközi Klaudia
Tóth Petra
Vegeter Gyula Rajmund

9. B szakközépiskola

Bugle Zsanett
Csaba Péter
Csekő Fanni
Cseresznyés Vivien
Cseszka Noémi
Csombók Brenda Klaudia
Harczi Klaudia
Horváth Enikő
Juhász Anikó
Juhász Zsófia
Karászek Bianka
Kollár Katalin Fruzsina
Kovács Regina
Marosszéki Lilla
Nagypál Szilvia Rózsa
Nebehaj Dzsénifer
Ódor Márk
Rézműves Zolt
Sorecz Georgina
Stróbl Zsuzsanna
Szeibert Réka
Szekér Cintia Mária
Szívós Anett
Tóth Eszter
Trapli Gyula
Urbanics Adrienn

9. C szakközépiskola

Balázs Enikő
Berek Renáta
Burány Bettina
Cannati Renáta
Czirkelbach Raul
Dógi Rebeka
Farkas Réka Benigna
Farkas Tamás
Gnandt Eszter Georgina
Greschner Csilla
Hábencius Márk
Herédi Írisz
Horváth Gizella
Horváth Richárd
Horváth Viktória Roxána
Jelen Ádám
Juhász Adrián
Juhász Péter
Kiss Zsuzsanna
Kreisz Dániel
Mészáros Máté
Mihályi Gergő
Nagy Gergő
Nagy Szilárd
Nánási Lotti
Németh Veronika
Nyers Gergő
Partos Petra
Perczel Laura
Puchler Nagy Tamara
Reményi Tamás
Sándor Zsófia Anna
Schulcsik Alexandra
Selmeczi Vivien
Siristye Vanda Nikolett
Szikszai Franciska
Tóth Vivien
Török Petra
Vanicsek Martin
Vida Klaudia
Világos Viktóra
Virág Ákos Tamás

9. D szakközépiskola

Antal Beáta
Bagi Renáta
Bartos Tamás Erik
Benkovits Boglárka
Béres-Deák László
Broers Summer
Csonka Evelin Júlia
Csorba Cintia
Csuha Kincső
Dinnyés Cintia kitti
Dobi Roxána
Feri Renáta
Gazdag Anna
Grezsnár Blanka
Horváth Edina
Juhász Barbara
Juhász Klaudia
Kiss Mária Anna
Kökösi Liliána
Kubina Kristóf Attila
Kubovics Márton
Láng Szabolcs
Matusek Brigitta
Meszes Kornél
Mihalovics Cintia Ivett
Miklósi Lili
Naszvadi Árpád
Nemes Klaudia
Oláh Tünde
Olaszy Luca
Pásztor Vivien
Pétervári Dzsenifer Tímea
Podhorszki Krisztina
Rác Kristóf Bence
Rados Bence
Reman Márk
Salamon Fanni
Sinkovics Kitti
Stolczenberger Ákos Bence
Szilágyi Judit Zita
Szlepák Roberta
Szűcs Adél
Tóth Hajnalka
Tóth Zsanett

9. K szakiskola

Babai Éva Erzsébet
Baska Mercédesz Anna
Bedi Tímea
Darabos Mónika
Dömény Szilveszter
Faragó Vivien
Gesztler Diána
Góman Erzsébet Lorina
Hankó Tamás
Harangozó Evelin
Hódi Regina
Horváth Mercédesz
Jóni Mónika
Juhász Maximilián Márk
Kakucsai Mária
Karvalics Krisztián
Kovács Brigitta
Kovács Zsófia
Kőrösi Martina Alexandra
Krisztián Fanni
Lakatos István
Lőte Zsolt Sándor
Ludányi Arnold
Majtényi Kinga
Makula Márk
Makula Veronika
Matejka Gergely
Mihály Krisztina
Mikó Vivien
Mosonyi Mária
Nagy László
Partli Fanni Anikó
Pécskai Nikolett
Pödör Georgina
Sárközi Annamária
Sárközi Bianka
Siklósi Loretta
Somodi Péter
Szakmár Alex
Szilágyi Dávid
Szöllősi József Bence
Sztojka Csaba
Sztojka János
Teleki Péter
Vörös János
Vörös Kálmán

9. V szakiskola

Adorján Balázs
Antal Adrienn
Bagó Lajos
Bálega Flóra
Bata Mónika
Cauzeiro Roberto
Farkas Mária Antónia
Hammerschlag Márk
Hanisch Bernadett Petra
Hariri Lejla Amona
Horváth Sándor Zéno
Jakab Laura Mária
Jószai Gabriella
Kerti Dávid Márk
Kocsis Attila
Körösi Dániel
Ládonyi Dzsenifer
Lakatos Károly
Lamy Csongor Csanád
Lilli Patrik
Major Cintia
Németh Katalin
Pálmai Rita
Pánczél Edina
Pap László
Papp Bettina
Pócsik Dzsenifer
Rostás Zsanett
Sági Szabolcs
Szabó Ádám
Szabó Anna
Szőke István
Sztojka Annamária
Sztojka Ramóna
Sztojka Zsanett
Szücs Gergő
Torba Martin
Tóth Ádám
Tóth Márton Gyula
Vajda Felícia Angelika
Wéber Alex Gábor
Zakar Laura

10. A szakközépiskola

Babai Alexandra
Bálint Ivett Mária
Bondéz Tamara
Erdős Eszter
Farkas Fanni
Gula Kristóf
Hablicsek Enikő
Hegedűs Máté
Hegedűs Szilvia
Horváth Vivien
Janoschek Bianka
Janoschek Lilla
Jó-Dobronya Anna
Kálmán Viktória
Knáb Réka Éva
Kongrácz Kitty
Kovács Vivien
Kőműves Dominik
Kövér Klaudia
Kriszeg Ákos
Lengyel Gergő
Locskai Bettina
Molnár Bence
Paizs Rebeka
Schalk Bettina Mónika
Slivenszky Dávid
Szalai Dóra
Szolcsányi Viktor
Szűcs Loretta
Teberi Nóra
Thier Titanilla
Várkonyi Balázs
Várvölgyi Nikolett
Villás Barbara
Vörös Henrietta Ilona

10. B szakközépiskola

Balog Szilárd
Dancs Róbert
Gerendás Linda
Gerendás Orsolya
Göbölös-Szabó Gergely
Hideg Réka Krisztina
Hordós Anita
Juhász Edina
Kara Evelin Bianka
Klotz Nikolett
Koller Barbara
Mészáros Dóra
Oroszlán Enikő
Patai Anett
Péter Orsolya
Pető Gabriella
Quintz Petra
Sabla Viktória
Spóner Kitty
Szabó Zsófia
Szénási Dalma
Szendei Ágnes
Tihanyi Eszter
Topor Judit
Tóth Vivien
Varsányi Dorottya
Wenczel Klaudia

10. C szakközépiskola

Ardelán Zsuzsanna Mónika
Berber Csaba
Bot Milán
Botos Rózsa Leila
Brigancz Nikolett
Deme Barbara
Dibusz Erik
Farkas Ádám
Fazekas Ágnes
Fodor Regina
Horváth Krisztofer
Jandrasovics Melinda
Juhász Ildikó
Karsai Friderika
Kaszás Tamás
Kolkopf Vivien Lotti
Kovács Gyula
Kovács Melinda
Lakatos Szilárd
Lamperth Viktor
Madarász Bettina
Márton Roland
Matusek Roxána
Mesterházy Bernadett
Molnár Renáta
Palla Fanni Nikolett
Perakovitcs Márk
Pokornyik Bence
Sipos Leila
Soczó Balázs
Soczó Roland
Szíjártó Vanessza
Varga Sándor Viktor

10. D szakközépiskola

Barkóczi Dávid
Bazsa Csaba
Borbély Edina
Bötkös Dorottya
Brigán Olívia
Dógi Ádám
Erdélyi Krisztina Auróra
Farkas Marcell
Fáth Viktória
Fehér Tibor
Fekete Gergely
Fülöp Enikő
Füri Eszter Dalma
Horváth Bianka
Janás Barbara
Kecskeméti Tímea
Kovács Bernadett
Ködmön Vivien
Kun Mónika
Magyar Viktória
Molnár Viktória
Novotny Anna
Páncél Cintia
Putz Mónika
Rábai János
Reményi Szimonetta
Szász Anita
Székely Luca
Szpisják Angéla
Varga Gábor
Vech Krisztina
Vezér Balázs Kende
Vörös Boglárka
Zsolnai Gábor

10. K szakiskola

Azari Anita
Bádi Viktória
Bakos Réka
Binder Krisztián
Couxheiro Manuela
Ditrich Réka
Fancsal Evelin
Hankó Ádám
Horváth László
Horváth Máté Előd
Horváth Patrik
Jóni Irén Erzsébet
Juhász Bernadett
Kain Cintia
Kajtár Klaudia
Kakucs Gyula
Karvalics Alexandra
Kelemen Rebeka
Kitka Elizabet
Knyazovics Szandra
László Laura
Lebó Roxána
Lévai Zoltán
Mede Szabina
Megyei Zsolt
Nagy Alexandra
Nagy Viktória
Németh Attila Balázs
Németh Barbara
Oláh Viola
Pozderka Viktória
Soltysiak Noémi
Solymosi Tímea
Szendrey Tamás
Tar Dóra Nikolett
Valovics István
Vozár Adrienn
Zachár Pál

10. V szakiskola

Bakri Lauretta
Balogh Nikolett
Bercsényi Kitti
Borsiczki János
Filotás Dávid
Forró Ádám
Gechter Evelin
Gyurkovics Noémi
Hajnik Cintia
Horváth Alexandra
Horváth Barbara
Imre Kitti
Juhász Patrik
Juhász Réka
Király Krisztina
Kovács Adrienn
Kovács Balázs Sándor
Kovács Márk
Kozek Csaba
Márok Mercédesz Mária
Melicher Barbara
Méry Ivett
Minczér Máté
Mládenecz Gergely
Nagy Gábor
Nebhaj Gábor Zoltán
Németh Flórián
Perényi Fruzsina
Puchler Máté
Raffai Kristóf
Reményi Máté
Robotka Ádám
Sikesdi Márk
Silling Petra
Slavóczy Márk
Szabó Andrea
Szabó Gyöngyi
Szabó-Rácz Renáta
Szívós Dániel
Takács Attila
Tapasztó Angéla Vivien
Várdai Adrienn
Varga Béla

11. A szakközépiskola

Antal Evelin
Busa Krisztina
Gyetzán Eszter
Heinczinger Cintia
Kálmán Gergely
Király Diána
Kochnyák Noémi
Kovács Evelin
Lakatos Tibor
Lakner Gabriella
Lóczy Máté
Markó Brigitta
Mihalovics Odett Lilla
Pásztori Klaudia
Reskó Márk
Saitz Ákos
Simon Eszter
Szabó Barbara
Szekeres Petra
Sztréhli Fanni
Toma Alexandra Bianka
Tóth Alexandra
Varga Brigitta
Virágh Ákos
Zajzon Imola
Zelei László Szabolcs

11. B szakközépiskola

Alanyai Krisztina
Andirkó Lajos
Balázs Georgina
Bognár Mónika
Czikora Tina
Csizmadia Krisztina
Engelbrecht Anita
Farkas Fruzsina
Galba Jenifer
Halász Vivien
Hegedűs Evelyn Ramóna
Horváth László
Hosszú Edina Gina
Jancso Evelin
Józsa Viktória
Kalmár Alexandra
Kis Roxána
Kovács László
Kurucz Mónika
Mandák Vivien
Megyeri Szimonetta
Papanecz Gyöngyi
Péli Csilla
Petrovics Dániel
Szabó Bianka
Szám Bianka
Trunka Vivien
Urbanics Vivien
Vida Anita

11. C szakközépiskola

Csorba Szabina
Erdei Csanád János
Fekete Kertész Alexandra
Félegyházi Tamás
Friedrich Martina
Hódi Alexandra
Horváth Viktória
Jánó Vanda
Jónás Bettina
Józsa Alex Vilmos
Kiss Rebeka Réka
Krausz Gergely
Kuszák Noémi Boglárka
Lengyel Zsófia
Lippai Rebeka
Mészáros Renáta
Nagy Amanda
Oberfrank Dorina
Pacz Mirandella
Puizl Vivien
Sasvári Dominika
Schreck Katalin
Siklósi Richárd
Sovány Adrienn
Szabó Máté Miklós
Sztodola Jennifer
Tóth Anett
Tóth Edina
Villányi Bence Máté
Weszelovszky Nikolett
Zsombok Zsuzsanna

11. D szakközépiskola

Bagó Kartal
Bartl Renátó Zoltán
Benyó Alexandra
Borhi Balázs
Botos Andor
Csábi Fruzsina
Csákvári Attila
Csimár Bence
Drobnýák Kitti
Galambka Ádám
Gyümölcsös Eszter
Hajnali Katalin
Híres Mercédesz
Horváth Richárd
Kéner Gergő
Kovács Petra
Labancz Máté
Liebl Martin
Marosújvári Tímea
Németh Bence
Nyigrényi Renáta
Ódor Amanda
Őze Kitti
Pozsonyi Anna Sára
Rácz Ádám
Reman Dávid
Richter Edvard János
Sarkadi Levente
Székely Mátyás
Tóth Krisztina
Tőke Laura
Varga Koppány
Velmovszki Csilla
Veres Kornélia
Vukovics Tímea

11. K szakiskola – bolti eladó

Ábrahám Zsanett
Babics Klaudia
Brigancz Szabina
Fodor Szandra
Hertlik Marcella Barbara
Hományi Nikolett
Horváth Alexandra
Horváth Petra
Kalmár Anett
Kalocsai Anna Anikó
Kalocsai Krisztina
Karsai Evelin
Kázmácz Szintia Roxana
Kertészfi Zsanett
Kiss Hajnalka
Kiss László
Kónya Patrik
Kovács Marina
Kövér Zsuzsanna
Lelkes Richárd
Lőte Vivien Kitty
Monos Vivien
Németh Anasztázia
Oltosi Szilvia
Pap Debóra
Pap Zsófia Etelka
Styevola Leila Rebeka
Szabó Alexandra
Takács Viktória
Tátrai Virág Evelin

11. V1 szakiskola – szakács, pincér

Ábrám Georgina
Aranyossy Ádám
Borsiczki Boglárka
Borsiczki Georgina
Budaházi Judit
Czuprik Ákos
Dudás Andor Edvárd
Éder Zsófia
Früwirt Ákos
Fujasz Balázs
Gráf Péter
Halmschlager Zsófia
Harka Csongor
Kovács Alexandra
Kovács Anett
Kovács Eszter
Kovács István Roland
Nagy Viktória Beatrix
Nebhaj Gábor
Németh György Kálmán
Péter Pál
Pózmán Bence
Pötös Zoltán
Robotka Réka
Simonek Dávid
Skóra Dávid
Vass Kitty
Vidor Erika
Vukovics Péter

11. V2 szakiskola – szakács, pincér

Balogh Dániel
Budicsi Kármén Anita
Farkas Ramon
Farkas Szabolcs
Fekete Sándor
Horváth Edina
Hubacsek Dániel Mátyás
Jurkovichs Fanni
Kelemen Gyöngyi
Kéner Balázs
Kovács László Bálint
Kriston Rafael
Ladányi Renáta
Lieber Anett
Lipóczi Vivien
Mester Hajnalka
Németh Edit Mária
Pap Roxána
Pölczman Bence
Stuller Barbara
Szolcsányi Roland
Várkonyi Pálma

12. B szakközépiskola

Balázs Csaba
Berkesi Gergő
Bonifert Mária
Csendes Norbert Máté
Csombók Ádám
Csombók Vivien
Dénes Krisztián Patrik
Enyedi Eszter
Füle Sándor
Gianits Nóra
Horváth Petronella
Huber Manuella
Illy Barbara
Kállai István
Király Vivien
Kobzás Dávid
Maduda Andrea
Melcher Máté László
Mihov Krisztina
Molnár Dávid István
Pataki Andrea
Romfa Erzsébet
Sikula Diána
Stróbl Viktória
Szabad Dávid Ferenc
Szarka Dorottya
Teberi Alexandra
Trexler Cintia
Varga-Dezső Máté
Zsombok Katalin

12.C szakközépiskola

Balázs Vivien
Berger Csilla
Bognár Edina
Bojtor Dávid
Czomba Katalin Anna
Danázs Norbert
Haracska Boglárka
Harmath Vivien
Jalovszky Rebeka
Jatyl Márta
Józsová Viktória
Kállai Hunor
Kárász Melinda
Kassai Kitti
Lovász Ádám
Matejka Dorottya Mercédesz
Mechler Dániel
Németh Vivien
Papp Balázs Gábor
Péntek Álmos Tamás
Spielmann Éva
Szachán János
Szedlák Patrik
Takács Ivett
Tanka Vivien
Teberi Edina Barbara
Tittenberger Zsuzsanna
Tordai Ágoston
Tóth Barnabás
Tóth Evelin
Tóth Flóra Lília
Tóth Tamara
Vass Szimonetta

12. D szakközépiskola

Bádi Fruzsina
Bakony Erika
Baksa Éva Ilona
Baranyai Roland
Deme Melitta
Horváth János
Horváth-Szeder Zsófia
Istvánfi Virginia
Keszei Krisztián
Kormos Renáta
Lázár Zsolt
Major Dániel
Markó Csilla
Menner Andrea
Mihalik Tamás
Rózsavölgyi Alex
Schuszter Klaudia
Szendrey Edina
Tóth Cintia Tamara
Tóth Péter
Tóth Tamás
Török László
Váczai Alexandra
Vojczek Zsófia

12. E szakközépiskola

Busa Andrea
Dobos Sándor Ádám
Gerstmayer Gréta
Gulrich Teodóra
Hideg Bianka
Juhász Fanni
Juhász Rebeka
Keczkés Nóra
Kincses Dóra
Kovács Bianka
Magyarovics Máté
Megyesi Zsófia
Mészáros Rebeka
Nagy Tamara
Nánási Alexandra Nikolett
Nyergesi Adrienn
Orsó Eszter
Pál Alexandra
Szabó Eszter
Szabó Rita
Sztyahula Andrea

12. K szakiskola – bolti eladó

Alanyai Ildikó
Andirkó Beáta Katalin
Balogh Brigitta
Bartisek Anita
Csente Kornél
Eckl Zsanett Vanessza
Hámori Mária
Horváth Ilona
Hubacsek Krisztina
Jónás Brigitta
Juhász Erika
Juhos Adrienn
Kalocsay Nikolett
Kopácsi Fanni
Kovács Petra
Krecz Brigitta
Lévai Gabriella
Lőrincz Ivett
Major Mercédesz
Mónos Kitty
Podmilsák Nikolett
Pollák Dzsennifer
Simon Péter
Sitku Adrienn
Smucz Zita

12. Vsz szakiskola – szakács

Balog Arnold
Bányász Csaba Dávid
Bus András
Csík Áron
Gagyí Bence
Gellért Ferenc
Gyurcsovics Dzszenifer
Hegedűs Roland
Horváth Róbert
Jaczkó Tamás
Király Gábor
Kispataki Roland
Lázár Fruzsina
Lipka Tamás Sándor
Mucsi Gyöngyi
Müller Ferenc
Papp Viktor
Prohászka Máté
Szilágyi Áron
Szöllősi Krisztián Norbert
Szöllősi Máté
Tálos Gábor
Varga Zsolt

12. Vv szakiskola – pincér, cukrász

Azari Krisztina
Burányi Alexandra
Hajdár Vivien
Hartmann Balázs
Jakab Csaba
Jakocska Erik
Karcagi Richárd
Kovács Alexander
Kovács Henriett
Lieber Tímea
Micsei Diána
Mincér Gyula
Mogyorósi Dóra
Molnár András
Pilkovics Kitti
Rehák Edina Mária
Szalai Alexandra
Vadászi Anna
Witzenleiter József

13. E szakközépiskola

Bartl Ágnes
Békés Renáta
Bognár Dóra Nikolett
Bognár Erzsébet
Bokros Alexandra
Eck Adrienn
Estéli Győző
Hír Edit
Holló Zita Barbara
Jobbágy Dávid
Jurák Georgina
Jurás Ádám
Kármán Enikő
Katona Márk
Kincses Kinga
Kondor Anett
Lévai Renáta
Mezei Réka
Molnár Evelin
Nagy Helga
Oláh Nikolett
Petrán Rita
Rambola Szabolcs
Rendes Viktória
Richter Ákos
Richter Fanni
Rózsa Krisztián
Schaub Gábor
Szilágyi Zsófia
Takács Erik
Török Bettina
Ujvári Judit

13. KÜM kereskedelmi ügyintéző, marketing és reklám ügyintéző

Ábrahám Nikolett
Antal Adrienn
Bredóka István
Cseke Melinda
Drahanovszki Adrienn
Farkas Alexandra
Fenyvesi Mónika
Fülöp Rita
Gáspár Gergő
Hraskó Erzsébet
Jánszki Veronika
Kiss Alexandra
Kiss Erzsébet
Kiss Mária Zsanett
Kovács Alexandra
Kovács Zsanett
Kulik Renáta
Lekics Ferenc
Mentés János
Mészáros Evelin
Nagy Tamás Krisztián
Nagy Zsuzsanna
Pap Balázs
Pesti Ladislav
Pozderka Orsolya
Saitz Richárd
Takács Krisztina
Urbanics Bálint
Zöld Zsófia

13. VL – vendéglős

Dániel Eszter
Fekete Olivér Antal
Fülöp Gabriella
Hédl Anna
Honti Tamás
Hüse Andrea
Jakab Regina Erzsébet
Kisföldi Erika Zsófia
Kiss Ivett
Kistót Bettina
Klányi Ivett
Kraszlán Szandra
Krisán Krisztián
Krizan Patrik
Kurucz Adrienn
Lácza Edina
Németh Nóra
Pándi István
Parti Evelin
Petrányi Dávid Zoltán
Pócza Tamás
Szabó Bianka
Tóth Eszter
Urr Csaba
Varga Diána

13. Bü – banki szakügyintéző

Bakai Edina
Fodor Balázs
Gyurica Ivett
Hock Tamás
Kemenczik Emil
Kósa Miklós
Lőrincz Adrienn
Meszes Zsanett
Nagy Nikolett
Pákozdi Dávid
Pál Alexandra
Szalai Viktória
Szendrei Tímea Szabina

13. V – szakács, pincér, cukrász

Bálega Betinna
Balogh Klaudia
Benke Viktória Patrícia
Borsos Sándor
Csákvári Zsófia
Érdi Rita
Farkas Nikolett
Fazekas Flóra
Gulyás Veronika
Hódi Péter
Hoffmann Edina
Horváth Andrea
Jaczkó Edvárd
Juhász Ádám József
Knáb Balázs
Kovács Nóra
Krébesz Csilla Ildikó
Molnár Zsuzsanna
Nagy Róbert
Petőcz Ramóna
Petri Csaba
Rácz Emese
Tordai Alex
Tóth Tamás
Varga Vivien
Vitéz Anita

14. BÜ – banki szakügyintéző

Andirkó Anett
Csenki Lejla
Demény Katalin
Farda Evelin
Gere Dávid
Gerendásné Rózsavölgyi Renáta
Jejsik Ramóna
Kovács Katalin
Kovács Viktória
Kőnig Fanni Ditta
Kürti Szabina
Márok Klaudia
Nagy Amanda
Szabó Katalin

14. VL - vendéglős

Drahanovszki András
Jobbágy Tamás
Kis Norbert
Kosztolányi Péter József
Lukácsi Zsaklin Márta
Orosz Anita
Szalóki László
Szlávik Zoltán

14. KSZ – kereskedelmi szakmenedzser

Bosternák Krisztina
Burián Barbara
Czéh Gábor Endre
Heintz Tamás
Kriszeg Erik
Szatai Zsolt
Szloboda Renáta
Winkler Tamás

Az első Női Kereskedelmi Tanfolyam 1911-1912. tanév

Név:	Apja neve, foglalkozása, lakhelye
1. Bleszl Erzsébet	Bleszl Ferenc, takarékpénzári ig., Esztergom
2. Borz Mária	Borz József, kereskedő, Esztergom
3. Csillag Gizella	Csillag József, borbély, Esztergom
4. Dósay Rózsa	Dósay Kálmán, Visegrád Gizellatelep
5. Écsy Gizella	özv. Écsy Józsefné, Esztergom
6. Estéli Júlia	Estéli János apa, vasúti kalauz, Estéli András nagyapa, földműves, Esztergom
7. Farda Ilona	Farda Ferenc, városi kézbesítő, Esztergom
8. Fazekas Anna	Fleischman Ignác, kereskedő, Esztergom
9. Fazekas Júlia	Fazekas Lajos, csendőrőrmester, Esztergom
10. Féja Vilma	Féja Imre, cipész, Esztergom
11. Fekete Mária	Fekete Árpád, prímási számvevő, Esztergom
12. Feledy Augusztina	Feledy János, magánzó, Esztergom
13. Grécs Vilma	Grécs Mihály, főaknász, Annavölgy
14. Halasy Gabriella	Halasy Lajos, posta- és távirdaell., Esztergom
15. Jalkóczy Erzsébet	Jarkóczy István, főszerkereskedő, Esztergom
16. Janowitz Róza	Wertheimer Zsigmond nevelőatya Tartózkodik: Grossman Ignác magánzó, Egom
17. Jedlicska Etelka	Jedlicska Rezső, kereskedő, Esztergom
18. Klein Erzsébet	Klein Gábor, kereskedő, Esztergom
19. Klement Irén	Klement István, takarékpénztári ig., Párkány
20. Markwart Anna	Markwart Ferenc, szabó, Esztergom
21. Miedler Irma	özv. Miedler Rezsőné, tanítónő, Esztergom
22. Mihalek Erzsébet	Mihalek János, főszékesegyházi gondnok, Egom
23. Mihalek Kornélia	Mihalek János, főszékesegyházi gondnok, Egom
24. Miklóssy Ilona	Miklóssy Józsefné, nyugdíjas, Esztergom
25. Milch Margit	özv. Milch Miksáné, Párkány
26. Nagy Mariska	Nagy Antal, főreáliskolai igazgató, Esztergom
27. Palkovich Mariska	özv. Palkovich Károlyné, Esztergom
28. Pick Elza	Pick Simon, fakereskedő, Párkány
29. Politzer Ilona	Politzer Jakab, kereskedő, Esztergom
30. Pottmann Erzsi	özv. Pottmann Józsefné, Esztergom
31. Réger Irén	Réger István, fürdőbérlet, Esztergom
32. Rosenberg Terézia	Rosenberg Fülöp, kereskedő, Esztergom
33. Rosenfeld Margit	Rosenfeld Sándor, vasúti vendéglős, Esztergom
34. Schlichter Angyalka	Schliscter Samu, földbérlet, Tartózkodik: Jellinek fogorvosnál, Esztergom
35. Schöffner Róza	Schöffner Jenő, raktárnok, Tartózkodik: Nagymamánál, özv. Beger Hermanné, Esztergom

36. Schönwälder Anna	Schönwälder Kálmán, kántor, Esztergom
37. Schwartz Margit	Schwartz Adolf, vállalkozó, Esztergom
38. Steiner Katalin	Steiner Károly, hivatalnok, Esztergom
39. Stromf Jolán	Stromf Ignác, kereskedő, Esztergom
40. Szekeres Mária	Szekeres Gábor, temetési vállalkozó, Esztergom
41. Szentgyörgyi Margit	Szentgyörgyi József, tanító, Esztergom
42. Toldy Mária	Toldy János, építész, Esztergom
43. Uhlárik Anna	özv. Uhlárik Jánosné, Esztergom
44. Ujvári Anna	Ujvári József, hivatalszolga, Esztergom
45. Weisz Mária	Weisz Mihály, kályhás, Esztergom

A tanfolyam tantárgyai és a tanárok:

Kereskedelmi számtan	Nagy Antal igazgató
Könyvvitel	Etter Ödön
Kereskedelmi és váltóismeret	Istvánffy Elemér
Irodai munkálatok és magyar levelezés	Istvánffy Elemér
Német nyelv és levelezés	Agatein Gyula
Kereskedelmi földrajz áruismerettel	Parcsamy Henrik
Gyorsírás	Parcsamy Henrik
Szépírás	Istvánffy Elemér
Gépírás	Veér Mara

Az esztergomi Női Kereskedelmi Szaktanfolyam tanulói 1921-1922.

Adamcsa Etelka Bakács Ilona Bischoff Mária Eggenhofer Magda Fleischmann Aranka
György Ildikó Hermann Ilona Huszár Margit Jakus Julianna Kepert Herta Kiss Aranka
Klein Erzsébet Kósik Ilona Könözi Irén Makk Etelka Nagy Vilma Palovits Vilma
Patkóczy Etelka Polusin Anna Porgesz Ella Parbaum Gizella Sipka Margit Stefanidesz Mária
Szabó Erzsébet Szarka Ilona Szenczy Róza Sulczy Ágnes Szoleczky Anna Toldy Margit
Vargha Anna Vénusz Gizella Vermes Hermin Náday Irén Pomothy Anna

Tantárgyak, tanárok:

A kereskedelem ismertetése,	Brenner Sándor
ker. levelezés és irodai munkák	Bárdos József
Német kereskedelmi levelezés	Etter Ödön
Könyvvitel	Milakovszky László igazgató
Kereskedelmi számtan	Kromposzky Sándor
Kereskedelmi földrajz	Brenner Sándor
Szépírás	Kromposzky Sándor
Gyorsírás	Milakovszky László
Gépírás	Blaskovits Placid
Magyar nyelv	Olajos János
Egészségtan – torna	

A Női Kereskedelmi Szaktanfolyam az 1931-1934. években szünetelt.

Női Kereskedelmi Szaktanfolyam tanulói az 1934-1935. tanévben

Bohátka Magdolna, Bors Lea, Drechsler Jolán, Gárdai Erzsébet, Gerendás Ilona,
Henschl Mária, Horváth Katalin, Juhász Erzsébet, Kishonti Mária, Kókay Mária,
Kovács Janka Margit, Kuharik Mária, Lindauer Ida, Molnár Ilona, Pfluger Terézia, Puchner Emilia,
Popper Zsuzsanna, Reich Ilona, Reviczky Mária, Sáska Margit, Simoncsics Margit, Sulczy Erzsébet,
Szabados Mária, Szálka Magdolna, Szolák Valéria, Takács Julia, Till Ilona, Tölgyessy Edit,
Viszolai Irma

Az Esztergomi Társulati Kétéves Fiú és Női Kereskedelmi Szaktanfolyam végzős tanulói az 1941-1942. tanévben

Leány osztály

Adolf Mária, Bánhidai Erzsébet, Bognár Olga, Borlai Erzsébet, Brunner Ilona, Daróczy Erzsébet, György Anna, Havas Izabella, Hegedűs Erzsébet, Horváth Matild, Kabók Izabella, Kalocsai Mária, Kelecsényi Valéria, Kósa Julianna, Krizsán Irén, Kukucska Julianna, Ladányi Anna, Lernyei Aranka, Ludas Jolán, Máté Magda, Meyerhoffer Teréz, Mészáros Margit, Molnár Mária, Oltósy Magdolna Ilona, Pasztorek Ilona, Pálmai Anna, Segély Erzsébet, Skuta Valéria, Sugár Margit, Schenkengel Viktória, Szabó Erzsébet, Szalma Mária, Szálasi Lenke, Szántay Anna, Szokolay Gizella, Tóth Erzsébet a), Tóth Erzsébet b), Varkulik Terézia, Vass Mária, Végh Irén, Végh Teréz, Wendl Vilma, Zahovay Katalin, Zahovay Margit, Zimányi Éva, Schaffarik Jolán

Fiú osztály

Báti József, Boros Sándor, Bozsonyik István, Brellos István, Cselka Károly, Cselka Nándor, Ferencz László, Forró Imre, Gémesi István, Grosics György Gyula, Gruber Ferenc, Gerenda Mihály, Hamvas Béla, Hegedűs János, Horváth András, Hortay Ferenc, Kompoly József Jenő, Kovács Ferenc, Kovács István, Martinkovics Nándor, Márton István, Pszota Sándor, Rangl István, Rodák Gyula, Rozsnyó Sándor, Sidó Sándor, Szabó János, Tóth József, Trexler Tibor, Udvarnoki Lajos, Villányi Rezső, Vörös Vince, Neumann László

Az Esztergomi Állami Közgazdasági Középiskola végzős tanulói az 1951-1952. tanévben

IV. fiú osztály

Bálint Német Vilmos, Csanderlik János Tibor, Ergitovszki József, Gonczlik Kálmán, Lajos Ferenc, Heinczinger Ernő, Herczeg János, Hertlik Oszkár, Ipoly Horváth György, Kain Lajos, Kaiser György, Kovács Ernő, Kókai István, Láng József, Öszterreicher Antal, Pintér János, Radovics Géza, Robotka Zoltán, Segéd Miklós, Sik László, Szobi Tibor, Szunyog István, Váradi Fülep László, Vezér László

IV. leány osztály

Csősz Julianna, Dián Gizella, Farda Ilona, Fehér Éva, Gerstmayer Éva, Grécs Etelka, Harcsa Mária, Hartmann Erzsébet, Hídvégi Valérai, Juhász Etelka, Martos Magdolna, Major Ilona, Prettnér Mária, Schulhoff Amália, Szabó Mária, Szalay Emma Ibolya

Az Állami Közgazdasági Technikum Ipari Tagozatának végzős tanulói az 1952-1953. tanévben

IV. A

Apostol László, Baják Béla, Bánkuti Gyula, Antal Csonka, József Pál, Demeter János, Divéki Alajos Oszkár, Elekes Sándor, Érchegyi Ferenc József, Gajdos János, Hágelmayer István, Hartl Tibor György, Ipolyi Ferenc, Kadarkai Árpád, Kereszti László, Kovács József, Kurta Zoltán, Lukácsi Gyula, Nagy Sándor, Petruska László, Prohászka János I., Prohászka János II., Rabl Károly, Rodosza István, Sáros András, Schmidt József, Szendi József, Trenger Gyula, Valovics Ferenc, Wéber Lajos

IV. B

Békesi Anna, Csaba Irén, Deutsch Jolán, Dudás Erzsébet, Dudás Rozália, Gálfi Katalin, Hermann Erzsébet Ilona, Juhász Erzsébet Róza, Kemenszki Margit, Kiss Mária Emilia, Kokas Gizella Teréz, Kovács Erzsébet, Kovács Olga, Kovács Simon, Mária Kozlik Erzsébet, Magyarovits Verona Anna, Major Irén, Mitták Ilona Sarolta, Mohácsi Magdolna, Mucha Magdolna, Oroszi Ilona, Selmeczi Rozália, Szabó Klára, Szalontai Eszter Ilona, Szilágyi Magdolna, Szűcs Aranka, Tihanyvári Hedvig, Tvarosek Ilona, Ujlaki Klára, Velmovszki Jolán, Wágner Erzsébet Anna, Zöld Anna

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Technikum ipari-mezőgazdasági tagozat 1961-1962. tanévben végzett tanulói

IV. A

Balatoni Zsuzsanna, Balogh György, Bartl Erika, Csepi Mária Magdolna, Dalos Éva Mária, Dóka János, Drexler Mária Magdolna, Dudás Zsuzsanna, Fandli Ilona Zsuzsanna, Fodor Irén, Gazdag Dorottya, Gresch Sándor Imre, Hétházi Éva, Hornyák Antal, Kis Éva, Komáromy Zsuzsanna, Megyei Erzsébet, Nagy Ildikó, Nagy László, Nagy Mária, Novák Erzsébet, Pécsi Teréz Katalin, Péter Éva, Pick Julianna Teréz, Qvintz Anna, Ruhti Mária, Schulhoff Mária Márta, Schveitzer Gabriella, Szabó Rózsa, Szép Zsuzsanna, Tóth Judit Mária, Vágvölgyi Mihály, Vincze Ferenc

IV. B osztály

Bádi Mária Anna, Both Ágnes Zsuzsanna, Dér Irén, Éri Ilona, Fábíán Ágnes Mária, Goda Erzsébet, Gula Róza, Gyurics Ilona, Hajdók Mária, Juhász Gizella, Kovács Margit, Mezei Mária Anna, Mihalovits Mária, Nagy Ilona, Ollé Klára, Papp Valéria, Pintér Erzsébet, Sárkány Erzsébet, Sárosy Edit, Szendy Györgyi, Szlávik Veronika, Vatai Terézia Mária

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Technikum ipari tagozat végzős tanulói az 1966-1967. tanévben

IV. A osztály

Almási Gizella, Benkovics Erzsébet, Cseszka Éva, Csikán Anna Mária, Gál Mária Ilona, Gerendás Éva, Guttmann Terézia, Haizler Margit Ágnes, Hamerszki Katalin, Havrancsik Mária, Hornyai Erzsébet, Hornyák Terézia, Karácsony Anna, Kerekes Katalin, Kisfalvi Etel Erzsébet, Liszi Márta, Micheller Mária, Móró Katalin, Nagy Magdolna, Sárdi Mária, Szabó Eszter Zsuzsanna, Tóth Anna Mária, Vandrovecz Rozália, Villányi Ágnes

IV. B osztály

Bojtár Erzsébet, Böjti Éva, Búzer Mária, Chemez Edit, Donner Zsuzsanna, Fekete Elvira, Halasi Ilona Lenke, Holczmann Judit Anna, Hunyadvári Károly, Juhász Nagy Zoltán, Jurisin Róbert, Kaposvári Ilona, Kis Vilma, Kosler Klára, Kovács Éva, Kristyák Ilona, Lányi Zoltán, Léhner Terézia Beatrix, Majsai Mária, Mayer Anna, Mohácsi Ilona, Morvai Melinda Terézia, Nándor Rozália, Sárközi Ferenc, Szalai Erzsébet, Szarka Éva, Szádóczki Kornélia, Szántó Margit, Szűcs Irén, Tóth Veronika, Vizi Margit

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola 1971-1972. tanévben végzett tanulói

IV. A osztály

Barcsik Mária, Benkó Mária Magdolna, Boros Éva, Bors Teréz Éva, Csutora István, Eckl Ilona, Farkas Gabriella, Farkas Zsuzsanna, Gáspár Margit Ilona, Hévízi Mária Franciska, Horváth Erzsébet Katalin, Horváth Irén, Katona Ágnes Katalin, Kosztolányi Ilona, Kovács Rózsa, Litauszki Zsuzsanna, Lois Margit Mária, Nagy Ágnes Mária, Nagy Izabella, Nádasdi Mária, Parti Katalin, Pintér Mária Katalin, Pozsgai Etelka, Práder Borbála, Quintz Klára, Róden Erika, Sütő Klára, Szabó Julianna, Szilágyi Rozália

IV. B osztály

Albert Irma, Albrecht Mária, Balogh Katalin, Bársony Erika, Budaházi Erzsébet, Bús Teréz, Fekete Katalin, Fischer Mária Teréz, Gács Edit, Gádor Ibolya, Horváth-Szedes Erzsébet, Janicsek Mária, Jurásek Erzsébet, Kain Gabriella Hanna, Kerekes Ilona, Kucsman Edit Margit, Lampert Erika Erzsébet, Nagy Mária, Pencz Ildikó Livia, Pék Terézia, Podhora Irén Anna, Prohászka Éva Mária, Quintz Mária, Szenczi Anna Mária, Szilágyi Éva, Szili Magdolna Ilona, Tóthmajor Erzsébet, Trenger Erzsébet, Üveges Terézia, Zangl Erika

Gépíró és Gyorsíró Iskola

II. A osztály

Buzás Mária, Csepregy Valéria Anna, Csontos Mária Anna, Éberhardt Zsuzsanna, Feigel Ida, Grósz Zsuzsanna, Hasznos Éva, Horváth Edit, Kara Anna, Kondár Mária, Kovács Szilvia Eta, Lukács Anna, Maga Márta, Mancza Zsuzsanna Mária, Mézes Márta, Mundi Erika, Nagy Ibolya, Nagy Marianna, Németh Edit, Papp Olga, Pásztor Aranka, Pék Viola, Pifkó Judit, Schvets Katalin, Szabó Marianna Klára, Szakács Györgyi, Szappanos Natália, Szekeres Katalin Mária, Szenczi Zsuzsanna Anna, Szőke Anna Szilvia, Szőke Ibolya, Uranka Mária Magdolna, Veres Zsuzsanna, Iváry Erzsébet, Brieber Magdolna

II. B osztály

Antal Erzsébet, Balogh Mária, Dics Ágota, Holop Tiborné Szabó Éva
Juhász Hajnalka, Kara Anna Róza, Markos Márta Klára
Metzger Zoltánné Klotz Anna, Mihály Erzsébet, Molnár Erzsébet, Molnár Lászlóné Barina Ilona, Previtzer Józsefné Jónás Valéria, Putz Teréz, Riegel Ilona, Schmidt Erzsébet, Speier Márta, Somfai Éva, Székely Margit, Tállai Istvánné Dezső Erzsébet, Trexler Jánosné Korcsmáros Mária, Tőke Sándorné Domokos Rozália, Willinger Gabriella

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola végzős tanulói az 1975-1976-os tanévben

IV. A osztály

Abrónits Valéria Mária, Csécs Anna Magdolna, Fülöp Erika Rozália, Juhász Ilona, Lovasi Katalin, Molnár Hedvig Veronika, Páli Katalin, Pétervári Mária, Raschek Mária Erzsébet, Rozsnyó Zsuzsanna Ibolya, Szabó Ildikó Éva, Szűcs Magdolna, Szűcs Zsuzsanna Erzsébet, Tóth Magdolna, Vas Éva, Balla Éva, Bognár Julianna, Cserhalmi Erzsébet, Demény Terézia, Erdős Magdolna, Galba Márta, Gál Éva Mária, Hudecz Mária Magdolna, Kurucz Mária, Madar Ildikó, Nagy Erzsébet, Papp Julianna Mária, Pintér Ilona Mária, Reményi Margit, Szenes Katalin, Szepesi Márta Erzsébet, Turányi Sándor Géza

IV. B osztály

Bederna Zsuzsanna, Bécsi Margit, Bélai Éva, Bodor Magdolna, Bognár Valéria, Bucskó Teréz, Budai Julianna Erzsébet, Demeter Teréz, Hajdár Julianna, Horváth Zsuzsanna, Kiss Judit Mária, Kókai Veronika, Kovács Edit Mária, Madari Éva, Maurer Zsuzsanna, Mihály Melinda, Nagy Katalin, Paska Márta, Pauli Teréz, Pásztor Aranka, Pelle Mária Györgyi, Pósvai Edit, Putz Ilona Mária, Putyera Katalin, Satori Erzsébet Rita, Szóger Mária Magdolna, Tóth Ágnes, Vigh Gizella

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola végzős tanulói az 1979-1980. tanévben

IV. A osztály

Barina Livia Rita, Csicsman Márta, Dédesi Gabriella, Gregor Erzsébet, Horváth Szeder Katalin, Lik Rita Mária, Marosújvári Judit Zsuzsanna, Máté Zsuzsanna, Minczér Márta, Pfeiffer Éva, Szabó Edit, Szedlacsek Ildikó, Vajgel Mária, Várhidi Csilla Judit, Daróczi Marianna Márta, Dénes Zsuzsanna, Holdampf Lajos, Lung Edit, Mayer Gyöngyi, Mingl Zoltán, Pálmai Zsuzsanna, Sajtos Ferenc, Vincze Csaba, Wierl Judit

IV. B osztály

Dobai Marianna, Farkas Györgyi, Gazdag Henriette, Hegedűs Margit, Jeges Kornélia, Kardos Gabriella, Klinger Katalin, Kosárszki Kornélia, Könözi Edit, Krischneider Mária Magdolna, Menner Veronika Zsuzsanna, Meszes Gyöngyi Márta, Mészáros Piroska Zsuzsanna, Muzslai Julianna, Pap Éva, Papp Eszter, Radolfi Klára, Salamon Marianna, Szalai Emese, Szalay Katalin Erika, Tóth Éva, Vass Rita Erzsébet, Varga Katalin, Zsebők Erika, Zsubla Ágota

Kiegészítő tagozat végzős tanulói

Csapka Ildikó, Csorny Tiborné Bogár Márta, Diczenty Zsuzsa, Fekete Károlyné Hollósi Zsuzsanna, Hasenberg Istvánné Zeller Ilona, Havér Béláné Zeller Magdolna, Horváth Tiborné Párdi Katalin, Kakas Mariann, Krischneider Istvánné Resoczki Rozália, Lukács Gabriella, Mészáros Gyuláné Antalicz Irén, Ollé Jánosné Pollágh Ibolya, Petróczy Gáborné Csonka Mónika, Róka Sándorné Szabó Ilona, Szabó Katalin, Szabó Sándorné Radovics Ilona, Schmidt Mária, Szeifert Kálmánné Stark Klára, Szikszai Andrásné Kovács Ibolya, Szabó Rácz Jánosné Valent Erika, Udvardi Józsefné Réder Rozália, Vigh Lászlóné Marosvári Éva, Varga Zsófia, Vitéz Anna, Zeller Józsefné Jeszenszky Gizella

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola végzős tanulói az 1981-1982. tanévben

IV. A

Bagyura Anna Mária, Balogh Eleonóra, Balogh Erika Rita, Izsó Terézia, Nagy Zsuzsanna Gabriella, Pap Zsuzsanna, Párma Ildikó, Robotka Anikó, Romsics Erika, Szabó Erzsébet Judit, Szabó Mária, Szabó Zsuzsanna, Szarka Edit, Zdrahál Mária, Bacsá Tímea Erzsébet, Erős Ferenc Sándor, Farkas Mónika, Fehér Erika, Gémesi Andrea, Ipolyvölgyi Tünde, Ivanov Rita, Keil Márta Julianna, Kónya Katalin, Laczkó Katalin, Mechler Eszter, Molnár Zsuzsanna, Simon Edit Ilona, Sinkó Péter, Zászlós Erika

IV. B

Ambruzs Zsuzsanna Mária, Bors Ildikó, Bredán Anna, Csanda Szilvia, Csuha Ildikó, Fabi Ilona, Gábrriel Diana, Gombár Julianna, Janik Erika, Kasztner Andrea, Kállai Erzsébet, Kiss Ildikó, Kissik Eszter Bernadett, Lakat Andrea, Mészáros Éva Lilla, Pásztor Mária, Pécsi Ildikó Gabriella, Putz Erika, Schantzl Edit, Schusztter Katalin, Szabó Katalin, Trexler Zsuzsanna, Tóth Piroska Mária, Varga Szilvia Mária, Várszegi Ildikó

Kiegészítő tagozat

Abonyi Lászlóné Bielisz Ágota, Berka Tamásné Vödrös Zsuzsanna, Beták Jánosné Botra Julianna, Drajkó Mária, Huszár Tiborné Mészáros Éva, Kissné Monori Erzsébet, Sárvári Teréz, Schleer Gáborné Bálint Magdolna, Kériné Schmidt Kovács Éva, Siska Mihály, Stadtmüller Teréz, Szendi Ferenc, Tóth Józsefné Kassai Katalin, Turainé Gál Erzsébet, Zéman Lászlóné Katona Katalin, Speier Mária, Haraszi Jánosné Bakics Mária, Zentai Jánosné Eichenwalder Gizella

A Gépíró és Gyorsíró Iskola 1981-1982. tanévben végzett tanulói

II. G osztály

Basovszki Magdolna, Csapuka Teréz Judit, Dojcsán Erika, Ébelle Anna, Fadgyas Marianna, Huszkó Gizella, Janik Erzsébet Mária, Juhász Zsuzsanna Terézia, Kovács Irén Margit, Könözi Mária, Pap Lilla, Pánczél Erika, Priegl Mária, Pufa Éva, Rácz Noémi, Stégermayer Zsuzsanna, Szénnölgyi Ágnes, Szlamnik Erzsébet, Tólos Erika, Tóth Ágnes, Vörös Judit, Zérczy Katalin Erzsébet

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola 1982-1983. tanévben végzett tanulói

IV. A osztály

Erdei Szilvia, Faragó Dénes, Komáromi Melinda Erzsébet, Korompai Zoltán, Kovács Andrea, Kratochvil Valéria Gyöngyi, Kubina Erzsébet Marianna, Marcinkó Márta, Nánai Marianna, Pál János, Pétervári Ferenc, Pitala Dóra, Rigó Irén, Sasvári Klára, Schreck Dóra, Siska András, Szilágyi Zsolt Péter, Branyiczky Csilla, Eck Katalin, Éri Gabriella, Harcos Magdolna, Kálmán Mónika, Karácsony Zsuzsanna, Kéner Ilona, Kis Ágnes, Lóczy Judit, Mandák Julianna, Pirtyák Márta, Szauter Szilvia, Sztankó Ilona Mária, Tarjányi Erika, Mária Zettisch Tímea

IV. B osztály

Bakonyi Mária, Bargel Csilla Ilona, Bartha Magdolna, Bádi Ildikó, Csatlós Éva, Dombi Ildikó, Fülöp Mária, Gerendás Andrea Ottilia, Horváth Gizella, Karaszek Margit Zsuzsanna, Kerekes Éva, Kis Éva, Koczka Ildikó, Kollár Éva, Kripta Tünde, Lieber Mónika Margit, Mándli Anna,

Mogyorósi Erika, Parrag Anna, Pintér Edina, Simon Marianna, Simon Mária, Simon Zsuzsanna, Stróbl Beáta, Szikorszki Ildikó, Szim Márta, Varga Erzsébet

Kiegészítő tagozat

Curkiewicz Ludvikné Schreck Mária, Cser Péterné Bélay Katalin,
Farkas Sándorné Valent Magdolna, Hédai Józsefné Molnár Piroska,
Kiss László, Kovács Lajosné Flórián Zsuzsanna, Lachner Róbertné Birovecz Anikó,
Nagy Józsefné Rézműves Magdolna, Papanecz Mihályné Gáspár Gabriella,
Skuta Ferencné Hidasi Mária, Szabolcs Tamásné Jászfalva Magdolna, Tokodi Katalin

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola végzős tanulói az 1985-1986. tanévben

IV. A osztály

Adorján Helga, Cser Magdolna, Cserny Erika, Gál Judit, Hédai Erika, Horváth Andrea, Jankus Edit,
Kéri Anna, Kiffer Ferenc, Kugler Ágnes, Magyar Andrea, Misák Erika,
Pánczél Erika, Remsik Judit, Romsics Anikó, Sasvári Andrea, Vigh János, Vozák Gyöngyi,
Bácskai Andrea, Bencze László, Gáspár Judit, Gerlei Éva, Hevesi Beáta, Jámbor Andrea,
Kajtor László, Kara Zsuzsanna, Király Marianna, Lauszki Krisztina Anna, Majoros Mónika,
Makhándi Ilona, Mihalik Csilla, Pörtl Zoltán Norbert, Szabó Zsuzsanna, Tokai Attila

IV. B osztály

Ambrus Anita Erzsébet, Both Xénia Katalin, Csontos Ibolya, Darázdsdi Zsuzsanna,
Éberhardt Mónika, Erős Katalin, Gerendás Ágnes Rita, Hock Marianna, Huber Andrea, Jánosi Éva,
Kalácska Éva, Kiss Andrea, Kiss Tünde, Kókai Rita, Kósa Borbála, Moczkó Edina, Molnár Éva,
Nagy Andrea Hajnalka, Papp Gyöngyi, Pál Eleonóra, Reményi Valéria, Rezsnyák Antónia,
Schmidt Marianna, Szűcs Tünde, Varga Nikolett

Gépíró és Gyorsíró Szakiskola II. G osztály

Bartus Zsuzsanna, Csicsmann Judit, Francsics Gyöngyi, Hajósi Csilla, Hermann Kornélia,
Istók Anna, Kelemen Csilla, Kollár Andrea, Kondé Beáta, Kovács Erika, Kusnyár Tímea,
Lédergerber Lídia, Letrich Krisztina, Lontai Nikolett, Marton Claudia, Mészáros Ágnes,
Molnár Rita, Novák Márta, Ölveczki Beáta, Pál Gabriella, Péntek Beatrix, Sánta Margit,
Sebella Gabriella, Sipka Anna, Szabó Sóki Andrea, Tillmann Ágnes, Zácsik Krisztina,
Zombori Krisztina

Az Esztergomi Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakmunkásképző Iskola végzős tanulói az 1985-1986. tanévben

Szakmák: élelmiszer eladó, kozmetika- és vegyiáru eladó, cipőeladó, ruházati eladó, kultúrcikk eladó, műszakcikk eladó, hentes, cukrász, felszolgáló, vendéglátó eladó, szakács

Albecker Hajnalka, Atkári- Gyóni Alajos, Áncsán Gabriella, Bottyán Mária, Bottyán Katalin, Brilla István, Biczi Csilla, Berka Nóra, Béres Attila, Baumann Zsuzsanna, Battyán Katalin, Báthori Attila, Bártfai Márta, Bálint Zsuzsanna, Csányi Zoltán, Csillag Csaba, Dávid Edit, Dávid László, Dimitrov Gábor, Dinnyés Krisztina, Donczecz Zoltán, Drengács Gabriella, Erdei Andrea, Erdei Gabriella, Ébelle Marianna, Érchegeyi Mónika, Farkas Zsuzsa, Fekete Hortenzia, Fodor Imre, Földi Erzsébet, Földesi Mariann, Füle Zsuzsanna, Freich Mária, Fritz Zsolt, Gerecsei Márta, Gieda Kornélia, Gulyás Melinda, Guzik Andrea, György Gábor, Hidasi Marianna, Hevesi Melinda, Haraszi Edit, Hajós Edit, Hogyelka Zsuzsanna, Jakovleva Lília, Jankovics Ágnes, Jancsek Mónika, Juhász Andrea, Jurkovich Sándor, Jáki Zsolt, Kain Zsuzsanna, Kapus Ildikó, Kenyeres Erika, Kersánszki Katalin, Kiss Rozália, Kissik Helga, Kolek Mariann, Kormos Erika, Kovács Anna, Kriska Róbert, König Ildikó, König Róbert, Labancz Ildikó, Lázár Tímea, Lenbechner Mónika, Lovas Gábor, Lukács Anna, Lukácsi Márta, Lucai Rózsa, Mauterer Mónika, Melcher László, Mészáros Erika, Meszes Katalin, B. Molnár Zsolt, Monostori Attila Gábor, Nagy Andrea, Nagy Katalin, Nagy Mária, Natcher Edit, Németh György, Nothart Béla Zoltán, Nyári István, Nyúl Erika Erzsébet, Obola Szilvia, Ódor Éva, Pálmai Zoltán, Palovits Tünde, Papp Julianna, Papp Márta Dóra, Petzkó Judit, Perényi Károly, Pintér Éva, Polgár Judit, Pozsgai Gyöngyi, Priáll Teréz, Remetei Béla, Rostás Róbert, Rozin Judit, Ruzsa László, Sinkó Krisztina, Sós Zsuzsanna, Soós Odette, Spányik János, Steinhöfer Andrea, Sulyok Krisztina, Szabó Tünde, Szabó Tünde, Szeibert Mónika, Szivek Éva, Szóda Csaba, Sztukár Erika, Takács Mária, Tamás Katalin, Tasnádi Zsuzsanna, Tillich Mónika, Tukszár Szilvia, Turán Andrea, Török Zoltán, Varga Mónika, Varga Katalin, Varga L. Ágnes, Vaskó Zsuzsanna, Válint Gabriella, Veisz Andrea, Wiltinger Mónika, Vitéz Julianna, Vörös Tímea Anna, Werner Gabriella, Zsori Melinda

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola 1992-ben végzett tanulói

IV. A Szakközépiskola

Balázs Ildikó, Berze Zsolt, Fischer Gabriella, Gula Pál, Janovszky Csilla, Józsa Boglárka, Karkó Mónika, Kovács Etelka, Kőfalvi Erika, Kupczek Ilona, Lábos László, Malárik Ildikó, Meixner Richárd, Nagy Ildikó, Nagy Katalin, Pócza Ildikó, Polgárdi Anna Mária, Resszer Erika Katalin, Rónai Brigitta, Schalk Beáta, Scherlein Angéla, Somogyi Andrea, Szabó Emese, Szabó Viktória, Szalay Orsolya, Török Tímea, Uresch Éva, Valek Éva, Varga Beáta, Válint Marianna, Verle Szilvia, Vicze János

IV. B
Szakközépiskola

Böcskei Renáta, Donka Izabella, Drobinoha Andrea, Huber Katalin Rozália, Huszti Éva, Juhász Katalin, Kishonti Erika Valéria, Kovács Szilvia, Krasznai Helga, Kriska Mónika, Lakics Mária, Latkovski Veronika, Mácsai Mónika, Molnár Gabriella, Pluger Zsanett, Pusztai Andrea, Schalkovics Beáta, Skultéti Edina, Szabó Hedvig, Szőke Andrea, Tolnai Judit Tünde, Tóth Viola, Várhidi Melinda

II. G osztály
Gépíró és gyorsíró szakiskola

Adorján Noémi, Báthory Anna, Bontovics Bernadett, Bucsás Mónika, Burger Mónika, Czibulka Ingrid, Deák Katalin Veronika, Drahos Kinga, Dzierzava Edit, Éberle Zsuzsanna, Gerstner Livia, Holop Szilvia, Honti Krisztina Anna, Juhász Bernadett Klára, Kanóczki Ilona, Réti Mária Tímea, Seres Anita, Somodi Edit, Szoboszlai Dorottya Krisztina, Torma Helga Marianna, Torma Ildikó, Végh Julianna, Cernota Izabella

II. osztály
Gépíró és gyorsíró szakiskola
Esti tagozat

Barina Györgyi, Csőregi Gabriella, Dudás Mónika, Kocsis Helga, Lesenszky Gabriella Mária, Meszesné Kinka Marianna, Schulhoff Mária, Tarjányiné Teési-Vass Ildikó, Világi Katalin

**A Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakközépiskola és
Szakmunkásképző Iskola végzős tanulói
1991-1992. tanévben**

Szakmunkásképző iskola
Cukrász

Bogár Lenke, Bogár Zsuzsanna, Engelbrecht Anita, Kerekes Éva, Kovács Mihály, Lusztig Tünde, Mundi Beáta, Ludvai Anita, Páldi Hajnalka, Róka Szilvia, Rovács Teréz, Steinwender Sándor, Szedő Liliána, Szerepi Tamás

Vendéglátóipari eladó

Balogh Hajnalka, Bucsai Edina, Éder Andrea, Fehér Erzsébet, Hártó Anna, Horváth Hajnalka, Paska Magdolna, Péter Elvira, Szél Erna, Szobonya Erzsébet, Szőke Erika, Telegdi Tímea, Dinnyés Anett

Szakács

Ágfalvi Endre Richárd, Baranyai Sarolta, Farda Tibor, Hetzer László, Jánosi Rita, Kalina Péter, Ocsovai László, Szabó Tamás, Szakács Róbert, Tamási Sándor, Dósa Valéria, Hajdú Anna Mária, Honosi Balázs, Katona Attila István, Molnár Balázs, Nagy Andrea, Sinogli Zsolt

Felszolgáló

Decsi Attila, Kocsis Attila, Markó Péter, Miskolczi Csaba, Ormándi Gábor, Papp Szilvia, Petneházi Zoltán, Pintér Gabriella, Reményi Mihály, Siják László

Élelmiszer eladó

Bartal Erika, Bakó Henrietta, Bakos Gábor, Béleczi Laura, Böhm Veronika, Bujdosó Dóra, Csur Edit, Csapszki Zsuzsanna, Deák Mónika, Demeter Rita, Eichardt Gizella, Flórián Anna, Gálicz Ilona, Göndör Imréné Jakus Brigitta, Győri Krisztina, Halama Henrietta, Haracska Attila, Her Mór, Horváth Hajnalka, Jónás Erika, Juhász Andrea, Juhász Renáta, Kiss Erzsébet, Kohl Andrea, Kónya Melinda, Kormos Bernadett, Kovács Róbert, Kunyik Mariann, Magyar Orsolya, Majdanics Bernadett, Marton Mihály, Mechler Krisztina, Molnár Melinda, Nagy József, Nagyvári Edit, Pap Éva, Papp Klára, Putz Marianna, Steiner Mónika, Szalai Tünde, Szalmás Adrienn, Szi Zsolt, Szlaboda Rita, Uzsák Szilvia, Vajda Tímea, Varga Adrienn, Zágonyi Mária

Vegyesbolti eladó

Berényi Csaba, Dávid Regina, Findt Veronika, Graff József, Kirsch Zsuzsanna, Putz Veronika Ibolya

Ruházati eladó

Balázs Beáta, Balogh Mónika, Bellabas Rita, Dudás Erika, Eperjesi Mónika, Fenyvesi Izabella, Fülöp Gizella, Gulyás Gizella, Gyimesi Andrea, Horváth Andrea, Hubacsek Irén, Lajkó Emőke, Molnár Zsuzsa, Sebők Krisztina, Ternovecz Izabella, Tőke Szilvia, Viszoly Norbert, Vollár Krisztina

Háztartási felszerelések eladója

Bartl Péter, Hindi Zoltán, Máté Bernadett, Pálkás Judit, Rigó Tamás, Rajnai Tímea, Schreck József, Szabó Anikó, Szabó Mariann, Töldezsán László, Valent Edit, Vörös Sándor

Kulturcikk eladó

Bordás Katalin, Fogarasi Anita, Kovács Zsuzsanna, Kurucz Katalin, Mankó Krisztina, Obermayer Katalin, Szabó Adrienn

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola végzős tanulói az 1997-1998. tanévben

IV. A osztály

Ármai Renáta, Balogh Zsuzsanna, Búr Zsuzsanna, Csapka Nikoletta, Csiffáry Andrea, Dajka Gábor, Fraunberger Mária, Gmeiner Erika, Hristov-Todorov Gabriella, Jamriska Tímea, Kara Kornélia, Kollár Anikó, Kopp Szilárd, Kosztolányi Mónika, Kovács Bernadett, Kreisz Zsuzsanna, Lapu Szilvia, Makkos Lilla, Mandák Mónika, Melisek Rita, Mihalovics Péter, Mónok Hajnalka, Nagy Ildikó, Palovits Ildikó, Pédl Renáta, Priegl Gyöngyi, Rappauer Szilvia, Somló Ágnes, Sziklai Brigitta, Takács Ildikó, Tóth István, Verebes Szilvia

IV. B osztály

Baranyai Beatrix, Belánszki Katalin, Békevári Anita, Blaschke Ildikó, Danázs Andrea, Fribiczter Éva, Greff Bernadett, Harka Adrienn, Házenbeck Anita, Here Bernadett, Jórėti Melinda, Kiffer Nikolett, Kiss Adrienn, Kovács Zoltán, Malinka Krisztina, Pallagi Renáta, Pap Adrienn, Pál Renáta, Tomozi Szilvia, Tóth Renáta, Tóth Zoltán, Vavrovics Éva, Wiezner Annamária, Zöld Bernadett

A Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző Iskola 1997-1998. tanévben végzett tanulói

Szakmák:

**felszolgáló, cukrász, felszolgáló, szakács, VIP-eladó, élelmiszer- vegyi áru kereskedő, vas-
műszaki eladó, ruházati kereskedő, kultúrcikk-eladó**

Bacsó Mónika, Balázs Nicolett, Balog Éva, Baris Melinda, Bartos Imre, Bálint Anita, Czár Enikő, Czimmer Viktória, Csákvári István, Cseresnyés Izabella, Csicsmann Beáta, Dankó Anita, Deli Szilvia, Dlabik Mónika, Domokos Krisztina, Erdős László, Estéli Rita, Farkas Nikoletta, Fehér Judit, Fekete Szilvia, Forgács Éva Csilla, Füstös Noémi, Gémesi Viktória, Havelda Ramóna, Herczeg Szabolcs, Hicz Klára Andrea, Holicska Éva, Holicska Tímea, Horváth Beáta, Horváth Gergely, Horváth Mónika, Horváth Tímea, Horváth Zsolt, Huszár Angéla, Ilovszki Krisztián, Izsó Attila, Juhász Ádám, Jurásek Mónika, Kappel Mária, Kaposvári Adrienn, Kaszás Lóránt, Kiss Attila, Kiss Norbert, Kiss Zsuzsanna, Kispál Henriett, Klányi Anita, Kohl Diána, Kovács András, Kovács Balázs, Kovács Gabriella, Kovács József, Kozma Mónika, Kósa Éva Mária, Köbli Péter, Lakatos Csilla, Lappó Attila, Madarász Mónika Amanda, Magyarovics Balázs, Marosvári Éva, Mezei Krisztina, Moczkó Zsuzsanna, Morva Bálint, Murcsán László, Nagy Miklós, Nebehaj Katalin, Papp Ildikó, Papp Helga, Pető Erzsébet, Petrás Krisztina, Pongrácz Zsolt, Rédei Csaba, Rónyai Roland, Rózsavölgyi Rita, Soós Buzás Sándor, Strutek Anita, Süveg Tibor, Szabó Ágota, Szentpéteri Szilvia, Szőke Ildikó, Till Szabina, Torma Beáta, Tóth Adrienn, Tóth Tímea, Tőkés Erzsébet, Vadászi Beatrix, Velmovszki Magdolna, Végh Andrea, Vitek Dalma, Vogel Szabolcs, Wendler Tímea, Zöld Gábor Attila

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola végzős tanulói az 1999-2000. tanévben

12. A osztály

Adamcsik János, Bátori Ildikó Mária, Bihari Réka, Bonifert Andrea, Bosánszky Erika, Chujác Adrienn, Eifert Ágnes, Farkas Gergely, Fülöp Gábor, Gáspár Marianna, Gerencsér Tímea, György Andrea, Hajdu Henrietta Kornélia, Jakab Dávid, Jó-Dobronya Henrietta, Kator Diána, Kiss Gábor, Kiszél Anita, Kovács Marianna, Ladányi Szilvia, Lévai Ágnes Erzsébet, Magyara Henrik Ádám, Mészáros Judit, Nádler Adrienn, Pándi Krisztina, Pócs Erika, Rózsavölgyi Mária, Sárgai Magdolna, Schönwalder Miklós, Spóner Andrea, Szabolcs Zita, Szabó Andrea Imola, Szendrei Csilla, Tandi Krisztina, Tráger Judit, Válint Szilvia

12. B osztály

Bauer Erzsébet, Birkés Judit, Bodri Zsuzsanna, Bors Imre, Csonka Andrea, Erős Judit, Freigang István, Gregor Éva, Gyenes Gábor, Hemli Izabella, Hetzer Zsuzsanna, Hirsch Ildikó, Husvét Aranka, Jerola Norbert, Kara Brigitta, Kozma Adrienn, Kővári Réka, Madlena Anita, Murner Nóra, Németh Zsuzsanna, Pándi Zsófia, Párkányi Mónika, Quintz Andrea, Róka Nikolett, Sipka Csaba, Sörös Bernadett, Szalma Gyula, Tolnai Katalin, Tóth Enikő, Tóth Viktória, Vigh Tímea

A Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola 2001-2002-es tanévben végzett tanuló

12. A osztály

Bauer Edina, Beták Szilvia, Budai Zsuzsanna, Czuth Tamás, Dékai Hajnalka, Domokos Dóra, Fekete Gabriella, Gál Gabriella, Gula Tímea, Harmati Tímea Rita, Kalocsai Zsuzsanna, Kellner Szabina, Langer Ildikó, Mihalovics Hajnalka, Mikó Imre, Nyéki Andrea, Orsai Tímea, Pédl Renáta, Pick Beáta, Rónay Zsuzsanna, Schlett Tamás, Szabó Andrea, Temes Éva, Varga Katalin, Varga Szilvia, Vitai Adrienn

12. B osztály

Asztalos Tímea, Barcsik Mónika, Beniczky Krisztina, Harcsa Péter, Horváth Tímea, Hugyeczk Ákos, Kaszner Hajnalka, Kovács Zsuzsanna, Magony Csilla, Magyar Csilla, Minczér Mariann, Nemes Éva, Nick Ildikó Klaudia, Osváth Ágnes, Pap Alexandra, Papp Attila, Schupp Gabriella, Sebedovszky Ildikó, Szölgyémi Brigitta, Sztakovics Klára, Takács Dóra, Török Márk

A Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakközépiskola és Szakmunkásképző Iskola végzős tanulói 2001-2002. tanévben

12/1. osztály szakközépiskola

Alman Rita, Alman Zsuzsanna, Barsi Erika, Budai Tímea, Bukó Viktória, Farkas Tibor, Fenyvesi Bernadett, Józsa Erzsébet, Kovács Andrea, Krehlik Ilona, Kurovszky Melinda, Lőrincz Norbert, Markó János Tamás, Mayer Anikó, Nágel Petronella, Pap Izabella, Papp Erika, Pásztor Attila, Schmeili Rita, Stenger Mónika, Suki Erika, Szabados Szilvia, Szabó Gábor Ádám, Szatmári Henriett, Szetei Klaudia, Sztrapati Éva, Vavrovits Zsuzsanna, Végvári Ágota, Víg Marianna

12/2. osztály szakközépiskola

Bachanek Veronika Anna, Cserép Péter, Fábián Edina, Farkas János, Feri Gábor, Hetves Norman, Homor Linda, Horváth Szabolcs, Hűvösvölgyi Csilla, Janovszky Nóra, Kabók Tünde, Kis Szilveszter, Kiss Péter Zoltán, Koncz Emese, Mester Krisztina, Molnár Gabriella, Nagy Csilla Katalin, Németh Gábor, Pétervári Zsuzsanna, Pozsonyi Gábor, Schiller-Kertész Tamás, Szabó Viktória Ágnes, Szedlák Laura, Szivek Melinda, Tóth Gergely Bence, Tóth Szilvia, Török Péter, Varga Csilla, Varga Ferenc, Varga Patrícia, Vojácsek Zsuzsanna

12/esti tagozat

Bagó Attila, Csillag Csaba, Erős Norbert, Juhász Zsolt, Kirsch Lília (Jákovleva Lília), Kovács Gabriella, Kövecsné Bagó Bernadett, Lázár Tímea (Kopányi Tímea), Sturcz Tamás, Szilágyi Réka

Szakmunkásképző 12. B pincér, vendéglátó eladó

Erdei Anita, Kovács Dóra, Maros Valéria, Nagy Ágnes, Omlósi Renáta, Rábl Zsófia, Tóth Béla, Vass Gábor, Vicze Enikő, Viczéna Gyula, Kerekes Kinga, Máthé Márta

Szakmunkásképző 12. C cukrász, szakács

Blau György, Erdős Zoltán, Gulyás Gergely, Hornung Kinga, Jakab Zsuzsanna, Jurák Viktória, Kamarás Adrienn, Kinyik Zsuzsanna, Ladányi Krisztina, Manga László, Nagy Edina, Nagy József, Skripek Kornél, Szabó Tamás, Takács Roland, Vadlicsek Rozália

Szaktanásképző 12. A
ruházati, vas- és műszaki , élelmiszer-vegyiáru kereskedő

Berky Mónika, Dulkai Zsolt, Faragó Frigyes, Gábor Ibolya, Hajba Zoltán, Ignácz Mónika, Juhász Szilvia, Kaposvári Orsolya, Kiss Erika Éva, Kocsis Mónika, Kovács Krisztina, Menner Livia, Meszes Renáta, Mitru Krisztina, Nagy Henrietta, Oláh Nikolett, Selmeczi Gábor, Takács Hajnalka, Trexler Balázs, Turcsán László.

MAI DIÁKOK AZ ISKOLÁRÓL

Miért jó a Balassa Bálint Gazdasági Szakközép- és Szakiskola tanulójának lenni?

Néhány mondatban nehéz lenne megfogalmazni erre a kérdésre a választ. Nincs is rá egységes válasz, mert ahány ember, annyiféle vélemény. Így most saját, személyes álláspontomat és véleményemet fogom kifejezni.

Elöljáróban néhány szót az iskoláról: 2005-ben a Kereskedelmi Szakközépiskola egyesült a Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskolával, és évtizedek óta képzí Esztergom környékének közgazdasági, ügyviteli, kereskedő és vendéglátó szakembereit, alkalmazottait. Az intézmény ma már több mint 70 pedagógussal és 1000 főt meghaladó tanulólétszámával, 34 osztályával Esztergom egyik legnagyobb oktatási intézménye.

Jómagam 2009-től vagyok az iskola tanulója, és nagyon örülök, hogy ezt az iskolát választottam. Mielőtt ide jelentkeztem volna, nagyon sokat hallottam a suliról, hogy mennyire jó. Most, hogy már én is a diákja vagyok ennek az iskolának 3 éve, tényleg számtalan sok jót tudok elmondani róla. Nehezen tudtam elképzelni, hogy az általános iskola után így megkedvelek még egy iskolát, de sikerült. Hihetetlenül sok barátra, új kapcsolatokra tettem szert. A tanáraim is jók, talán néha szigorúak, de tanulni mindenhol kell.

Szerencsés vagyok, hiszen egy nagyszerű osztályközösséghez tartozom, nagyon összeszokott és jó társaság. Az osztálykirándulásaink egyszerűen fergetegesek voltak eddig, és remélem, hogy ez továbbra is így marad, bár efelől semmi kétségem.

Vendéglátás-idegenforgalmi szakon tanulunk, én személy szerint ebben a szakmában szeretnék elhelyezkedni. Intézményünk ezen kívül más szakokkal is büszkélkedhet, mint például közgazdaság, ügyvitel, és kereskedelem-marketing szakmacsoport. Az iskola azt is biztosítja, hogy az érettségi után két év alatt kiváló szakemberekké váljunk. Számtalan lehetőséget találhatunk még az intézményben, talán ezért is vagyunk ennyire sokan.

Olyan a közösségünk, mint egy nagy család. "Mindenki" ismeri egymást, és elmondhatjuk, hogy "mindenki" jóban van egymással. Az iskolában rengeteg programra van lehetőség, amelyeken rendszeresen részt is veszünk. Pedagógusaink is szeretnek kirándulni, nyaralni, így utazási lehetőségek is akadnak, melyre nem csak az iskola diákjai jelentkezhetnek, hanem azok barátai, családtagjai. Szeretek külföldi utakra menni, nagyon sok élménnyel gazdagodtam. Eddig Bécsben és Velencében voltam, és nagyszerűen éreztem magam. Legjobban Velence tetszett, rendkívül érdekes volt megismerni az ottani látványosságokat. Szabadprogram volt, körülnézhattunk, majd este egy megbeszélte helyen találkoztunk. A Velencei Karnevál valami elképesztő volt! Mindenki maszkban, díszes ruhákban pompázott, egyszerűen gyönyörű volt. Ezek mellett megemlíteném Bécset is. A karácsonyi vásárra mentünk. Hideg volt, ám a látvány és a jókedv mellett nem is éreztük, hogy fagyos az időjárás! Persze a forró tea nem maradhatott ki!

Köszönöm diáktársaim nevében is a megszervezett utazásokat! Bízom benne, hogy iskolánk továbbra is viszi a jó hírért szerte a környéken. Remélem még sok-sok új tanulóval bővül a sulis. Még nem említettem, de amellett, hogy mennyire jó, annyira gyönyörű helyen is van! Az esztergomi Bazilika mellett helyezkedik el egy csodás környezetben. Egy biztos, bárki tanulója lesz az iskolánknak, rengeteg új élményt és barátot fog szerezni! Én csak ajánlani tudom mindenkinek!

Velmovszki Csilla 12.E

Miért jó Balassás diáknak lenni? Például mert olyan szakmát tanulhatok, ami a mai világban kiemelt jelentőséggel bír. Szeretem a szép környezetet is, hiszen egy műemléképületben vagyunk, és minden nap láthatjuk a Bazilikát.

Jó dolognak tartom azt is, hogy sok programban vehetünk részt, mint például a Rákóczi Szövetség keretein belül szervezett filmklub, a Balassa versmondó verseny, és évente több színházlátogatás és utazás is megszervezésre kerül, közelebbi-távolabbi vidékekre. Évente szokott lenni kirándulás Bécsbe, Velencébe, de voltam már az iskolával Prágában, Krakkóban és Erdélyben is.

Szerintem az iskola sok lehetőséget tud nyújtani tanulóinak mind képzésileg és a kulturális programok terén is.

Nyergesi Adrienn 12. E

Azért szeretek ebbe az iskolába járni, mert ez az ország legszebb iskolaépülete. Mióta itt tanulok, azóta rengeteg barátra leltem az épület falain belül, ráadásul a legjobb barátnőmmel együtt felvételiztünk ide.

A második legjobb dolognak azt tartom, hogy a tanáraink nemcsak a hivatalos tananyagot adják le, hanem nevelnek is bennünket.

Nagyon tetszik továbbá az is, hogy rengeteg program közül válogathatunk. A lehetőségek között megtalálhatóak a különböző vetélkedők, színház- és múzeumlátogatások, és külföldi utazások is.

A Balassa nagyon jó alapot ad azoknak, akik gazdasági irányba szeretnének továbbtanulni, sőt azoknak a tanulóknak is sok segítséget nyújt, akik nem akarnak egyetemre, illetve főiskolára járni.

Pál Alexandra 12. E

Biztos vagyok benne, hogy mindenki másképp gondolkodik, amikor ezt a kérdést meghallja.

Van, aki rögtön rávágja, hogy semmi jó nincs abban, hogy a Balassás diáksereghez tartozik, csak melegezni jár ide, esetleg az érettségi vagy a szakma kézbe kapása végett.

Úgy gondolom, hogy az én álláspontom ebben a témában elég egyedi, mivel nem itt kezdtem a tanulmányaimat, hanem egy gimnáziumban, amely sajnos már nem létezik.

Immáron 2 éve járok ebbe az iskolába és egyáltalán nem bántam meg ezt az óriási változást, amely engem is eléggé megváltoztatott.

Az előző osztályomban a napi problémák kimerültek abban, hogy az utolsó leárazáson nem sikerült hozzájutni az áhított árucikkhez, és ez gyakran torkollott teljes lelki válságba az illetőnél.

Miután átjöttem ide, rájöttem, hogy mennyi embernek vannak családi, illetve anyagi gondjai, néha még a napi ételadagra sem futja, és ahhoz képest, hogy én ezek miatt teljesen kiborulnék, ők mégis állják a sarat, és nem esnek kétségbe. Nagyon tisztellem őket, és felnézek rájuk az erejük és a hozzáállásuk miatt. Valahol szégyellem, hogy régen mennyire lenéztem a Balassás diákokat, de ma már büszke vagyok arra, hogy ide járhatok.

Szabó Rita 12. E

Én a Balassa Bálint Gazdasági Szakközép és Szakiskolát egy elég jó iskolának tartom, különösképpen az előző, nem túl magas színvonalú középiskolához (amit nem neveznék meg) képest, ahova 2009 elejéig jártam.

Az oktatás színvonala (az előzővel ellentétben) itt szerintem városi szinten is viszonylag magas, a pedagógusokat megfelelően szakképzettnek tartom. Az épületet külön kiemelném, mivel nagyon nagy, és nagyon szépen fel van újítva, a termek tágasak és elegendően fényesek, mivel mindegyik terem ablaka az épületnek reggel és délelőtt az épület napos oldalára néz. Az iskola minden szempontból jól felszerelt, a mosdók kulturáltak, fontosnak tartom még azt is, hogy az iskola szakképzések széles választékát nyújtja a diákoknak, van választási lehetőség bőven.

Én a tanulmányait itt szeretném végigvinni, mivel ezt a helyet találom erre a legalkalmasabbnak, és örülök, hogy nem kellett csalódnom, amikor iskolát váltottam anno, sőt kifejezetten a tanulmányaim szempontjából az egyik legjobb döntésnek tartom.

Magyarovics Máté 12. E

Azért szeretek Balassás lenni, mert itt mindig pezseg az élet. A színes programkínálatok – színházlátogatás, kirándulások, film klub stb. – közül mindenki megtalálhatja a saját kedvencét. Az iskolánkban működő Rákóczi szövetség alelnökeként, külön öröm számomra az, hogy történelmünk és kultúránk megismerésével is foglalkozhatunk.

A helyi színjátszó társulat tagjaként kipróbálhattam magam a színház világában, versmondó versenyeken és különböző iskolai rendezvényeken is részt vehettem. Ezek rendkívül jó tapasztalatszerzésre adtak lehetőséget az emberek előtti megnyilvánulásban.

Számomra a legkedvesebb esemény az évben az iskola hagyományos bálja a Fehér Rózsa bál, ami remek lehetőséget teremt az ünneplésre és a diák-tanár viszony javítására. Nagyon szimpatikus a tanáraink által használt tanítási módszer, aminek ez lehetne a mottója: a gyermek feje nem edény, amit meg kell tölteni, hanem fáklya, amelyet lánggra kell lobbantani.

Örülök, hogy ide járhatok.

Mészáros Rebeka 12. E

Kezdhethetném a megszokott frázisokkal, hogy sok barátot szereztem itt, jó a társaság, színvonalas az oktatás.

Komolyra fordítva a szót, viszont azért szeretek idejárni, mert amikor elballagok, lesz egy megalapozott tudásom, amelyet a későbbiekben kamatoztatni tudok egy szakirányú főiskolán, vagy egyetemen. A tanárok nemcsak a tanterv szerinti tananyagot adják le, hanem a jövőben fontosnak bizonyuló kiegészítő anyagokat is.

Lehetőségünk van a tudásunk gyarapítására külön felvett órák keretében, amelyeket a tanárok a saját idejükből áldoznak ránk. Az órákon, ha valamit nem értünk, kérdésünkre újra elmagyarázzák, más irányból próbálnak rávilágítani a dologra. Türelmesek és megértőek velünk, meghallgatják a problémáinkat. ☺

Végezetül pedig, ez az ország legszebb iskolája, ahová még belépni is öröm. :D

Orsó Eszter 12. E

Négy évvel ezelőtt nem gondoltam volna, hogy egy iskola által ennyi barátot tudok szerezni.

Iskolánk egy olyan intézmény, amely Esztergom szívében áll, és becses nevét egy híres költőről kapta.

Balassi Bálint lenne a szerencsés személy.

Már pár hónap alatt sikerült a beilleszkedésem és a tanárok sokat segítettek ebben.

A diákélet kalandos, s emlékekkel teli. Nagyon sok közös programot szerveznek pedagógusaink, ilyenek például az utazásaink, úgy külföldön, mint belföldön. Így lehetősége nyílik az embernek, hogy jobban megismerje a másikat, s akár életre szóló barátságok alakuljanak.

Ki nem hagynám a szünetekben történő beszélgetéseket, viccelődéseket meg persze a röhögéseket. Hiába, hogy sok diák jár ide, de szinte mindenki ismer mindenkit.

Én nagyon szeretek ide járni, s remélem, ti sem fogtok rosszul dönteni !!!

Hideg Bianka 12. E

A folyosókon pezsgő diákélet, ki beszélget, s ki bőszen bújja a füzetét. A tanáriban segítőkész tanárok adnak útbaigazítást a tévelygő elsősöknek, és haladékat a dolgozatot írni nem akaró felsőbb évfolyamos diákoknak. A büfék előtt kígyózik a sor, a jóllakottak pedig csocsózhatnak.

Vidám hangulatú kirándulásaink lehetőséget teremtenek egymás közelebbi megismerésére, s megkedvelésére. Tanévenként több külföldi és belföldi útra, változatos programokra is sort kerítünk, legyen az egy délutáni séta a városban, egy fagyizás, filmklub vagy színházlátogatás a fővárosban.

Mindezek mellett jó hangulatú órákon okosodunk, megtanuljuk a közgazdaságtan, a kereskedelem, vendéglátás csínját-bínját. A gazdasági tantárgyaink nehézsége, olykor érthetlensége ellenére küzdünk, harcolunk a jobb jegyért, és igyekszünk bebizonyítani, hogy a tananyagot márpedig akkor is tudjuk.

Juhász Fanni 12. E

Szerintem azért jó a Balassa Bálint Szakközépiskolába járni, mert a tanárok többsége nagyon kedves, és sokat tanulhatunk tőlük. Ezen kívül az iskolában sok barátra tehetünk szert tanulmányaink alatt. Az iskolában sok kiállítás található, amelyek megnézése segítségünkre lehet tanulmányainkban. Ezeken kívül pl. a téli szünet a mi iskolánkban két nappal hosszabb, mint a többi iskolában. Ez a diákoknak nagy öröm.

Szabó Máté 11. C

Mit jelent a Balassa Bálint Szakközép és Szakiskola diákjának lenni? Mit jelent Balassás diáknak lenni? A válasz: Mindent.

Ez az iskola nyújtja számunkra a második otthont, hiszen itt kezdődik az életünk. Itt érnek minket a csapások és itt a boldogságok. Itt érhetünk el igazi sikereket, kitörhetünk a mindennapjainkból, olyan embereket ismerhetünk meg, akik az egész életünkre hatást gyakorolhatnak. A mi iskolánk tényleg odafigyel arra, hogy színvonalasan, jó közérzetben, megfelelő diákokkal, harmóniában teljenek napjaink. Nekünk, diákoknak ez a legfontosabb. A tanárainkkal rendkívül jó a kapcsolatunk, és mindenben segítenek nekünk. Ha rossz útra tévednénk, próbálnak visszaterelni a jó irányba, és minden erejükkal arra törekednek, hogy minél fényesebben tündököljünk ebben a remek iskolában.

A lehetőségek sem mindennapiak. Van konditerem és szauna is, ami kellemes kikapcsolódást nyújt számunkra, ezen kívül igénybe lehet venni az iskolai könyvtárat is. A tanárok gyakran szerveznek külföldre kirándulásokat olcsón, remek helyekkel, jó társasággal.

Nagyon jól érezzük magunkat ebben az iskolában, hiszen sok diáknak menedékhelyet nyújt, ahol tudnak foglalkozni önmagukkal, és nem kell a családi problémákkal törődniük: csak beülnek az iskolapadba, és minden tudásuk szerint teljesítenek az órákon.

Mészáros Rebeka 12. E

Én azért szeretek a Balassába járni, mert itt vannak a barátaim, és az osztályközösség is tetszik. Régen nem volt ilyen összetartás, de mivel már három éve osztálytársak vagyunk mindez megváltozott. Manapság senki sem árulja el a másikat, senki sem tesz keresztbe szándékosan a másiknak. Régebben ezt nem lehetett volna elmondani.

Örülök, hogy mindez megváltozott, és egy jó osztályközösség lett belőlünk! Örülök, hogy ebbe az iskolába és ebbe az osztályba járok! Az Osztályfőnökünk sok mindent megtesz értünk, olyasmiket, amiket más tanár nem biztos, hogy megtenne az osztályáért! Nagyon szeretjük őt!{:

Mészáros Renáta 11. C

Milyen diáknak lenni a Balassában?

Az esztergomi Balassa Bálint Gazdasági Szakközépiskola és Szakiskola a környék egyik legkiemelkedőbb iskolája. Az épület gyönyörű, a mesés Főszékesegyház alatt található.

Az iskolában tanító tanárok időt és energiát fordítanak arra, hogy minden évben többféle programon vehessen részt a diákság. A minden évben megszervezett programok között szerepel karácsony előtt a bécsi adventi vásár, október elején a müncheni sörfesztivál, és télen a sítábor.

Akadnak csak egyszer megszervezett kirándulások is, például az angliai-skóciai utazás vagy a Francia Riviéra; különböző olasz városokban is voltunk már, és természetesen a monacói városnézés vagy látogatásunk Firenzébe is örök emlék marad!

Az iskolán belül is található több rendezvény, például a Balassa vers- és prózamondó verseny, a Fehér Rózsa Bál vagy a 9-es osztályok diákjainak „beavatása”, az úgynevezett „Szecskaavató”.

Az iskolában körülbelül 1000 diák tanul, ami rengeteg, de ez nem azt jelenti, hogy nap mint nap több száz idegen vesz körül minket, hanem inkább azt, hogy nagyon sok új baráttra lelhetünk. A tanárok is elsősorban a diákok érdekeit szolgálják, nagyon segítőkészek, ezért bármilyen problémával fordulhatunk hozzájuk.

A Balassában nagyon jó diáknak lenni, és büszke vagyok arra, hogy ennek az iskolának a tanulója lehetek. Szeretlek Balassa!

Kochnyák Noémi 11. A

Én azért szeretek a Balassába járni, mert itt vannak a barátaim, akikkel szeretek együtt lenni. Azt is szeretem, hogy az öltözködés, smink, kinézet nincs annyira korlátozva. Szép a környezet, és már az ablakból látni a Bazilikát. Az osztályközösséget is szeretem, mivel már majdnem három éve töltjük együtt a hétköznapijainkat.

Jónás Betti 11. C

Miért is jó Balassásnak lenni? Erre a kérdésre számomra nem túl egyszerű a válasz. Hisz nem tudnék egy, vagy két konkrét dolgot mondani, hogy miért is szerettem bele ebbe az iskolába.

Elsősorban talán az játszhatott nagy szerepet benne, hogy egy családi hangulatú, kis létszámú osztályba csöppentem bele. Mint mindig, a kezdet itt sem volt zökkenőmentes, de az idő haladtával egész jól összecsiszolódtunk. Aminek még igazán örülök, hogy az intézmény 2008-ban új külsőt-belsőt kapott, így a 9. évfolyamot egy szép épületben és új termekben kezdhettük el.

Említésre való még, hogy az intézmény idén ünnepli fennállásának 100. évfordulóját, aminek tiszteletére számos programot szerveznek. Az iskolai hagyomány közt szerepel a minden évben megrendezett Fehér Rózsa bál és az igen népszerű Balassi Bálint versmondó verseny, melyek mindig a díszteremben kerülnek megrendezésre.

Az iskolának köszönhető még, hogy a diákok határon túli országokkal is megismerkedhetnek, mivel tanáraink évről évre számos külföldi utat szerveznek. Úgy vélem, tanáraink igen jól képzettek, s minél inkább arra törekednek, hogy a legjobbat hozzák ki belőlünk. Az érettségi előtt állóknak még délutáni felkészítő órákat is tartanak. Így tehát örülök, hogy ennek az iskolának a részese lehetek, s azt hiszem, ezek az évek lesznek az egyik legfelejthetlenebbek az életemben.

Megyesi Zsófi 12. E

Miért jó diáknak lenni a Balassában? Amikor a 7. osztályba jártam már tudtam, hogy ebbe az iskolába szeretnék jönni. Nem bántam meg. Szeretem, hogy ebben az iskolában mindig van valami. Sosem unatkozom. Mindig vannak programok, utazások, így nem érzem azt, hogy a mindennapjaim ugyanúgy telnének.

Vannak olyan tanárok, akik nagyon aranyosak, másról is lehet velük beszélgetni, mint a tanulás. A folyosón mindig mosolyogva köszönnek, amitől jobb kedvem is van. A legjobb, hogy gyönyörű környezetben van az iskolánk. Csöndes, szép helyen van, így jobban is tudunk figyelni órán, nem zavar minket a forgalom.

A nagy világos termekbe mikor belépek, nem azt érzem, hogy semmi kedvem itt lenni, hanem azt, hogy szeretek itt lenni!

Tóth Edina 11. C

Én azért szeretek a Balassába járni, mert tetszenek az órák menetei. A tanárokkal bármit meg lehet beszélni, legyen az órai anyag vagy magánéleti probléma. Az osztályomat is nagyon szeretem, ez egy nagyon jó osztály és közösség, bárki bármit mond!

Az iskola épülete hatalmas és nagyon szépen fel van újítva. Bármilyen nemzetiségű tanulót felvesznek ide, bár ez néha problémát okoz egyes diákoknak vagy akár tanároknak is. Az iskolai büfében elég széles a választék, szinte mindenki talál ínyére való ételt/italt, bár az árak nem mindig barátságosak.

Az egyetlen probléma az, hogy túl sokan vagyunk az iskola befogadóképességéhez képest, és ez néha problémát okoz az óra nyugodt megtartása szempontjából, mert előfordul, hogy nincsen szabad terem, vagy ha van is, oda nem fér be az osztály.

Szerintem ezért jó a Balassában diáknak lenni!

Nagy Amanda 11. C

ISKOLAI ÉLET

Diákjátszás a Balassában

2010 őszén hét balassás diák csatlakozott a városi színjátszó körhöz, így tizenhét taggal elkezdhattük *Shakespeare Szentivánéji álom* című vígjátékának (fordítója: Arany János) színre vitelét az Esztergomi Művelődési Házban. Péntekenként rendszeresen próbáltunk, s lassanként összeegysízlődött a csapat. A diák színpadamatőr színjátékos hagyományt folytat, így az együtt eltöltött idő sokat számít, hiszen így ismerjük meg egymást, s alakul ki a bizalom, ami átlendíti az ifjakat a kezdeti drukkon, lámpalázon.

Háromszor adtuk elő a Szentivánéjt, s közben két versműsorra is futotta erőnkéből: egy *finn karácsonyi összeállításra* és *Fűzfák a Parnasszuson* címmel dilettáns magyar költők verseinek előadására. Az iskolán kívül a Babits-ház előtt, a „Múzsák Kertjében” is előadtuk színdarabunkat.

Bízunk a folytatásban, és az idei, 2011-2012. tanévben karácsonyra *Tamási Áron Teremtett világ* című novella-feldolgozását és *Petőfi A helység kalapácsa* című vígposztját tervezzük színre vinni. Ha Thaleia is úgy akarja!

Színjátszóink: Mészáros Rebeka

Megyesi Zsófia

Sipos Leila

Brachfeld Patrik

Szachán János

Kongrácz Kitti

Székely Luca

Erősné Vörös Viktória

tanár

2011 novembere

Iskolai hagyományok - egykor

Az egykori Berzeviczy Gergely Közgazdasági Szakközépiskola hagyományos közösségi rendezvényeinek sorában kiemelkedett a Berzeviczy-nap, amelyet tavasszal, általában Gergely-naphoz vagy a március 15-i ünnepségekhez kapcsolódóan rendeztek meg. A kezdetben kétnapos rendezvénysorozat ötvözte a sport és kulturális programokat, melyet iskolabál zárt le. Az 1990-es években fokozatosan egynapossá alakult és az iskolabál megrendezésére szombati napon került sor.

A Berzeviczy-nap délelőtti programjait a 12. A osztály szervezte, melynek minden tagja részt vállalt a feladatokból – szükség volt bementőkre, a tisztességes vetélkedés érdekében ellenőrökre, zsűritagokra, a segédanyagokat és feladatokat szállító küldöncökre, a feladatok összeállítóira, segítőkre. Az összes többi osztály egymással vetélkedett a győzelemért.

Az első feladat általában a csapat-névadás volt – olyan nevet választani, amely találó, beszédes, humoros, az osztályra (netán az osztályfőnökre) jellemző. Ezt szellemi vetélkedő követte: történelmi, irodalmi, helytörténeti, nyelvi teszt, földrajzi/biológiai totó, sport/olimpiai ki mit tud. Esetenként lehetőség volt külső személyek bevonására is (különleges megjelenés, foglalkozás bemutatása). Az ügyességi bemutató keretében táncverseny, kosárra-dobó verseny, gyurmafigura vagy rajz készítése az osztályfőnökről vagy valamely tanárról; dekoráció, plakát, sütemény, salátatál vagy gyümölcskehely készítése volt a feladat.

Matyi bácsi és a Nagy Zakó Díj, 1980 körül

Beöltözés, 1982

Roppant szórakoztató volt a reklámok, televíziós filmsorozatok és vetélkedők paródiáinak bemutatása, de a délelőtti csúcspontja a tanárok beöltöztetése volt – megtalálni a tanár karakteréhez legjobban illő mesefigura, filmszereplő vagy foglalkozás alakját, melyhez zene, versikék és zenei aláfestés is társult. A diákok sokáig emlegették a legjobban sikerült alakításokat, hiszen sok tanárban ott rejlik a színészi tehetség, amelyet akkor és ott kivételesen megmutatott. Az előkészületek, az együtt-szereplés közelebb hozta egymáshoz a diákokat és a tanárokat; sokak számára volt ez a legmaradandóbb iskolai élmény.

Beöltözés 1982

Partedli, 1990 körül

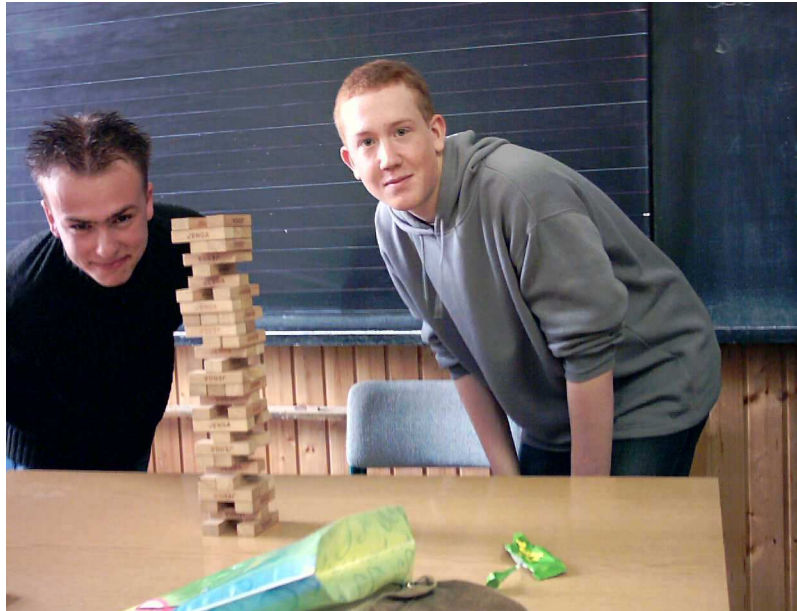
Népi táncbemutató, 1980-as évek

A győztesek, 1980-as évek

Hasonlítanak valakire?

Ügyesség

Logika

A beöltöztetett tanárok

Melinda néni, mint dr. Bubó és Teknőc Ernő

Ludas Matyi (Klári néni), Csipkerózsika (Ida néni)

A gonosz mostoha és Csipkerózsika

Szalagavató 1983

A tantestület 1983-ban

Vidám szalagavató 80-as évek

A hosszú körmök ellensége

A délutáni programokat a 12. B osztály szervezte. Előbb az iskola nagytermében, majd a városi művelődési központban (a Zöldházban)- kezdetben a kötelező olvasmányokból összeállított, majd szabadon választott - irodalmi élőképekkel vagy táncprodukcióval mutatkoztak be az osztályok. Minden osztály készült valamivel, esetleg több bemutatóval is, amelyet a tanárokból álló zsűri értékelt, általában közösen elfogyasztható finomsággal, tortával, gyümölcscsel, édességgel.

Bál a Prímás Pincében

A Fehér Rózsa Bál a városban is jelentős eseménynek számított. A régi Fürdő Szállóban, majd a Városi Sportcsarnokban, a Prímás Pincében és a Dobó Gimnáziumban került megrendezésre. A 11. évfolyamosok szervezték, akik a bevételből támogatták a Diákönkormányzatot, de saját ballagási költségeikhez és osztálykirándulásokhoz is teremtettek így némi pénzügyi alapot.

Még az iskola saját ruháiban

Változik a divat, 1990-es évek / „Ó azok a váltómések”

Ruhaköltemények

Az álmok valóra váltak, 2007

A bál szervezése sokrétű feladat volt, melybe a szülőket is bevonták. A tombolatárgyak gyűjtését, nagylelkű vállalkozók megkeresésével, a 10. évfolyamos tanulók végezték, akik a sorsolásból befolyt összegből szintén támogatták a Diákönkormányzatot. A nyitótánc keringőjét a 11. évfolyamosok táncolták. A diáklányok nagy álma volt, hogy bekerülhessenek a táncosok közé.

Az egyik legemlékezetesebb Fehér Rózsa Bált 1992-ben, az iskola fennállásának 80. évfordulója alkalmából rendezték az akkor még működő Fürdő Szálló termeiben. A rendezvény fővédnöke az iskola hajdani diákja, Hagelmayer István az Állami Számvevőszék elnöke volt.

A bál alkalmat adott arra is, hogy az iskola régi diákjai újra találkozzanak egymással és egykori tanáraikkal – nem kellett megvárniuk a következő esedékes osztálytalálkozót sem.

Kis izgalom a nagy bemutató előtt

Táncosok anno.....

Régiek, ha találkoznak...

Vajon ki hallott a mai diákok közül az 1989 előtti építőtáborokról, ahol diákjaink szőlőt bűjtattak, krumplit, paradicsomot szedtek, kukoricát címereztek; vagy a május elseji kötelező felvonulásokról? És ki hallott a más iskolák testvérosztályaival közösen tartott táncos-zenés délutánokról és kirándulásokról, az osztályok által itt az iskolában szervezett szalagavatói fogadásokról, bolondballagásokról, farsangi mulatságokról;

karácsony előtti délutáni osztálybulikról, ahol megajándékozták egymást az osztálytársak? Ezek mind-mind az öreg iskola falai között történtek. Bár annyi szórakozási lehetősége nem volt az akkori, mint a mostani diákoknak, mégis jól érezték magukat és ehhez nem kellett – és nem is akartak - mindig „elmenekülni” az iskolából.

Szalagavatói paródia, 1970-es évek

Farsang, 1980 körül Mariann nénivel

Szalagavató, 2000/ A János által beígért rocky

Farsang, 1980-as évek

Diákparlament, 1970-es évek

Építőtábori emlék, 1965

Persze nemcsak a diákéletnek, hanem a tanári életnek is voltak hagyományai. Jó visszaemlékezni a bensőséges hangulatú névnapi összejövetelekre, a közös kirándulásokra, a délutáni kötetlen beszélgetésekre, vagy a közös tanári tornaórákra. De sokat jelentettek - és jelentenek ma is - a pedagógusok számára azok az apró gesztusok, a szeretet megnyilvánulásai, amelyeket a diákoktól kaptunk. Ezek bizonyították, hogy a tanulók megértették a tanárok cselekedeteinek, szigorúságának mozgatóit - és ha korábban nem is, az érettségi banketten vagy az osztálytalálkozókon elismerték mindazt, amit köszönhettek nekik. Hiszen nem csupán tudást adtak át (legalábbis megpróbálták azt tenni), hanem igyekeztek emberi mintákat is közvetíteni, hogy kikerülve az iskolából megállják a helyüket a világban.

Tetszik a műsor a tantestületnek, 1980-as évek

Szánkózás a Hell Iskola fiaival, 1966

Tanári sítábor, 1993

A Gép- és Gyorsíró Iskola végzősei, 1978

Gyorsírási diktátum, 1975

Építőtábor Törökbálint, 1971

Üdvözlettel a régieknek, a mostaniaknak és a jövő olvasóinak

Kondrád Gábor
tanár

Iskolai sportélet

Iskolánkban három fő állású testnevelő látja el közel ezer diák testnevelés óráit heti két órában, és biztosítja tanórákon kívül a sportolási lehetőségeket több sportágban. A kötelező órákon felül, a délutáni tömegsport foglalkozások keretében (igény szerint) kerül sor egy adott sportág magasabb szintű elsajátítására. Majd a megszerzett tudást „Házi bajnokságokon” kamatoztathatják. Ilyen pl.: „Házi foci bajnokság”, illetve a „Házi röplabda bajnokság” is.

Iskolánk különös hangsúlyt fektet a városi hagyományőrző versenyeken való részvételre. Ezért minden a város által szervezett rendezvényen részt veszünk, mint pl.: Mária Valéria Hídfutás, Október 6-i staféta hagyományőrző futás, Mikulás foci- és teke kupa, Iskolák közötti több fordulós (ősz, tavaszi) nagy pályás foci bajnokság, Csabai Lajos teremfoci bajnokság, Legsportosabb iskola sportvetélkedő, Sárkányhajó evezés, stb.. Természetesen mind ezeken felül, a diákolimpiai rendezvényeken (labdajátékok, úszás, mezei futás) is részt veszünk nagy számban, igen szép eredményekkel.

Az intézmény szoros kapcsolatot tart a városban működő sportegyesületekkel azért, hogy a tehetséges gyerekeket adott sportágban a megfelelő klubhoz irányítsa.

Az iskola minden évben szervez a diákjai részére iskolai sítábort, több ízben turisztikai tábort is.

2010 óta az iskolában egy gazdagon felszerelt, igényes kondi terem (Súly-pont klub) is működik, melyet a diákok igen nagy létszámban látogatnak. A kondi terem minden évben megrendezi hagyományteremtő szándékkal az iskola tanulói számára a „Suli bikája” elnevezésű erőemelő versenyt.

Iskolánk testnevelői elhivatottsággal fáradoznak azon, hogy minél több gyerek, minél több sportágot ismerjen, és szeressen meg, hogy a mindennapos testmozgás élete szerves részévé váljon.

Zámbó Tibor
Mármarosi János
Molnár Péter

testnevelő tanárok

Balassás kirándulások Magyarország határain túl

A kirándulás minden ember életében fontos szerepet játszik. Megismerni környezetünket és bejárni országot-világot mindig is foglalkoztatta az embert. Már a felvilágosodás két nagy írózsenije - Jonathan Swift és Daniel Defoe - a legizgalmasabb regényeiket a világlátás, kalandok köré szervezték. Ami a felvilágosodás idején merész vállalkozás volt, az a XX. század emberének elérhető valóság lett. A közlekedési eszközök fejlődésével elindult az ember megismerni a világot, kalandokat keresni.

Az utazás pedagógiai célokat is szolgál, hiszen a földrajz, történelem, társadalomismeret vagy művészettörténet órákon elsajátított – a diák szemével „száraz” ismeretanyag – egy-egy utazás során ölt igazán testet. A világot látott ember megtanulja tisztelni más népek kultúráját, szokásait, esetleg ötleteket meríthet a saját mindennapjaihoz. Ha erre diákkorban nagy hangsúlyt fektetünk, akkor diákjainkból egészséges, megfelelő értékekkel rendelkező felnőtteket tudunk formálni.

Az előbbieken említett érvek vezérelték és vezérik ma is a Balassa iskola tanárait, amikor belevágnak egy-egy tanulmányi kirándulás szervezésébe. Iskolánk nagy utazó hírében áll Esztergomban. Diákjaink szinte egész Európát bejárták a nálunk eltöltött diákéveik során. Minden évben az osztálykirándulásokon kívül 3-4 iskolai kirándulást is szervezünk. A tanulmányutak szervezésekor mindig figyelünk arra, hogy olyan úti célokat válasszunk, amik segítik az iskolai tananyagot, de nem hagyjuk figyelmen kívül azt sem, hogy mi érdekli a diákokat.

Az elmúlt években meglátogattunk több európai nagyvárost. Jártunk Londonban, Párizsban, Amszterdamban, Zürichben, Münchenben, Bécsben, Pozsonyban. Bepillantottunk két mini állam életébe, hiszen barangoltunk a monacói és luxemburgi hercegségekben. Nézzük, hol is jártak diákjaink az elmúlt években! Élménybeszámolómban egészen 2008-ig mennék vissza.

Mivel francia testvériskolánkhöz többször is ellátogattunk szakmai gyakorlat céljából, mindenkit elbűvölt a francia kultúra, ezért adott volt, hogy a francia fővárost komolyabban is meg kellene ismerni. Párizsi utunk során a diákokat elbűvölte a párizsi öreg hölgynek is nevezett Eiffel-torony, Montmartre művész negyede és a világ legnagyobb gyűjteménnyel rendelkező múzeuma, a Louvre.

Hosszabb időt töltöttünk 2009-ben a francia Riviérán, ahol megcsodáltuk Nizza, Cannes és Saint Tropez városát, és ezen az úton ismertük meg Sainte-Marguerite szigetét, ahol egykor az Alexandre Dumas regényéből ismert Vasárlacos raboskodott.

2010-ben Nagy-Britannia volt az úti cél. Az út központi része London felfedezése volt, de Dél-Angliát is bejártuk. Megtekintettük Stonhenge mágikus köveit, Brighton királyi rezidenciáját a Royal Paviliont, Canterbury gótikus katedrálisát és Dover fehér szikláját. Diákjaink legnagyobb élménye azonban a Chelsea FC Stamford Bridge nevű stadionjában tett látogatás volt.

2011-ben Skóciát vettük célba. Ennek az útnak a legizgalmasabb része az volt, hogy Hollandiából az utat hajóval tettük meg, amit a gyerekek azóta is úgy emlegetnek, hogy életük legnagyobb élménye volt. Skóciában láttuk Edinburgh városát, a máig lakott

Floors kastélyt, Glenkinchie whiskey desztillálót, Scott kapitány Discovery nevű felfedezőhajóját és Loch Ness szörnyéről híres tavát.

Vannak olyan jól sikerült utak, amiket minden évben megismétlünk. A bécsi adventi vásár vagy a velencei karnevál már szinte elképzelhetetlen nélkülünk. Velencében a 2011/2012-es tanévben már a harmadik alkalommal veszünk részt a télbúcsúztató ünnepségen. Ezen az úton a diákjaink nemcsak a karneváli forgatag részesei lehetnek, de megismerkedhetnek az egyik legérdekesebb várossal, amit az emberiség a létezése óta alkotott. Visszatérő úti célok közé tartozik még Prága, a száztornyú város és Krakkó. A krakkói út során mindig útba ejtjük az auschwitzi koncentrációs tábor is, aminek hatására sok diák átértékeli a világot és megtanulja, hogy mik az igazán fontos dolgok az életben.

Ezekről az utakról diákjaink fáradtan, de hatalmas élményekkel térnek haza. Nem véletlen, hogy a későbbi osztálytalálkozókon nem a kemény dolgozatok kerülnek elő, hanem az a sok felejthetetlen élmény, amit ezek a kirándulások alapoztak meg.

Most már csak arra a kérdésre szeretnék választ adni, hogy a Balassás diákok miért is kirándulnak olyan sokszor? Ez a sok utazás iskolánk vendéglátó, kereskedelmi és gazdasági profiljából adódik. Gondoljunk csak arra, hogyan is lehetne vendéglátást és kereskedelmet tanítani anélkül, hogy ne ismernénk más tájak vendéglátó szokásait, hagyományait!

Dr. Dávid Patrik
szaktanár

A Rákóczi szövetség iskolai szervezete

Iskolánk 2008-ban csatlakozott az 1989-ben alakult Rákóczi Szövetséghez. A szövetség célja, hogy a határon túl (elsősorban a Felvidéken és Kárpátalján) élő magyar kisebbségek nemzeti, kulturális, szellemi, közművelődési és érdekképviselési tevékenységét segítse, és hatékonyan részt vállaljon identitástudatuk megőrzésében. Iskolai szervezetünk Dr. Dávid Patrik vezető tanár segítségével indult, és a helyi választás értelmében a tagság a következő vezető testületet fogadta el:

Elnök: Rózsa László
Alelnök: Megyesi Zoltán
Gazdasági vezető: Kovács Alexandra

Ezen tagság megküzdött egy alakuló szervezet gondjaival, de nem sokkal később a továbbtanulásuk miatt új vezetőkre bízták e nemes feladatot. A társaság újrászerveződött és új tagokkal is bővült. A szervezet jelenlegi tagsága:

Elnök: Szabó Rita
Alelnök: Mészáros Rebeka
Gazdasági vezető: Maduda Andrea

Hogy közelebbről megismerkedjünk a szervezet tevékenységével első lépésként megemlíteném, hogy kétszer (2008-ban és 2010-ben) részt vettünk az anyaszervezet vezetőképzőjén, ahol sok színes programmal vártak bennünket – csapatépítő tréning, táncház, előadások, zenei est stb.

2010-ben elindítottunk egy filmklubot, ahol híres hazai és külföldi írók műveinek megismerése a cél a filmek világán keresztül. A 2011-2012-es tanév nyitóprogramjaként és az 1956-os megemlékezés tiszteletére a Szabadság, Szerelem című filmet néztük meg. Reméljük filmklubunk idén is olyan sikeres lesz, mint tavaly volt.

A tavalyi tanévben sikeresen pályáztunk a szövetség által minden évben meghirdetett diákutaztatási programra. A sikeres pályázatnak köszönhetően a felvidéki Bartók Béla Általános Iskola - Nagymegyer összefogásával Pozsonyban megkoszorúztuk Petőfi Sándor szobrát, valamint tiszteletünket tettük a nagymegyeri temetőben a szabadságharc hősei előtt.

A szövetség Gloria Victis elnevezésű történelmi versenyén is képviseltettük magunkat, bár nem jutottunk tovább, de remek tapasztalatokat szereztünk, és elmélyülhettünk a történelmi kincseinkben.

Reméljük idén is sok színes programmal bővíthetjük szervezeti tevékenységünket, és új tagokkal is szeretnénk kiegészülni. Minél többen vagyunk, annál hatásosabban tudunk összefogni azokért a magyar diákokért, akik Magyarország határain kívülre szorultak.

Mészáros Rebeka
alelnök

TESTVÉRISKOLAI KAPCSOLATOK

Kapcsolat az Erdőszentgyörgyi Iskolaközponttal (Grupul Scolar Sangeorgiu de Padure)

2001. szeptemberében iskolai delegáció járt Esztergomban.

A küldöttségben a Nyárádszeredai Ipari Szakképző Iskola, a marosvásárhelyi Bolyai Líceum és az Erdőszentgyörgyi Iskolaközpont vezetői voltak jelen.

A találkozó eredményeként 2001. novemberében vendégül láthattuk az erdőszentgyörgyieket, akik tantestületi küldöttséggel érkeztek hozzánk. Majd 2002 tavaszán iskolánk tantestülete tett viszontlátogatást Erdőszentgyörgyön.

Mivel mindkét intézmény szakképzési szerkezete hasonló, ezért gyorsan körvonalazódtak a közös szakmai programok, melyek mentén a partneriskolai kapcsolat kiépülhetett.

Az erdőszentgyörgyiek nyitottságának köszönhetően iskolánk közvetítésével hármas partneriskolai pályázatot nyújtottunk be intézményünk cambrai-i testvériskolájával közösen az Európai Unió Comenius programjának keretében. Ettől kezdve a partnerség három helyszínen valósult meg.

Iskolánk számára rendkívül kedvező, hogy erdélyi barátainkkal nincsenek nyelvi problémáink, ezért közös vetélkedőket, rendezvényeket nagy sikerrel szerveztünk meg az elmúlt 10 év során.

Ilyen emlékezetes esemény volt az a Szent György-napi vetélkedő is, melyen Mátyás király alakját idéztük meg egy, több más erdélyi iskolával közösen szervezett rendezvényen. A vetélkedő győztese iskolánk lett.

A partneriskolai kapcsolat folytatásaként 2012 tavaszán a tantestülettel készülünk újra látogatást tenni a testvériskolánál.

Meszes Balázs
igazgató

A FRANCIA TESTVÉRISKOLAI KAPCSOLAT: LYCÉE PROFESSIONNEL SAINT LUC LA SAGESSE, CAMBRAI

2010. november 8-án színvonalas, kellemes hangulatú ünnepi műsornak lehettünk a vendégei iskolánk aulájában. A közönség soraiban ülők franciául és magyarul is élvezhették ezt a délutáni programot, amellyel tanulóink kedveskedtek francia barátainknak. A délután felkonferálója és tolmácsa Marczaliné Márkus Gabriella tanárnő volt, a műsor összeállításában Erősné Vörös Viktória és Földes Katalin tanárnők segítettek.

Elsőként Szám Bianka (10.B) és Jurásek Mariann (10.B) duettjét hallgathattuk meg: a hegedűn és a fuvolán Bach G-moll menüettje csendült fel. Következő műsorszámként két vers hangzott el, amelyek aláfestéseként szintén Szám Bianka hegedült az Alkonyat című film zenéjéből részleteket. A választott versek természetesen a modern francia költészet remekművei voltak, amelyeket Fancsali Andrea (12.K) és Dobi Roxána (9.B) adott elő. Francia vendégeink nagy örömmel hallgatták Andrea szép franciaságú szavalatát, hiszen Verlaine Őszi chansonja és Apollinaire Mirabeau-hídja nemzeti büszkeségük, olyan alkotások, amelyek minden francia szívét megdobogtatják. Roxána „tolmácsolása” pedig minket erősített meg abban, hogy magyar költőink nagy beleérzéssel adták vissza a két mű hangulatát, gondolatvilágát.

A következő percekben a könnyedebb műfajok játszottak szerepet: Németh György és Németh János gitárosok híres filmzenékből válogattak. Ezt követően három énekes, Bakai Edina, Pósfai Andrea és Szabó Klaudia (12.B) lépett a mikrofon mögé, és a közönség nagy meglepetésére és örömeire francia népdalokat szólaltattak meg (A la claire fontaine, Dans le jardin...). A műsor zárásaként Szám Bianka és Jurásek Mariann adott elő a Forrest Gump című film zenéjéből néhány részletet.

Mi mindannyian, akik jelen voltunk ezen a délutánon, úgy éreztük, hogy valóban színes és tartalmas műsorral köszöntöttük a két iskola között már éppen tíz éve fennálló baráti kapcsolatot. De kik is ezek a francia vendégek, akikkel minden évben találkozunk, akiknek a látogatására mindig nagy szeretettel készülünk, s akik hasonló szeretettel várják iskolánk képviselőit Cambrai-ban?

Az 1990-es évek nemcsak Magyarország, de Esztergom életében is fordulatot hoztak: városunk egyre inkább Európa felé tekintett, Németország mellett Franciaország felé is nyitott. 1992-ben megalakult a Magyar-Francia Baráti Társaság, s még ebben az évben testvérvárosi kapcsolatot írtunk alá Cambrai-val. A baráti társaságok mind itthon mind Franciaországban szívükön viselték a két nép kulturális, művészeti és történelmi kapcsolatainak ápolását, így szinte természetes, hogy az iskolák közt kialakuló partnerkapcsolatok felett is bábáskodtak, szinte valamennyi esztergomi középiskola talált partnerintézményt a francia városban.

De miért éppen Cambrai? A magyarázat Árpád-házi Szent Erzsébet, aki a város székesegyházának rendbehozatalához adományaival (arany és ezüst) járult hozzá. Halála után – végakarátának megfelelően – szívét ebben a székesegyházban állították ki ereklyeként, egészen 1223-ig, amikor is Erzsébetet szentté avatták. Helyén most ablakfestmény látható. A belváros egyik utcájában emléktábla őrzi Szent Erzsébet nevét.

A Cambrai-ban élő Süle László segítségével a Kereskedelmi-és Vendéglátóipari Szakközépiskola felvehette a kapcsolatot a Lycée Professionnel Saint Luc La Sagesse - szel. 2000-ben történt meg az első látogatás, s már ebben az évben alá is írták a partneriskolai együttműködésről szóló nyilatkozatot. A francia intézmény katolikus iskola, rengeteg képzési programmal: a felsőfokú képzés mellett szakmai profilja is van: eladókat, szakácsokat, pincéreket, vendéglátósokat, szállodai alkalmazottakat, informatikusokat, csecsemőgondozókat, egészségügyi dolgozókat is képez.

Itt kell megemlítenünk azon a francia barátaink nevét, akik a kezdetektől fogva segítettek, segítik közös munkánkat: Bernard Dimortieu-ét, a volt igazgatóét, Bruno Cordelois-ét, a kapcsolatokért felelős koordinátorét és Anette Vasseurét, a bolti eladók programjaiért felelős megbízottét, akik mindig kitüntető figyelemmel viseltettek iskolánk iránt. (2011-től új igazgatója van a francia intézménynek Christophe George személyében.)

Az eltelt tíz esztendő mintegy huszonöt szakmai utat eredményezett; ezeken 167 magyar és 198 francia diák vett részt. A legnagyobb létszámú (50 fő) francia delegáció 2008. március 31 és április 5. közt látogatta meg iskolánkat. Velük utazott Cambrai tiszteletbeli alpolgármestere, Claude Lancelle is. A kereskedelmi részről 16 tanuló és 3 kísérőtanár tekintette meg a magyarországi Auchan és Cora áruházakat Anette Vasseur vezetésével, tanulmányozták a régió kereskedelmi egységeit. A 27 főből álló pincér-szakács csoport Gaál Gábor vezényletével süített-főzött. A vendégek megtekintették az iskola új tanpincéjét és egy borbemutatón is részt vettek. A Városházán tartott fogadáson jelen volt Bernard Dumortier igazgató és Bernard Trioux műszaki igazgató is.

Együttműködésünk egyik kiemelkedő területe tehát a szakács-pincér szakmunkástanulók tapasztalatcseréje, mivel ezekben a szakmákban van a leginkább lehetőség közös gyakorlatra.

Vendéglátós szakmunkásainkat a francia városban kísérőtanáraikkal együtt kollégiumban szállásolják el, de a közös munkavégzés során így is össze tudnak barátkozni francia társaikkal. Diákjaink ott-tartózkodásuk során megismerkednek az iskolával, a képzési rendszerrel, óralátogatásokon vesznek részt, de a legfontosabb program a szakma gyakorlati alkalmazása a közös főzések alkalmával. Itt mindkét fél bemutathatja konyhája specialitásait, hiszen egyszer francia, egyszer magyar menü sor készül. A program kiegészül egy francia szakértő által tartott sajt-és borkóstolóval. Természetesen a városnézés és a múzeumok megtekintése sem maradhat el.

Az együttműködés másik fontos területe a kereskedelmi képzés. Iskolánk a francia intézménnyel közösen már évek óta részt vesz Lille-ben tartott nemzetközi konferencián és vásáron.

A Cambrai-ba utazó kereskedelmis szakmunkásaink általában családoknál laknak, így jó lehetőségük nyílik az angol nyelv gyakorlására. Programjaik hasonlóak a szakácsokéhoz (ismerkedés az iskolával, a képzéssel, aktív részvétel néhány órán - az óra jellegétől függően), néhány specialitással kiegészülve: szakmai látogatást tesznek az Auchan és a Cora áruházakban, előadást hallgatnak meg az áruházláncok történetéről, működéséről, majd városnézés következik Cambrai-ban és Párizsban.

Ezekon a szakmai utakon iskolánk nyelvtanárai nagy felkészültséggel tolmácsolnak, köszönet illeti ezért a tevékenységéért Engelbrecht Lászlót, Marczaliné Márkus Gabriellát, Jámbor Szilviát, Kovács Árpádot. Külön köszönet az esztergomi szakmai programok koordinátorainak: Szalay Istvánnénak, Molnár Kálmánnénak, Gaál Gábornak...

„A közös szakmai programok mellett mindig jut idő arra is, hogy a közös gondokról, felmerülő problémákról is beszéljünk, együtt keressünk megoldásokat olyan jelenségekre, mint például a dohányzás, drogfogyasztás, alkoholizmus. A tanulási motiváció hiánya, az általános értékválság mindkét ország oktatáspolitikáját megnehezíti; de egymás eredményeiből, tapasztalataiból erőt meríthetünk. Az elmúlt tíz év alatt igyekeztünk megismerni egymás szakmai munkáját, elért sikereit, s ez az ismeret különösen a 14 - 18 éves korosztály számára nagyon fontos, hiszen tanulóink így új életszemléletet, szakmai orientációt kaphatnak” – foglalja össze a tíz évet röviden Meszes Balázs, iskolánk igazgatója.

Földes Katalin
tanár

OSZTÁLYKÉPEK
2011-2012. TANÉV

14.VI

14.KSZ

14.BÜ

13.VL

13.V

13.KÜM

13.E

13.BÜ

12.VV

12.VSZ

12.K

12.E

12.D

12.C

12.B

11V2

11V1

11.K

11.D

11.C

11.B

11.A

10.V

10.K

10.D

10.C

10.B

10.A

9.V

9.K

9.D

9.C

9.B

9.A

**AZ ISKOLA ALKALMAZOTTAI
A 2011-2012. TANÉVBEN**

A nevelőtestület 2011-ben

Balogh Gyula
szakoktató

Bársonyiné Molnár Erika
tanár

Bencze László
szakoktató

Bérces Edit
tanár

Bihariné Zsebők Erika
tanár

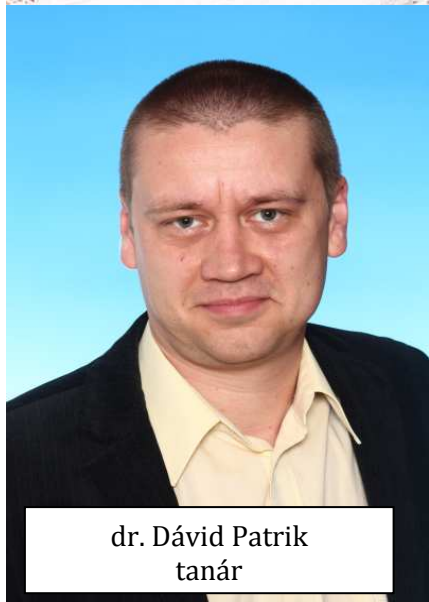
Czifra Zoltánné
tanár

Császár Renáta
munkaközösség-vezető

Dánielné Pintér Mária
tanár

dr. Dávid Patrik
tanár

dr. Nemes Tamásné
tanár

Engelbrecht László
tanár

Erősné Pócs Veronika
tanár

Erősné Vörös Viktória
tanár

Földes Katalin
tanár

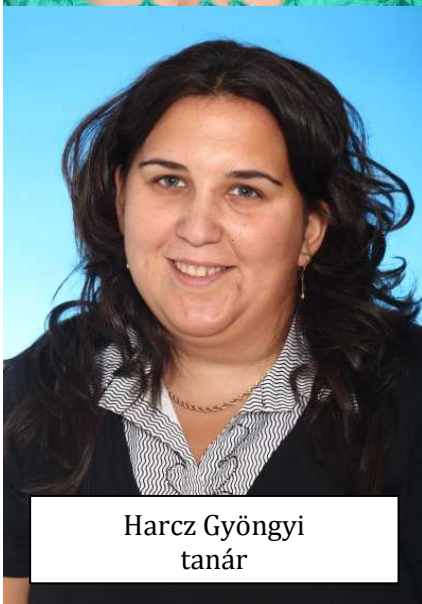
Gaál Gábor
szakoktató

Galyasi Gézáné
tanár

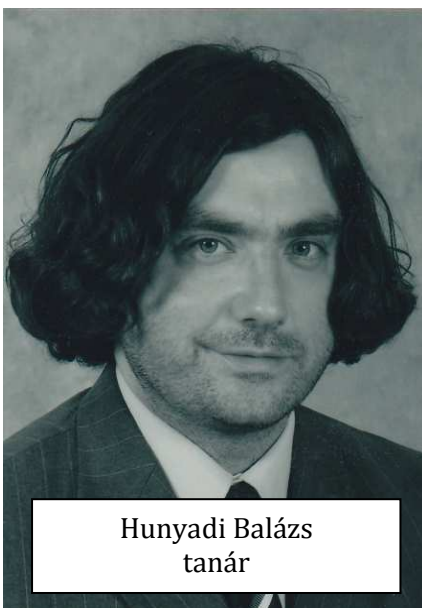
Gáspárné Szeberényi Judit
tanár

Harcz Gyöngyi
tanár

Horváth Lászlóné
ny. gyakorlati oktatásvezető

Hunyadi Balázs
tanár

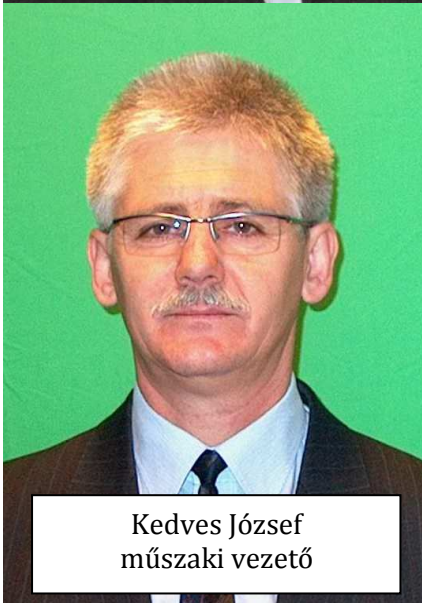
Jámbor Szilvia
tanár

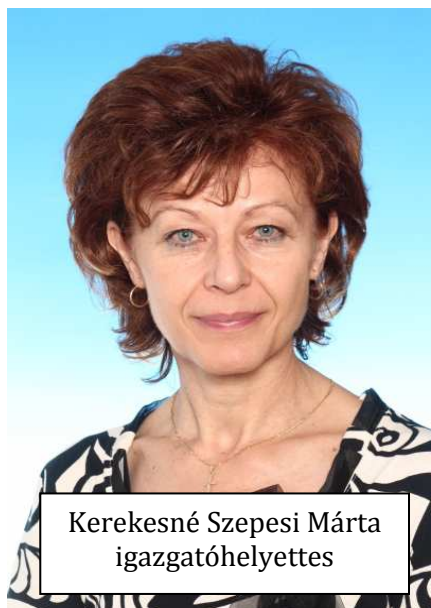
Juhászné Bogár Mária
tanár

Kádárné Kerekes Gizella
tanár

Kedves József
műszaki vezető

Kerekesné Szepesi Márta
igazgatóhelyettes

Kolosy Judit
tanár

Kondrád Gábor
igazgatóhelyettes

Kovács Árpád
tanár

Krátki Dóra
iskola titkár

Krupánszkiné Molnár Ida
tanár

Kurucz László
tanár

Kustár Györgyi
tanár

Lénártné Fekete Tímea
tanár

Lengyel Istvánné
ügyintéző

Lugosiné Sóron Éva
tanár

Magyarovics Balázs
karbantartó

Marczaliné Márkus Gabriella
tanár

Marosi Gabriella
tanár

Mekler Sándor
tanár

Meszes Balázs
igazgató

Molnár Kálmánné
gyakorlati oktatásvezető

Molnár Péter
tanár

Molnárné Porubszky Krisztina
tanár

Motesiczkiné Szabó Erika
munkaközösség-vezető

Novák Ilona
tanár

Orosz Iván
tanár

Pálmai Judit
tanár

Pappné Gömöri Marianna
munkaközösség-vezető

Pintér József
szakoktató

Pócsföldi Sándor
hivatalsegéd

Rosta Ferencné
tanár

Sasvári Klára
tanár

Schmidtné Iváncó Veronika
tanár

Sölétormos Ottó
tanár

Szalay Istvánné
ny. igazgatóhelyettes

Széher Korinna
szakoktató

Szekeres Istvánné
tanár

Trexler Krisztina
tanár

Váné Zsuzsa
tanár

Varga Ferencné
ügyintéző

Varga Márkné
szakoktató

Várvolgyi Attila
tanár, szakoktató

Zámbó Tibor
tanár

Zámbó-Galyasi Judit
tanár

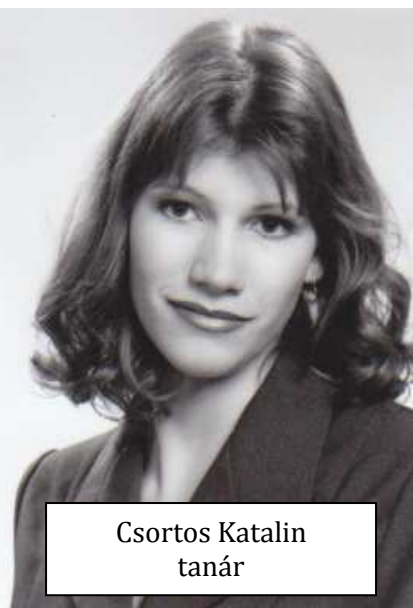
Gacsainé Neuschl Mária
tanár

Szendrei Csilla
tanár

Mármarosi János
tanár

Csontos Katalin
tanár

Péter Vilmos
tanár

Szentkirályi Károly
tanár

Aknai Péter
szakoktató

Fandl János
portás